
ĽUBOMÍR STANČEK

**HOMÍLIE
ĽUBOMÍRA STANČEKA**

na Advent, Vianoce, Pôst, Veľkonočné obdobie

LUBOMÍR STANČEK

Obsah

Advent, Vianoce, Pôst, Veľkonočné obdobie

Pondelok 1. adventný týždeň Advent	Mt 8,5-11
Utorok 1. adventný týždeň Mesiáš	Lk 10,21-24
Streda 1. adventný týždeň Milosrdenstvo	Mt 15,29-37
Štvrtok 1. adventný týždeň Vôľa Božia	Mt 27,21-27
Piatok 1. adventný týždeň Viera	Mt 9,27-31
Sobota 1. adventný týždeň Predpovedaný Ježiš	Mt 9,35-10,5-8
Pondelok 2. adventný týždeň Veriaci muž	Lk 5,17-27
Utorok 2. adventný týždeň Vylúčenie sa z dobier spoločenstva veriacich	Lk 18,12-14
Streda 2. adventný týždeň Pozvanie	Mt 11,28-30
Štvrtok 2. adventný týždeň Veľký človek	Mt 11,11-15
Piatok 2. adventný týždeň Odsúdenie	Mt 11,16-19
Sobota 2. adventný týždeň Očakávanie so Svätým písmom	Mt 17,10-13
Pondelok 3. adventný týždeň Očakávanie Mesiáša	Mt 21,23-27
Utorok 3. adventný týždeň Príprava	Mt 21,28-32
Streda 3. adventný týždeň Prosenie	Mt 21,28-32
Štvrtok 3. adventný týždeň Hodnotenie	Mt 7,24-30
Piatok 3. adventný týždeň Hodnota	Jn 5,33-36
17.12. adventný čas Rodokmeň	Mt 1,1-12
18.12. adventný čas Statočnosť	Lk 1,18-24

LUBOMÍR STANČEK

19.12. adventný čas	Lk 1,5-25
Človek a modlitba	
20.12. adventný čas	Lk 1,26-38
Nie všetko veľké sa páči Pánovi	
21.12. adventný čas	Lk 1,39-45
Návšteva	
22.12. adventný čas	Lk 1,46-56
Pokora je kmeňom radosti	
23.12. adventný čas	Lk 1,57-66
Znamenie	
24.12. adventný čas	Lk 1,67-79
Zachariášova radosť	
Pondelok 1. pôstneho týždňa	Mk 25,31-46
Blížny	
Utorok 1. pôstneho týždňa	Mk 6,7-15
Najväčší skutok lásky	
Streda 1. pôstneho týždňa	Mk 6,7-15
Odpustenie	
Štvrtok 1. pôstneho týždňa	Mk 7,7-12
Modlitba	
Piatok 1. pôstneho týždňa	Mt 5,20-26
Hnev	
Sobota 1. pôstneho týždňa	Mt 5,43-48
Nepriatelia	
Pondelok 2. pôstneho týždňa	Lk 6,36-38
Odpúšťaj a odpusti sa ti	
Utorok 2. pôstneho týždňa	Mt 16,13-19
Za koho ma pokladáte	
Streda 2. pôstneho týždňa	Mt 20,17-28
Zebedejoví synovia	
Štvrtok 2. pôstneho týždňa	Lk 16,19-31
Boháč a Lazár	
Piatok 2. pôstneho týždňa	Mt 21,33-43
Hospodár, sluha, syn, vinohradník	
Sobota 2. pôstneho týždňa	Lk 15,1-3,11-32
Márnotratný syn	
Pondelok 3. pôstneho týždňa	Lk 4,24-30
Neprijatý prorok	
Utorok 3. pôstneho týždňa	Lk 4,24-30
Boh je milosrdný	
Streda 3. pôstneho týždňa	Mt 5,17-19
Naplnenie Zákona	
Štvrtok 3. pôstneho týždňa	Lk 11,14-23

LUBOMÍR STANČEK

Zhromažďovanie pre Božie kráľovstvo

Piatok 3. pôstneho týždňa Mk 12,28b-34

Jediný Boh

Sobota 3. pôstneho týždňa Lk 18,9-14

Predsudky – život v neslobode

Pondelok 4. pôstneho týždňa Jn 4,43-54

Predsudky – život v neslobode

Utorok 4. pôstneho týždňa Jn 5,1-3, 5-16

Živá voda

Streda 4. pôstneho týždňa Jn 5,17-30

Jednota Boha

Štvrtok 4. pôstneho týždňa Jn 5,31-47

Neuverili ste

Piatok 4. pôstneho týždňa Jn 7,1-2 10.25-30

Zloba

Sobota 4. pôstneho týždňa Jn 7,40-53

Memento

Pondelok 5. pôstneho týždňa Jn 8,1-11

Nesúd' me

Utorok 5. pôstneho týždňa Jn 8,21-30

Most ku spáse

Streda 5. pôstneho týždňa Jn 8,21-30

Pravda oslobodzuje, hriech zotročuje

Štvrtok 5. pôstneho týždňa Jn 8,51-59

Priepasť medzi...

Štvrtok 5. pôstneho týždňa Jn 10,31-42

Svedectvo

Pondelok 1. veľkonočného týždňa (Oktáva) Mt 28,11-15

Poznať Písmo

Utorok 1. veľkonočného týždňa (Oktáva) Sk 2,36-41

Poznajme svedectvo zmŕtvychvstania

Streda 1. veľkonočného týždňa (Oktáva) Lk 24,13-35

Poznať a poznávať Krista v Eucharistii

Pondelok 2. veľkonočného týždňa Jn 3,1-8

Slová a skutky

Utorok 2. veľkonočného týždňa Jn 3,7b-15

Odhodlanie

Streda 2. veľkonočného týždňa Jn 3,16-21

Súd

Štvrtok 2. veľkonočného týždňa Jn 3,31-36

Viera v Syna

Piatok 2. veľkonočného týždňa Jn 3,31-36

Kristus nás nasycuje

ĽUBOMÍR STANČEK

Sobota 2. veľkonočného týždňa	Jn 6,16-21
Diakoni	
Pondelok 3. veľkonočného týždňa	Jn 6,22-29
Boží skutok.	
Utorok 3. veľkonočného týždňa	Jn 6,30-35
Eucharistia	
Streda 3. veľkonočného týždňa	Jn 6,35-40
Skutky milosrdenstva	
Štvrtok 3. veľkonočného týždňa	Jn 6,44-51
Spolupracovať a dôverovať	
Piatok 3. veľkonočného týždňa	Jn 6,52-59
Časté prijímanie	
Sobota 3. veľkonočného týždňa	Jn 6,54a.60-69
Poznať Písmo	
Pondelok 4. veľkonočného týždňa	Jn 10,1-10
Ja som brána...	
Utorok 4. veľkonočného týždňa	Jn 10,22-30
Istota	
Streda 4. veľkonočného týždňa	Jn 12,44-50
Jeho príkaz je večný život	
Štvrtok 4. veľkonočného týždňa	Jn 13,16-20
Sluha nie je väčší ako jeho Pán...	
Piatok 4. veľkonočného týždňa	Jn 14,1-6
Máme pripravený domov!	
Sobota 4. veľkonočného týždňa	Jn 14,7-14
Kto vidí mňa, vidí Otca...	
Pondelok 5. veľkonočného týždňa	Jn 14,21-26
Boha milovať	
Utorok 5. veľkonočného týždňa	Jn 14,27-31a
Môj blížny	
Streda 5. veľkonočného týždňa	Jn 15,1-8
Vernosť	
Štvrtok 5. veľkonočného týždňa	Jn 15,9-11
Byť priateľ Ježiša	
Piatok 5. veľkonočného týždňa	Jn 15,12-17
Láska	
Sobota 5. veľkonočného týždňa	Jn 15,18-21
Milujme sa	

Advent

Príprava na prijatie Ježiša.¹

Nič Ježiša neokúzľuje viac, než viera. Pretože viera je dar, ktorý má moc prinášať udalosti v živote, ktoré v nás budia údiv – napr. keď nás niekto prekvapí, nejakým milým darčekom, správou, pozvaním... Ale to, čo Ježiša tak veľmi udivuje a prekvapuje, je naša opravdivá viera.

Je to viera taká, akú našiel u stotníka: „**Pane, nie som hoden, aby si vošiel do môjho domu. Ale povedz iba slovo, a moja duša bude uzdravená**“ (porov. Mt 8,8).

Evanjelium svätej omše nám podáva slová pohana, rímskeho stotníka. Tieto slová sa už oddávna čítajú v liturgii svätej omše a používajú sa pri bezprostrednej príprave na sväté prijímanie kresťanov všetkých čias: „Domine, non sum dignus“ - „**Pane, nie som hoden ...**“ (Mt 8,8).

Židovskí starší z mesta prišli za Ježišom s prosbou, aby pomohol tomuto pohanovi – stotníkovi a vyliečil mu umierajúceho sluhu, ktorého si veľmi cenil. Dôvodom ich prosby bolo, že on im vybudoval synagógu.

Keď bol Ježiš už neďaleko domu, stotník vyriekol slová, ktoré sa dodnes opakujú pri každej svätej omši (namiesto slova 'sluha' sa používa slovo 'duša'): „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a duša mi ozdravie.“ Jediné Kristovo slovo uzdravuje, očisťuje, dodáva silu a naplnia nádejou.

Stotník je človek hlbokej pokory, šľachetný, s vysokou mienkou o Ježišovi. Pretože je pohan, nemá odvahu obrátiť sa osobne na Pána, ale posielal iných, ktorých považuje za hodnejších, aby sa zaňho prihovorili: „Bola to pokora“ - vysvetľuje svätý Augustín, „brána, cez ktorú vošiel Pán, aby prevzal to, čo mu už patrilo.“

Viera, pokora a šľachetnosť sa zlučujú v duši tohto človeka. Preto nám Cirkev predkladá jeho príklad a jeho slová ako prípravu na prijatie Ježiša, keď k nám prichádza vo svätom prijímaní: „Pane, nie som hoden...“

Cirkev nás vyzýva, aby sme nielen opakovali tieto slová, ale aby sme plnili aj ich obsah viery, pokory a jemnocitu. Túžime povedať Ježišovi, že prijímame jeho návštevu, pre nás nezaslúženú a jedinečnú, ktorá sa toľkokrát opakuje na zemi

¹ Porov.: MÓRES, R.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula. 2010.

ĽUBOMÍR STANČEK

a prichádza až k nám, ku každému z nás. Chceme mu tiež povedať, že sa cítime užasnutí a nehodní takejto veľkého dobrodenia, ale šťastní, pretože sa daroval nám i svetu. Chceme mu tiež povedať, že nebudeme ľahostajní a nedôverčiví k takému veľkému zázraku, ktorý rozpaľuje naše srdcia radostným entuziazmom, ktorý nesmie skutočným veriacim nikdy chýbať.'

Je obdivuhodné, ako sa stotník z Kafarnauma stáva dvojnásobne spojený so sviatosťou Eucharistie: najprv v slovách, ktoré vyslovuje kňaz i veriaci pred svätým prijímaním, ako aj preto, lebo v synagóge, ktorú dal vybudovať v Kafarnaume, Ježiš po prvý raz povedal, že sa musíme živiť jeho telom, aby sme mali v sebe život: „Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba“, povedal Ježiš, „a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.“ Svätý Ján dodáva: „Toto povedal v synagóge, keď učil v Kafarnaume.“

Ó, ukáž mi pre svoje zmilovanie, Pane, Bože môj, čím si pre mňa? Povedz mojej duši: „***Ja som tvoja spása!***“ (Ž 34,4). Povedz to tak, aby som počul! Hľa, ucho môjho srdca počúva! Otvor ho, Pane a povedz mojej duši: „Ja som tvoja spása.“ Pobežím za týmto tvojím hlasom a tak ťa dostihnem. Neskrývaj predou mnou svoju tvár. Chcem zomrieť, aby som večne žil a teba videl tvárou v tvár!

Príliš tesný je príbytok mojej duše! Rozšír ho, aby sa stal tvojím príbytkom! Je na spadnutie, oprav ho! Viem a vyznávam, že je na ňom nejedna poškvŕna, ktorá uráža tvoje veľké oči. Ale kto ho očistí, alebo ku komu inému, ak nie k tebe, smiem zavolať: „Od tých, ktorých nie som si vedomý, ma očisťuj! Taktiež od pyšných ušetri svojho sluhu! Dôveru mám v Boha, a preto hovorím - ó Pane, ty to vieš.“

Prosme i pri tejto svätej omši, aby sme vždy prichádzali k Bohu s vierou, ako to urobil stotník z dnešného evanjelia a tak mohli mať účasť na jeho dobre a milostiach.

Amen.

Utorok 1. adventný týždeň

Lk 10,21-24

Mesiáš

Mesiáš - Knieža pokoja a lásky.

Každý si iste spomína na chvíle svojho detstva, keď našiel v otcovskom alebo materinskom objatí potrebnú ochranu, teplo alebo dôveru v budúcnosť.

ĽUBOMÍR STANČEK

A práve táto skúsenosť nám pomáha prijať a chápať Božiu lásku - lásku Božieho synovstva. Je základom nášho pokoja a radosti. Žijeme v dôvere, pretože Pán sa o nás stará. A zo všetkých životných skúseností vie pre nás vyťažiť nejaké dobro.

Dnešné Božie slovo nám odкрýva nádhernú myšlienku: „**Velebím Ťa, Otče, že si tieto veci odhalil maličkým**“ (Lk 10,21).

Keď človek zabúda na svoje poslanie týkajúce sa večnosti, obmedzuje sa na pozemskú existenciu, uspokojuje sa so zdanlivým pokojom, výlučne len s vonkajškovou spokojnosťou, ktorá tkvie v čo najväčšom materiálnom blahobyte, získaným s minimálnou námahou. Takto si buduje nedokonalý a nestabilný pokoj, pretože nemá korene v hodnote ľudskej osoby stvorenej na Boží obraz a povolanej stať sa dieťaťom Božím. Vy sa nikdy nesmiete uspokojiť s takými náhradami pokoja; bol by to veľký omyl, ktorý by spôsobil najväčšie rozčarovanie. Ohlasoval to už Ježiš pred svojim nanebovstúpením, keď povedal:

„**Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva**“ (Jn 14,27).

Existujú totiž dva druhy pokoja: pokoj, ktorý si ľudia dokážu budovať sami, a pokoj, ktorý je Božím darom; pokoj nastolený zbraňami a pokoj, ktorý vychádza zo srdca. Prvý druh pokoja je krehký a neistý - možno ho nazvať len zdanlivým pokojom, pretože sa zakladá na strachu a nedôvere. Druhý druh pokoja je naopak pevným a trvalým pokojom, pretože sa zakladá na spravodlivosti a láske, preniká do srdca - je darom, ktorý Boh udeľuje tým, čo milujú 'jeho' zákon (porov. Ž 119,165).

Ak máme skutočný pokoj vo svojich srdciach, dokážeme žiť ako Božie deti v bratstve s ostatnými ľuďmi. Tak aj v miere, v akej sa budeme cítiť ako synovia a dcéry Boha, budeme ľuďmi trvalého pokoja. Božie synovstvo je základom pokoja a radosti kresťana. Nájde v tom potrebnú ochranu, otcovské teplo a dôveru v budúcnosť. Žijeme v dôvere, pretože za všetkými životnými prípadmi sa vždy skrýva nejaké dobro. „Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“ - povedal svätý Pavol prvým kresťanom v Ríme.

Vedomie Božieho synovstva nás posilní v ťažkostiach. „Neľakajte sa, ani sa neobávajte nijakej ujmy, aj keby boli okolnosti v ktorých pracujete, hrozné... Božie ruky sú rovnako mocné, ako za oných čias a ak je to potrebné, robia zázraky. Sme pod dobrou ochranou. Snažme sa v týchto adventných dňoch prekonávať prekážky a šíriť pokoj i radosť; učme sa stretávať Pána vo všetkom - aj v ťažkých chvíľach. „Hľadajte tvár toho, ktorý stále býva reálne i telesne vo svojej Cirkvi. Postupujte aspoň tak, ako postupovali jeho učeníci. Mali len slabú vieru, nemali veľkú dôveru ani pokoj, ale nevzdávali sa od Krista... Nebráňte sa mu, ale radšej sa v potrebe

LUBOMÍR STANČEK

obracajte denne na neho a úpenlivo a vytrvalo ho proste o to, čo len on môže splniť... Takto aj keď dokonca bude vidieť u nás veľký nedostatok rozhodnosti, ktorá by nám nemala chýbať, rozhodne sa utíšiť vietor i more a povie: „Čo sa tak bojíte?“ (Mk 4,40) a nastane veľký pokoj. Svätá Mária - Kráľovná pokoja, nám pomôže zachovať pokoj v našich srdciach a znovu ho získať, keď ho stratíme a dodávať ho ľuďom v našom okolí. Keďže sa blíži sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie, obracajme sa na ňu po celý deň. Sprítomnime si ju vo svojej práci a obetujme jej nejaký osobitný dôkaz nežnosti.

Uvedomujem si, že ty, Bože, Otče všemohúci, musíš byť základným cieľom môjho života, aby každé moje slovo a všetky moje pocity vyjadrovali teba. Ty mi Pane dovoľíš, aby som sa k tebe obrátil a celkom slobodne k tebe hovoril. Ja som nepatrný na zemi, ale bol som zajatý tvojou láskou. Než som ťa poznal, zmysel môjho života bol predou mnou skrytý a moja existencia nemala význam. Vďaka tvojmu milosrdenstvu som začal žiť a teraz mi je všetko jasné. Bol som poučený vo viere, ponoril som sa do nej tak, že nie je úniku. Pane, odpusť mi, ale ja sa od teba nemôžem odlúčiť, skôr by som pre teba zomrel. Neskôr mi čas priniesol mnoho ďalších učení, tie však prišli príliš neskoro. Omnoho skôr, než som vôbec počul ich názvy, uveril som tebe. Teraz ti už celkom patrím.

Prosme i pri tejto svätej obete, aby sme zostali maličkými, ako skutočné Božie deti a tak našli zaľúbenie v očiach nebeského Otca.

Amen.

Streda 1. adventný týždeň

Mt 15,29-37

Milosrdenstvo

Mesiáš - milosrdný.

Každý z nás je veľmi rád a samozrejme zároveň to človeka poteší, keď ten druhý prejaví voči nám svoje milosrdenstvo, svoju láskavosť.

Aj Ježiš podobne prejavil svoje milosrdenstvo voči zástupu, keď povedal: „**Je mi ľúto zástupu**“ (Mt 15,32).

„Prichádzali k nemu celé zástupy, ktoré mali so sebou chromých, slepých, mrzákov, nemých a mnohých iných...“, čítame v evanjeliu dnešnej svätej omše. Kládli mu ich k nohám a on ich uzdravoval. A zástupy žasli, keď videli, že nemí hovoria, mrzáci sú zdraví, chromí chodia a slepí vidia. Ježiš zvolal svojich

učeníkov a povedal: „Lúto mi je zástupu!“ Z takéhoto dôvodu sa veľa ráz dojalo Pánovo srdce. Zo svojho milosrdenstva urobil veľkolepý zázrak rozmnoženia chleba. Liturgia Adventu nás nabáda, uvažovať o tejto stati evanjelia, pretože hojnosť dobier a bezhraničné milosrdenstvo budú znakmi príchodu Mesiáša.

Lúto mi je zástupu. Je to veľký dôvod dávania sa ostatným: spolucítením a preukazovaním milosrdenstva. Aby sme sa však naučili byť milosrdnými, musíme sa pozerieť na Ježiša, ktorý prichádza hľadať a zachrániť, čo sa stratilo. Nalomenú trst' nedolomí, hasnúci knôtik nedohasí, aby vzal na seba našu biedu a zbavil nás jej, aby spolucítil s tými, čo trpia a sú biedni. Každá strana evanjelia je príkladom Božieho milosrdenstva. Musíme rozjímať o Ježišovom živote, pretože Ježiš Kristus zhŕňa a dovŕši celé tieto dejiny Božieho milosrdenstva. Z mnohých scén evanjelií nám nepochybne utkvie v pamäti dobrotivosť voči cudzoložnej žene, podobenstvo o márnotrattom synovi, o stratenej ovci, o dlžníkovi, ktorému bol odpustený dlh, o vzkriesení syna vdovy z Naim. Koľko dôvodov spravodlivosti by sa mohlo uviesť na vysvetlenie tohto veľkého zázraku! Zomrel jediný syn chudobnej vdovy, ktorý mohol byť oporou v jej starobe. Ale Kristus nerobí zázrak kvôli spravodlivosti. Robí ho zo súcitu, pretože ho dojíma ľudské utrpenie. Ježiša dojíma naša bolesť! Božie milosrdenstvo je podstatou celých dejín spásy, príčinou všetkých spasiteľských činov. Boh je milosrdný a táto božská vlastnosť je akoby motor, ktorý vedie a hýbe dejinami každého človeka. Keď apoštoli chceli podať obsah Zjavenia, vždy sa im ukázalo Božie milosrdenstvo ako podstata večného, láskavého a veľkodušne pripraveného Božieho plánu. Žalmista môže odôvodnene ubezpečovať, že 'milosti Pánovej plná je zem'. Milosrdenstvo je stály postoj Boha k človekovi. A utiekanie sa k nemu, je univerzálnym liekom na všetky naše choroby - aj na tie, ktoré sme považovali za nevyliciteľné.

Rozjímanie o Božom milosrdenstve nám má dodať veľkú dôveru teraz i v hodine našej smrti, ako sa modlíme v Zdravas', Mária. S akou radosťou môžeme so svätým Augustínom povedať Pánovi: „*Či nie je moja nádej v tvojom preveľkom milosrdenstve, Pane Bože!*“ Len doň, Pane. Nie do mojich zásluh, ale do tvojho milosrdenstva.

Najsladší Chlieb, uzdrav chuť môjho srdca, aby som mohol cítiť slasť tvojej lásky. Uzdrav ju z každej choroby, aby okrem teba nevnímala žiadnu inú sladkosť, nehľadala inú lásku a okrem teba nemilovala inú krásu, najkrajší Pane.

Prosme i dnes drahí bratia a sestry, v tomto adventnom čase o to, aby sme i my vždy a všade preukazovali milosrdenstvo a tak mohli očakávať od Boha, že bude voči nám milosrdný v súdnom dni, pretože on sa zmiluje nad tými, ktorí vedeli byť milosrdní. Amen.

Vôľa Božia

Prišiel, aby plnil vôľu Otca.

Ľudský život možno budovať na skale, na blate, na fantázii, vo vzduchu... Kresťan má len jeden pevný základ, o ktorý sa môže bezpečne oprieť.

Ježiš to jasne hovorí: „***Kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale***“ (Mt 7,24).

V evanjeliu dnešnej svätej omše, Pán hovorí o dvoch domoch. Pri budovaní jedného z nich chcel možno človek ušetriť na základoch, možno chcel urýchliť stavbu. Nevenoval jej dostatočnú starostlivosť. Človeka, ktorý takýmto spôsobom budoval dom, Pán nazval hlúpym mužom. Obidva domy sa postavili a navonok boli rovnaké. Stáli však na rozdielnych základoch: jeden z nich na skale, druhý nie. Prešiel určitý čas a prišli ťažkosti, ktoré mali overiť kvalitu stavby. Raz prišla búrka. Spustil sa dážď, privalili sa vody, strhla sa víchrica a oborili sa na tento dom. Bola to skúška pevnosti. Jedna stavba pevne vydržala v základoch, druhá sa s hrmotom zrútila a... katastrofa bola úplná.

Náš život musíme budovať jedine na Kristovi, na našej jedinej nádeji, na našom jedinom základe. Z toho vyplýva, že sa musíme predovšetkým snažiť stotožniť našu vôľu s jeho vôľou. Naše prilipnutie ku Kristovi nie je povrchným prilipnutím k nejakej nevydarenej figuríne Krista, ale mocným prilipnutím k jeho vôli, k jeho osobe. „Nie každý, kto mi hovorí „Pane, Pane“, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“ - čítame tiež v evanjeliu dnešnej svätej omše.

Božia vôľa je kompas, ktorý nám neustále ukazuje cestu k Bohu a súčasne je chodníčkom k nášmu šťastiu. Plnenie Božej vôle nám dodáva silu na prekonávanie prekážok. Aká by to bola radosť, keby sme na konci nášho života mohli povedať: „Vždy a vo všetkom som sa snažil hľadať a plniť Božiu vôľu!“ Nepotešia nás ani získané úspechy a nebudú mať väčší význam prežité porážky a trápenia. Pre nás bude mať význam to, či sme milovali Božiu vôľu viac, než svoj život. Božia vôľa sa niekedy objavila všeobecným spôsobom, inokedy veľmi konkrétne. Vždy však dostatočne jasne, keď sme nezhasli svetlo našej duše, ktorým je svedomie.

Plnenie Božej vôle s láskou je súčasne vrcholom celej svätosti. „Všetci v Krista veriaci budú deň čo deň vzrastať vo svätosti vo svojich životných podmienkach, povinnostiach a okolnostiach, pomocou všetkých týchto vecí, ak len všetko prijímajú s vierou z rúk nebeského Otca a spolupracujú s Božou vôľou...“ Práve

ĽUBOMÍR STANČEK

tým preukazujeme našu lásku k Bohu, ako aj stupeň zjednotenia sa s ním. Pán prejavuje svoju vôľu prikázaniami, pokynmi, radami a nariadeniami našej Matky Cirkvi, ako aj povinnosťami vyplývajúcimi z nášho povolania a stavu. **„Prostredníctvom modlitby môžeme rozoznať, čo je Božia vôľa“** (Rim 12,2).

Spoznávanie a milovanie Božej vôle v našich povinnostiach, nám dodá silu potrebnú na ich dokonalé plnenie. Nájdeme v nich miesto na uplatnenie ľudských i nadprirodzených čností. Božia vôľa sa úzko spája s 'úsmevnou' láskou po všetky dni, s plnením povinností, aj keď sú ťažké, s ľudskou i nadprirodzenou pomocou všetkých, čo nás obklopujú.

„Keď nebude dom Pán, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú“ (Ž 126,1). Vy ste Boží chrám a prebýva vo vás Duch Boží. Toto je Boží dom a chrám, naplnený Božím učením a jeho mocnými činmi. Príbytok, v ktorom sídli sväté Božie srdce. Tento dom preto musí byť vybudovaný samotným Bohom. Musia ho tvoriť živé kamene, založené na uholnom kameni, aby vzájomne spojené spoločne rástli k dokonalému človeku, ktorého merítkom je telo Kristovo. Okrasou a leskom tohto domu majú byť milosti Ducha Svätého. Táto stavba bola zahájená, ale doteraz nie je dokončená. K vrcholu dokonalosti bude privedená tým, že na nej budeme pracovať i my.

ADE: Drahí bratia a sestry! Nebojme sa pevne oprieť o skalu, ktorou je Kristus a smelo budovať na ňom, pretože len vtedy uspejeme pred týmto svetom a pred Zlým.

Amen.

Piatok 1. adventný týždeň

Mt 9,27-31

Viera

Pane, daj nám väčšiu vieru.

Môže nábožný človek žiť bez toho, aby veril?

Kričali by dvaja slepci na Ježiša: **„Syn Dávidov, zmiluj sa nad nami!“** (Mt 9,27), keby nemali vieru? Zaiste nie.

Prorokmi predpovedaná nová éra je plná radosti a zázrakov. Vykupiteľ si žiada len jednu vec - vieru. Bez tejto čnosti nemôžeme dosiahnuť Božie kráľovstvo. Evanjelium svätej omše nám predstavuje dvoch slepcov, ktorí šli za

Ježišom a kričiac prosili ho o uzdravenie: „Syn Dávidov, zmiluj sa nad nami!“ Pán sa ich spýtal: „Veríte, že to môžem urobiť?“ Keď mu odpovedali, že: „Áno“, uzdravil ich a povedal: „Nech sa vám stane, ako ste uverili.“ Podobne inému slepcovi v Jerichu vrátil zrak a povedal mu: „Chod', tvoja viera ťa uzdravila!“ A hneď videl a šiel za ním po ceste. Otca zomretej dcéry ubezpečil: „Neboj sa, len ver a bude zachránená!“ Len krátko predtým uzdravil ženu trpiacu dlhý čas na krvotok, ktorá ukázala svoju vieru dotknúc sa obruby jeho šiat. On jej povedal: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila.“ „Žena, veľká je tvoja viera“, povedal kanaánskej žene. A dodal: „Nech sa ti stane, ako chceš.“ Veriacemu nie je nič nemožné: „Všetko je možné tomu, kto verí“, povedal otcovi chlapca posadnutého nemým duchom.

Apoštoli dávali Kristovi najavo celú svoju prostotu. Uvedomovali si, že v mnohých prípadoch ich viera v to, čo vidia a počujú, je nedostatočná a prosili Ježiša: „Daj nám väčšiu vieru!“ Pán vravel: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: „Vytrhni sa aj s koreňom a presad' sa do mora“, poslúchla by vás.“

S nami je to rovnako ako s apoštolmi. Chýba nám viera pri nedostatku prostriedkov, pri ťažkostiach v apoštoláte, pri udalostiach, ktoré nedokážeme vysvetliť z prirodzeného hľadiska. Keby sme žili s pohľadom upretým na Boha, nemuseli by sme sa ničoho báť. Keď je viera silná, ochráni celý dom, ochráni celý náš život. Pomocou nej môžeme zbierať ovocie, ktoré by sme nemohli získať len svojimi silami; a tak sa stáva všetko možným. Ježiš Kristus kladie túto podmienku: aby sme žili z viery, pretože tak budeme môcť hory prenášať. A toľko vecí treba prenášať, zmeniť... vo svete, ale najmä vo svojom srdci.

S touto dôverou očakávajme Narodenie Pána a modlime sa s Cirkvou: „Láskavý Bože, zhliadni na svoj ľud, ktorý tak túžobne očakáva slávnosť Narodenia Pána; priprav nám srdcia na sviatky našej spásy, aby nám boli dňami radosti a velebnej oslavy teba.“

„Príď - Ty, po ktorom vždy túžila a doteraz túži moja duša. Príď, ó Jediný, k tomu, ktorý je sám. Vidíš, že som osamotený. Vzdávam ti vd'aku, lebo si sa pre mňa stal dňom, po ktorom nie je večer, a slnkom, ktoré nezapadne. Do môjho vnútra sa opäť vrátilo svetlo. Znovu o ňom môžem rozjímať. Znovu prežaruje oblohu, znovu zaháňa noc. Znovu všetko vyjavuje a raduje sa z pohľadu na svoj vlastný jas. A ten, ktorý je nad nebesia; ten, ktorého nikto z ľudí nikdy nevidel, znova sa odráža v mojom duchu. Svetlo zostupuje do samého stredu môjho srdca, 'ó jak vznešené tajomstvo!' a pozdvihuje ma nad všetko súcno. Skutočne, teraz som

LUBOMÍR STANČEK

tam, kde je svetlo samotné a jednoduché a tým, že o ňom rozjímam, znovu sa rodím v nevinnosti a jednoduchosti.“

Nasledujme apoštolov s vedomím našej nedostatočnej sily a našej zbabelosti a v pokore ducha prosme Pána, aby sa zľutoval nad nami. V modlitbe ho prosme: „Pane daj nám väčšiu vieru! Najsvätejšia Panna Mária, pros svojho Syna, aby posilnil našu slabú vieru v toľkých rozličných záležitostiach.“

Amen.

Sobota 1. adventný týždeň

Mt 9,35-10,5-8

Predpovedaný Ježiš

Dobrý pastier, ktorého ohlasovali proroci.

Zaiste, rodičom dobre padne, keď zistia, že ich deti sú v školských laviciach v dobrých rukách, že ich vyučuje učiteľ, na ktorého sa dá spoľahnúť.

Ježiš je taktiež dobrý učiteľ - Dobrý pastier, ktorý nás vyučuje: „**Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte**“ (Mt 10,8).

Tvoje uši budú počuť za sebou hlas: „Toto je cesta, kráčajte po nej!“ Neodchýlite napravo či naľavo. Jednou z najväčších milostí, ktorú nám Pán môže dať v našom živote, je milosť: jasne vidieť cestu, ktorá nás vedie k nemu a mať osobu, ktorá nám môže pomôcť zbaviť sa svojich chýb a vrátiť sa na správnu cestu. Boží ľud sa vo svojich dejinách často ocitol mimo cesty, vo veľkých zmätkoch a sklúčenosti, pretože nemal pravých vodcov. Takto našiel Pán svoj ľud ako ovce bez pastiera - ako nám hovorí evanjelium z dnešnej liturgie slova. Keď videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera. Ich vodcovia sa správali skôr ako vlci, než ako skutoční pastieri stáda. V čase dlhého očakávania starozákonní proroci predpovedali v predstihu storočí príchod Dobrého pastiera - Mesiáša, ktorý povedie stádo a s láskou sa oň bude starať. I postavím nad ne jedného pastiera, ktorý bude hľadať stratenú a zablúdenú ovцу a poranenú ovцу ošetrí a vylieči. S ním sa budú ovce cítiť bezpečne a v jeho mene budú sa iní dobrí pastieri o ne starať a viesť ich. A vzbudím im pastierov, ktorí ich budú pásť; viac sa teda nebudú báť ani strachovať.

„Ja som dobrý pastier“, hovorí Ježiš. Prišiel na svet, aby zhromaždil Božie stádo: „Veď ste boli ako blúdiace ovce, ale teraz ste sa vrátili k pastierovi a biskupovi svojich duší.“ Dobrý pastier prichádza, aby zhromaždil svoje

ĽUBOMÍR STANČEK

roztratené stádo, aby ho viedol a ochraňoval, aby ho živil, aby ho súdil, aby ho doviedol na stále zelené pasienky k prameňom vôd života. Ježiš je Dobrý pastier, ktorého predpovedali proroci. V ňom sa spĺňajú do posledného písmena všetky proroctvá. On pozná a volá svoje ovce po mene.

Ježiš pozná osobitne každého z nás. Volá nás, hľadá nás a stará sa o nás! Necítíme sa stratení uprostred veľkej bezmennej ľudskej masy. Preňho je každý z nás niekým jedinečným. S plným presvedčením môžeme povedať so svätým Pavlom: „Miluje ma a vydal seba samého za mňa.“ Rozozná hlas každého človeka – môj hlas, medzi ostatnými hlasmi. Ani jeden kresťan nemá právo povedať, že je sám. Ježiš je s ním! A keď sa stratí na cestách zla, Dobrý pastier sa vydá hľadať ho. Len zlá vôľa ovce, alebo jej nechť vrátiť sa do ovčince, môže zmariť starostlivosť pastiera. Jedine to.

Toto je ovocím lásky: nesmieme byť schopní vidieť, že niekto trpí bez toho, že by sme pritom netrpeli taktiež; nesmieme byť schopní vidieť, že niekto plače, bez toho, že by sme neplakali spolu s ním. Tento úkon lásky nám dovoľuje preniknúť až do srdca druhých ľudí a cítiť to, čo cítia oni. Nesmieme byť ako tí, ktorí nevnímajú bolesť utláčaných ani utrpenie úbohých. Ó, jak citlivý bol Boží Syn. Práve táto Božia citlivosť spôsobila, aby zostúpil z neba. Videl, že ľudia strádať pre nedostatok Božej slávy a ich vyprahnutosť ho naplnila súcitom. Taktiež my v sebe musíme vedieť prebudiť súcit s utrpením blízkych a ich trápenie vziať na seba. A ako inak môžem trpieť bolesťou môjho brata, než skrze naše spoločné spojenie s Kristom, ktorý je našou hlavou?

Máme Dobrého pastiera o ktorého sa môžeme oprieť. Nasledujme ho kamkoľvek pôjde, pretože jeho cesta je istá. Táto cesta vždy má cieľ a tým cieľom je naša spása. Preto sa nechajme ním viesť a iste dosiahneme spásu svojej duše.

Amen.

Pondelok 2. adventný týždeň

Lk 5,17-27

Veriaci muž

Vzbudiť odhodlanie pomôcť druhému, alebo dovoliť druhému pomôcť mne.²

Som rád, že tu dnes vidím viacerých mužov. Zvlášť vám boli adresované slová svätého evanjelia. Všimli ste si to? Počuli sme:

² Porov.: PIATÁK, J.: *Seminár z homileтики*. Spišská Kapitula : 2005.

„Tu muži priniesli na nosidlách človeka, ktorý bol ochrnutý, a pokúšali sa dostať ho dovnútra a položiť pred neho“ (Lk 5,18).

Tesne pred týmto úryvkom sa vo Svätom písme opisuje uzdravenie malomocného. On prišiel sám k Ježišovi a prosil o pomoc. Dnes sme ale počuli, že muži rozmýšľali, ako priniesť chorého priateľa pred Ježiša. Boli veľmi vynaliezaví. V biblických časoch sa stavali kamenné domy, ktoré mali strechu zo zmesi hliny a slamy. Vonkajšie schodište viedlo na strechu. Títo muži vyniesli svojho priateľa po schodoch na strechu a odstránili slamu s hlinou. To všetko len preto, aby ho mohli spustiť otvorom k Ježišovi.³ Títo muži možno doteraz nikdy nevyznali svoju vieru tak verejne. No určite mali vieru. Ináč by neboli ochotní prekonávať všetky prekážky. Neboli by vynaliezaví a pripravení podstúpiť riziko. Chorý priateľ im pomohol. Vďaka nemu - vďaka jeho potrebe, prišiel pre nich čas pre svedectvo viery.

Každý deň sa stretávame s podobnými situáciami. Každý deň vidíme ľudí, ktorí potrebujú pomoc. Niekedy ani nie tak materiálnu, ako duchovnú... a často je to prepojené. Koľkokrát sa však ocitneme i na druhej strane? Nevieme si s niečím poradiť, pomôcť si. Priznajme si, zvlášť muži, že v takýchto situáciách bývame často plní pýchy. Neprosíme nikoho o pomoc. Radšej sa budeme trápiť sami, len aby sme boli hrdinovia. Pán Ježiš prijal pomoc od Šimona, hoci bol všemohúci. Chce to od nás odvahu. Odvahu priznať, že nie sme najsilnejší. Uznať, že aj my potrebujeme pomoc. Ak to dokážeme, spoločnými silami to pôjde ľahšie. Len si predstavte, ako by spúšťal lôžko jeden muž...?

Spúšťal lôžko. Čo veľké urobili títo muži? Spustili lôžko pred Ježiša. Je to veľa alebo málo? Najprv chorému hovorili o Ježišovi. Presviedčali ho, že oni mu síce pomôcť nemôžu, no ak chce, pomôžu mu dostať sa k Ježišovi. No ani tu ešte nebolo všetko vyhraté. Po vnútorných prekážkach prišli vonkajšie. Určite s tým máte všetci skúsenosť. Pri každom dobrom diele diabol nespí. Ani to však neodradilo mužov, aby sa predrali cez zástup a spustili chorého pred Ježiša. Urobili veľa alebo málo? Urobili toho akurát dost. Pri Ježišových nohách končila ich úloha. Ich úlohou totiž nebolo upriamiť Ježišovu pozornosť na seba. Oni nepovedali: „Pozri Ježiš, to my ti ho spúšťame“. Muži chceli, aby sa ich priateľ stretol s Ježišom. Nečakali odmenu. Nečakali pochvalu.

No keď Ježiš uvidel ich vieru, povedal ochrnutému: ***„Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy.“*** (Lk 5,20). Ježiš si všimol nielen chorého, ale aj mužov, ktorí ho priniesli. Hoci sa k nim neprihovoril, vďaka ich viere ozdravil ochrnutého

³ Porov.: Biblia s aplikáciami pre život, Nový zákon. Bratislava : Svornosť, 2004, s. 160.

priateľa.⁴ Komu sme naposledy pomohli? Muži! Koľkí naši priatelia potrebujú pomoc? Koľkí majú problémy v práci, či v rodine. Možno niektorí nemajú prácu a preto začali piť. Začali unikať z rodiny, zo spoločnosti. Prihovárajte sa za takýchto ľudí u Ježiša. Prinášajte ich - spúšťajte ich denne pred Ježiša v našich modlitbách. Prosme Ježiša o odvahu, akú mali muži v evanjeliu. Odvahu prekonávať prekážky a nehládiet' na seba.

Ježišu! Koľkým ľuďom môžem pomôcť ja?

Amen.

Utorok 2. adventný týždeň

Lk 18,12-14

Vylúčenie sa z dobier spoločenstva veriacich

Vzbudiť vo veriacich túžbu po spoločenstve a zodpovednosť jeden za druhého.

Kto z nás sa neteší, keď má dobrých priateľov? Priateľov, o ktorých sa môže oprieť, od ktorých môže žiadať pomoc. Priateľov, ktorí povedia, čo si o nás myslia bez toho, že by nás chceli odsúdiť alebo zraniť. Priateľov, ktorí sa o nás zaujímajú, aj keď máme problémy.

Pred chvíľou sme počuli slová evanjelia: „***A keď sa mu ju podarí nájsť, veru, hovorím vám: „Bude mať z nej väčšiu radosť ako z týchto deväťdesiatich deviatich, čo nezablúdi.***“ (Mt 18,13).

Možno sa nám zdá, že tých deväťdesiat deväť je nepodstatných. Pre lepšie pochopenie sa pozrime, ako to opisuje svätý evanjelista Lukáš. On píše: „***A keď ju nájde, vezme ju s radosťou na plecia a len čo príde domov, zvolá priateľov a susedov a povie im: „Radujte sa so mnou, lebo som našiel ovcu, ktorá sa stratila.***“ Nie je to tak, že ak sa ovečka stratí, pozerá Ježiš len na ňu. Ježiš vie, že celé spoločenstvo zarmútilo zablúdenie ovečky. Vie, že ich poteší, ak sa ovečka vráti. Preto, keď privedie ovečku domov do ovčince, zvolá všetkých, aby sa s ním spoločne radovali.

Všetci sa navzájom potrebujeme.⁵ Každý z nás čerpá a žije z dobier druhých. Každý prináša do spoločného niečo svoje, niečo výnimočné, čo nemôže priniesť nikto iný. Preto, keď sa stratí jedna ovečka, týka sa to všetkých. Keď niekto zhreší,

⁴ Porov.: CARVAJAL, F. F.: *Hovoriť s Bohom*. Bratislava : Lúč, 1999, s. 61.

⁵ Porov.: CARVAJAL, F. F.: *Hovoriť s Bohom*. Bratislava : Lúč, 1999, s. 69.

týka sa to všetkých. Ochudobňuje sa celé spoločenstvo, či si to niekto prizná, alebo nie. A je správne, že to trápi všetkých.

Ale pozor! Dnes sa ešte stretávame s jedným extrémom. Všetky ovečky sa pekne pasú a jedna sa zrazu zatúla, zhreší. No ostatné ovečky si povedia: „Nás sa to netýka, nechajme ju tak, nezaujímajme sa o ňu.“ Práve preto sa zatúla aj druhá a tretia. Ostatné ovečky si povedia: „Aha, veď je to normálne. Odídeme aj my a budeme si robiť čo chceme. Budeme sa mať lepšie.“ Ovečky ale zabúdajú, že inde nie sú pod ochranou pastiera, ktorý sa o nich staral od malička a nikdy ich neopustil.

Mnohí ľudia si dnes myslia, že keď nebudú žiť v Cirkvi, budú sa mať lepšie, budú slobodnejší. Až pri veľkých pádoch a životných otrasoch prichádzajú trpkosť na to, že Pastier nebol ten, ktorý ich kontroloval a obmedzoval, ale ten, ktorý ich chránil. Ježiš - dobrý pastier, sa aj dnes stará o svoje ovečky. O tie, ktoré sú v ovčinci, ale aj o tie, ktoré zblúdili. Pomáha im vyslobodiť sa z trnia, blata, priepasti – alkoholu, drog, automatov... Berie si ich na svoje ramená a privádza späť do ovčince. To nie je rozprávka. Keď si kňaz sadá do spovednice a dáva si štólu, akoby si bral na pleciah stratenú ovečku. V osobe Krista jej chce sprostredkovať odpustenie a návrat k Bohu i spoločenstvu veriacich.

Tešme sa, keď niekoho vidíme stáť pred spovednicou. Vracia sa späť do ovčince. Prichádza späť, aby využil svoje dary a talenty pre dobro všetkých. Nechce žiť na vlastnú päsť. Chce sa radovať so všetkými. A tak sa spoločne modlíme.

Ježiš - dobrý pastier, ďakujeme ti za spoločenstvo veriacich. Ďakujeme ti, že môžeme kráčať spoločne za tebou.

Amen.

Streda 2. adventný týždeň

Mt 11,28-30

Pozvanie

Viesť veriacich k odhodlaniu prísť k Ježišovi.

Dokážeme sa tešiť z práce? Určite áno. Často sa zahlbíme do nejakej činnosti a ani si nevšimame, ako nám prejde čas. Práca nám ide od ruky, sme pozorní a vieme sa tešiť aj z maličkostí. No môže sa stať aj to, že radosť sa zmení na ťarchu. Ťarchu, pri ktorej zúfame. V takej chvíli nás chce Boh posilniť.

Pred chvíľou sme počuli jednoduché pozvanie: „**Pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo..**“ (Mt 11,28-29a) ... ono je príjemné.

Možno sa nám tieto slová zdajú trochu čudné. Veď, jarmo je ťažký drevený postroj, ktorý sa nasadzuje na jedného alebo viaceré voly. Pripája sa k náradiu, ktoré ťahajú voly.⁶ Takéto jarmo má byť pre nás príjemné? Samozrejme nemôžeme brať všetko doslovne. Sme ľudia a nie zvieratá. Napriek tomu, cítime každý deň na svojich ramenách rôzne jarmá, bremená. Boh prináša do nášho života nový pohľad na život a prácu. Hovorí jednoduché: „Pod'! Pod'te ku mne!“ Takáto obyčajná požiadavka býva veľmi neobyčajná. Potvrdzujú to viaceré udalosti zo Svätého písma. Keď Ježiš povolával prvých učeníkov, povedal im: „**Pod'te za mnou..!**“ Keď kráčal po mori, povedal Petrovi: „**Pod'!**“ Keď videl na mýtnici sedieť Matúša, povedal mu: „Pod' za mnou!“

Koho povoláva Ježiš dnes? Dnes hovorí: „Pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.“ Povoláva nás všetkých. Pozýva nás, aby sme prišli k nemu, so všetkými našimi ťažkosťami. No je zaujímavé, že on nehovorí: „Pod'te ku mne všetci, tu si oddýchnete, tu sa nebudete namáhať.“ On nás vyzýva, aby sme zobrali na plecía jeho jarmo!⁷ Často je nám zaťažko žiť podľa toho, čo nám dáva Boh - podľa prikázaní. Svet nás dokonca vedie k tomu, aby sme si mysleli, že to je niečo, čo nás brzdi v živote. Áno, dodržiavať prikázania – to od nás vyžaduje istú námahu, úsilie, snaženie. Niekedy priam hrdinské úsilie v boji proti hriechu. Je to však jarmo príjemné. V konečnom dôsledku nám prikázania prinášajú slobodu. Bez nich by sme v živote blúdili. My ale nechceme blúdiť. Chceme odpovedať na Ježišovo jednoduché, no silné volanie: „Pod' za mnou!“ Chceme kráčať po ceste prikázaní, nie hriechu. Jarmo hriechu je totiž ťaživé a neznesiteľné. Dobré to poznáme, keď spáchame nejaký hriech. Keď ideme v živote na vlastnú päsť, bez Božieho požehnania. Keď sa namáhame a nevieme ako ďalej.

Pristúpme k Bohu v tejto chvíli. Nebojme sa! On je prvý, ktorý nás vidí! On nás pozýva. Oddýchnime si v náručí Boha. Dovoľme Bohu vstúpiť do nášho vnútra.

Ježišu, ty nás dnes jednoducho pozývaš k sebe. „Pod'te za mnou!“ My ti odpovedáme v tichosti nášho srdca. Každý jeden z nás: “Tu som, Pane! Ďalej chcem ísť s tebou!“

Amen.

⁶ Porov.: Biblia s aplikáciami pre život, Nový zákon. Bratislava : Svornosť, 2004, s. 42.

⁷ Porov.: CARVAJAL, F. F.: Hovoriť s Bohom. Bratislava : Lúč, 1999, s. 71.

Veľký človek

Povzbudiť veriacich k práci na sebe a k vyznaniu viery v Krista.

Určite si viete živo predstaviť, ako sa vedia deti živo zabávať. Často medzi sebou súťažia - ktorý je smelší, lepší, rýchlejší, či šikovnejší. Tí najlepší potom chodia na rôzne súťaže, či olympiády. Aj dnešné evanjelium nám ponúka jedného veľkého muža.

Pred chvíľou sme o ňom počuli: „**Veru, hovorím vám: „Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ.**“ (Mt 11,11).

Prečo bol Ján Krstiteľ veľký? V čom spočívala jeho veľkosť? Jánova veľkosť nebola svetská. Nežil v palácoch, nenosil pestré šaty. Ani svoj názor nemienil podľa najnovšej populárnej filozofie. Jeho veľkosť nespočívala v jeho osobnosti, ale v jedinečnom poslaní. V ohlásení príchodu Božieho Baránka.⁸ Vo všetkých krajinách je zvykom, že keď chce najvyšší predstaviteľ vlády navštíviť vládu inej krajiny, pošle vyslancov 'pred svojou tvárou'. Tak to bolo aj s Jánom Krstiteľom. Pred mnohými stáročiami Izaiáš predpovedal, že pred Mesiášom príde posol, ktorý ohlási jeho príchod. Asi tristo rokov po Izaiášovi predpovedal prorok Malachiáš, že posol, ktorého predpovedal Izaiáš, príde v duchu Eliáša. Po mnohých stáročiach sa skutočne na púšti objavil tento veľký človek, ktorý viedol život podobný Eliášovmu⁹. Žil v samote na púšti, nosil odev z ťavej srsti a kožený opasok okolo bedier. Jeho odev teda pripomínal Eliáša, ktorého duch mal charakterizovať Kristovho predchodcu. Ján nebol vzkrieseným Eliášom, ale plnil jeho prorockú úlohu. Smelo sa postavil proti hriechu a obracal pozornosť ľudí k Bohu.¹⁰

Ak mal teda pripraviť ľudí na príchod Mesiáša, musel v nich vyvolať najskôr kajúcnosť a vedomie hriešnosti. Ján bol prísny askéta. Sám sa umŕtvoval a hlásal pokánie všetkým bez rozdielu. Či sa to niekomu páčilo, alebo nie.

Ako je to dnes? Koho svet pokladá za veľkého medzi dospelými? Nedajme sa pomýliť! Nepozerať na šaty, či bohatstvo. Určite poznáte vo svojom okolí ľudí, ktorí neoplývajú veľkými hmotnými prostriedkami, no majú veľké srdce. Vedia smelo povedať svoj názor a postaviť sa rázne proti hriechu. Neskrývajú sa za druhých, ale sami sú ochotní vydať svedectvo o Kristovi. Vyžadujú to od druhých,

⁸ Porov.: SHEEN, F.J.: *Život Krista*. Trnava : Dobrá kniha, 1998, s. 139.

⁹ Porov.: SHEEN, F.J.: *Život Krista*. Trnava : Dobrá kniha, 1998, s. 57-58.

¹⁰ Porov.: *Biblia s aplikáciami pre život, Nový zákon*. Bratislava : Svornosť, 2004, s. 42.

ĽUBOMÍR STANČEK

no v prvom rade to sami dodržiavajú. Pri tom všetkom neupútavajú pozornosť na seba, ale na Krista. Nehovoria veci preto, že im to vyhovuje; ale preto, že to tak požaduje Boh.

Pre takýto život nie sú vybraní, či vyvolení len niektorí. Každý z nás je povolaný stať sa veľkým bez toho, aby vyhrával súťaže či olympiády. Bez toho, aby mu všetci tleskali. Každý z nás môže začať už dnes. Tento deň nám ponúka veľa príležitostí na to, aby sme vydali svedectvo o Kristovi.

Pane, daj nám silu, aby sme ťa vyznali pred ľuďmi. Svätý Ján Krstiteľ, oroduj za nás!

Amen.

Piatok 2. adventný týždeň

Mt 11,16-19

Odsúdenie

Povzbudiť veriacich k spytovaniu svedomia .

Stretli ste sa už s nepochopením, s nedorozumením, s odsúdením? Denne sa stretávame s malými, no niekedy i s veľkými nedorozumeniami a odsúdeniami. Čo je na nich zlé a čo pravdivé? Ako sa zachováme, keď nás niekto odsúdi? Dnes sme počuli Ježišovu reakciu na jeho odsúdenie: **„Prišiel Ján, nejedol a nepil, a hovoria: „Je posadnutý zlým duchom.“ Prišiel Syn človeka, je a pije, a hovoria: „Hľa, pažravce a pijani, priatelia mytníkov a hriešnikov!“ (Mt 11,18-19a).**

Prečo Ježiš takto reaguje? Čo tým chce povedať? Ježiš jednoznačne zavrhol postoj svojich súčasných. Nezáležalo im na tom, čo povedal alebo urobil. Boli stále cynickí a skeptickí. Stavali ho do opozície preto, že sa vyjadril k ich egocentrickému životnému štýlu, že pomenoval ich hriechne pohodlie a bezpečie.¹¹ Pomenoval v pravde ich stav. Ako často pomenujeme v pravde my náš stav? Robíme to sami, alebo nám to niekedy vykričia aj druhí? Určite nikto z nás nechce prichádzať do sporov a hádok. No často spory a hádky zapríčiní práve naša nedbanlivosť. Nedbanlivosť v malých veciach. Prehliadame potreby a názory druhých; začneme ich posudzovať bez toho, aby sme vedeli o nich podstatné

¹¹ Porov.: Biblia s aplikáciami pre život, Nový zákon. Bratislava : Svornosť, 2004, s. 42.

ĽUBOMÍR STANČEK

informácie. Deň čo deň sa to nabaľuje a potom praskne pri maličkosti. Čo robiť, aby to tak nebolo? Aby sme túžili viac ľudí pochopiť a prijať, ako odsúdiť..?

Každý večer sa potrebujeme pozrieť na deň s odstupom. Niekedy konáme rýchlo, bez hlbšieho uváženia a tak ľudí zraňujeme. Odsúdime ich za niečo, čo nie je pravda. Prestaneme sa pozerieť na riešenie danej situácie a myslíme si, že ľudia stoja proti nám. Tu už nemáme ďaleko k tým, ktorých dnes karhá Ježiš. Kto sa chce pravde protiviť, vždy si nájde zámienku, aby sa jej vyhýbal. Jána odmietli jeho súčasníci, lebo nejedol a nepil. Ježiša preto, že jedol a pil. Každý večer sa potrebujeme pozrieť na deň s odstupom času.¹² Odhaliť chybu, ktorá nás obrala o Božie požehnanie. Odhaliť hriech, ktorý nás obral o pravý pokoj. Potrebujeme si prejsť hodinu za hodinou, situáciu za situáciou, aby sme zajtra neboli nerozumní a neurobili tú istú chybu. Aby sme vo svojej zaťatosti neupadali ešte hlbšie do hriechu. Ak nájdeme takýto hriech - našu nevernosť, neváhajme a odovzdajme ju do hĺbky Božieho milosrdenstva. V Božom milosrdenstve spoznáme, ako kráčať ďalej. Čo urobiť zajtra, aby bol deň krajší, lepší.

Pri spytovaní svedomia sa pozrime naozaj na celý deň. Nepozerať len na naše zlyhania a neúspechy. Ďakujme Bohu za každú situáciu, v ktorej sa on sám oslávil. Ďakujme mu za každý úspech. Za zelenú na križovatke, za úsmev ľudí, za to, že dnes prší, či svieti slnko. Ak dokážeme odovzdať Bohu dobré i zlé veci, budeme sa na stretnutie s ním tešiť. Večer si budeme líhať s pokojným srdcom a vstávať s novým odhodlaním. Budeme sa tešiť na drobné víťazstvá pre Krista.

Ak sa každý večer pozrieme do svojho vnútra s dôverou v Božie milosrdenstvo, náš život sa zmení. Nesmieme zúfať ani pri ťažkých hriechoch. Sviatosť zmierenia je jedna z najkrajších vecí na tomto svete. Využime túto príležitosť. Neuspokojme sa s málom. Boh nám ponúka večný život s ním.

Otče, nedopušť aby sme prestali dôverovať v tvoje milosrdenstvo!

Amen.

Sobota 2. adventný týždeň

Mt 17,10-13

Očakávanie so Svätým písmom
Vzbudiť vo veriacich túžbu spoznať Očakávaného.

¹² Porov.: CARVAJAL, F. F.: *Hovoriť s Bohom*. Bratislava : Lúč, 1999, s. 88.

Stalo sa vám už niekedy, že ste nespoznali niekoho známeho? Možno ste išli po ulici a nevedeli ste, kto vás zdraví. Alebo vám niekto telefonoval a vy ste si nevedeli spomenúť, kto to je. V dejinách sa stávali aj horšie prípady.

Počuli sme to pred chvíľou: „**Ba hovorím vám, že Eliáš už prišiel, no nespoznali ho a urobili s ním, čo chceli.**“ (Mt 17,12).

Farizeji, saduceji, leviti, ba celý židovský národ očakával Mesiáša. Vedeli, že jeho príchod bude ohlasovať posol, ktorý mu pripraví cestu. Bude veľmi blízky, či podobný Eliášovmu duchu. Preto sa Jána opýtali: „**Kto si ty?**“ Ján vyznal a nič nezaprel: „**Ja nie som Mesiáš.**“ „Čo teda“ - pýtali sa ho, „**Si Eliáš?**“ Povedal im: „**Nie som.**“ „Tak čo hovoríš o sebe?“ Ján povedal: „**Ja som hlas volajúceho na púšti: „Vyrovnajte cestu Pánovi“**“ (porov.: Jn 1,19-23).

Z takéhoto rozhovoru sa nám zdá jasné, kto je Ján Krstiteľ a aká je jeho úloha v dejinách spásy. Pre židov to také samozrejmé nebolo. Preto kládli Jánovi ďalšie otázky. No ani odpovede na všetky ich otázky ich nepresvedčili o tom, že Ján Krstiteľ pripravuje cestu Pánovi. Farizeji, saduceji a leviti ho nespoznali.

Jánovo posolstvo sa uchytilo na miestach, kde to očakávali najmenej. Medzi chudobnými, zločincami, dokonca aj v nenávidenej okupačnej armáde. Títo všetci spoznali, že Ján Krstiteľ ich chce pripraviť na stretnutie s Pánom.¹³ Preto prichádzali, vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu pokrstiť v rieke Jordán.

Prežívame advent. Je to čas očakávania. Potrebujeme sa na chvíľu zastaviť a uvedomiť si, na *koho* čakáme. Uvedomiť si, kto je *ten*, na ktorého čakáme. Je to nevyhnutné, ak nechceme dopadnúť, ako farizeji, saduceji, či leviti. Tí mali okolo seba všetky možné znamenia, no predsa nespoznali Jána Krstiteľa a Ježiša. Rovnako my. O pár dní nám môže žiarieť vianočný stromček a rozvoniavať kapustnica, no my sa môžeme cítiť nesvoji. Budeme vedieť, že niečo podstatné nám ešte chýba. Aby sa to nestalo, pripravme sa na to, aby sme spoznali Pána. Pripravme sa na stretnutie s ním.

Prečítajme si vo Svätom písme, čo všetko sa na neho vzťahuje. Prorok Izaiáš nám toho môže veľa povedať. Tak, ako sa niektoré miesta vzťahovali na Jána Krstiteľa, tak sa niektoré miesta vzťahujú na Ježiša. Skúsme si ich prečítať. Skúsme vstúpiť do tajomstva príchodu Ježiša Krista. Skúsme zažiť to očakávanie. Keď budeme listovať vo Svätom písme, budeme priam cítiť, či vidieť tú túžbu ľudstva, s akou očakávali Mesiáša. Spoznajme bohatstvo Božieho slova. Potom zatvorme Písmo a ostaňme aspoň chvíľu v očakávaní *toho*, na ktorého sa teší celý svet. Ak budeme takto prežívať Advent, nebude možné, aby sme nespoznali Ježiša,

¹³ Porov.: Biblia s aplikáciami pre život, Nový zákon. Bratislava : Svornosť, 2004, s. 42.

LUBOMÍR STANČEK

keď príde. Nebude možné, aby nám ho zatienili darčeky, či iné veci. Ak budeme takto prežívať Advent, spoznáme, aké bohatstvo prichádza do nášho života.

A tak sa spoločne modlime: Otče, túžime spoznať tvojho Syna. Chceme ho spoznať v tvojom Slove, a stretnúť sa s ním v našich srdciach.

Amen.

Pondelok 3. adventný týždeň

Mt 21,23-27

Očakávanie Mesiáša

Spomienka na svoj krst je potrebná.

Začal sa tretí adventný týždeň. Oslavy Pánovho príchodu na svet sú už pred dvermi, ale nezabúdajme, že celý náš život je veľkým očakávaním Krista a jeho príchodu v sláve.

Jeden zo starých pustovníkov na púšti raz povedal: „Ten, kto sa snaží získať priateľstvo ľudí, vzdialuje sa Božiemu priateľstvu.“¹⁴

Je to veľká pravda, o ktorej nám dnes hovorí aj Pán Ježiš v evanjeliu. Keď za ním prišli poprední predstavitelia ľudu s otázkou, on hneď vybadal kam smeruje ich nárážka. Preto im položil protiotázku. Nasleduje opis, ako v duchu uvažovali. **„Ak povieme: „Z neba“, povie nám: „Prečo ste mu teda neuverili?“ Ale ak povieme: „Od ľudí“, máme sa čo obávať zástupu, lebo Jána pokladajú všetci za proroka“** (Mt 21,25b-26).

V tejto adventnej dobe sme často počuli o osobe Jána Krstiteľa. On o sebe prehlásil, že je nehodný rozviazať remienok na obuvi tomu, kto prichádza po ňom. V pokore upozorňoval na poklesky a neduhy ľudí, aby sa dobre pripravili na príchod Božieho muža. Ale pritom nezabúdaj na svoju úlohu. Žil v ústraní, na púšti v askéze a pôste. Možno aj preto za ním prišlo množstvo ľudu z okolia a dávali sa mu pokrstiť. Boli pokorní a vyznávali svoje hriechy. Ján všetkým radil, čo majú robiť a ako sa majú pripraviť, aby vyrovnali chodníky Pánovi a pripravili mu cestu do svojho srdca a vnútra. A nebolo to ľahké. Dalo sa to jedine s pokorou a útosťou nad svojimi hriechmi.

¹⁴ Porov.: *Apofthegmata, výroky a príbehy pouštných otců I.* Z gréckeho a latinského originálu preložil Jiří Pavlík. Praha : Benediktinské arciepištví sv. Vojtěcha a sv. Markéty, 2000, s.132.

ĽUBOMÍR STANČEK

Čo by sa stalo, keby starší ľudu boli pokorní, priznali si svoje poklesky a povedali, že Jánov krst bol od Boha? Možno by ich Ježiš pochválil, ako pochválil vieru kafarnaumského stotníka. Možno by im povedal, že aj on robí tieto veci z Božieho popudu a z Božej moci. A možno by sa prestali obávať ľudu, že ich ukameňujú. Veľká pravda púštneho otca sa tu potvrdzuje. Starší ľudu si chceli udržať priateľstvo s ľuďmi a tým sa vzdialili od Božieho priateľstva. Nedokázali sa oslobodiť z pút svojej pýchy a odovzdať sa Bohu.

Je to ťažké a bolestivé pre každého z nás, pre mňa - kňaza, pre teba - otec, či matka rodiny, aj pre teba - stará mama, starý otec. Ale, že sa to dá prekonať a zvíťaziť nad vlastnou pýchou, nám ukáže rozprávanie jedného predstaveného kláštora.

Jeden brat prišiel k opátovi Serapionovi. Ten ho poprosil, aby predniesol modlitbu, keď na neho príde rad. On povedal, že je hriešnik, dokonca človek nehodný mníšskeho habitu a neposlúchol. Predstavený mu chcel aj nohy umyť, ale on znova zopakoval svoje a nedovolil to. Tak mu dal najesť a pri jedle ho začal starec s láskou poučovať: „Synu, ak chceš dosiahnuť dokonalosť duchovného pokroku, vydrž vo svojej izbe, dbaj o seba a venuj sa svojej práci. Neprospieva ti totiž, keď vychádzaš von.“ Keď to brat počul, strašne sa rozhneval a zmenil výraz tváre, že si to starec nemohol nevšimnúť. Opát mu preto povedal: „Stále hovoríš: „Som hriešnik“, a obviňuješ sám seba, akoby si nebol hodný ani života a keď ti to s láskou pripomeniem ja, tak sa rozčertiš! Pokiaľ chceš byť teda skutočne pokorný, nauč sa veľkomyselne znášať, čo ti hovorí niekto iný a neprednášaj sám proti sebe zbytočné slová.“ Keď to ten brat počul, hlboko sa starcovi poklonil a odišiel duchovne veľmi poučený.¹⁵

Aj nás dnes Pán Ježiš vyzýva, aby sme sa zamysleli sami nad sebou - ako sme tu a ak náhodou hľadáme priateľstvo s ľuďmi a naša pýcha nám nedovolí prísť bližšie k Bohu a pokorne kľaknúť pri jasliach chudobnej maštal'ky a vidieť tam Boha, tak sa zastavme a nekonajme len niečo vonkajšie. Zájďme na hlbinu a v pokore uznajme, že Ježiš je náš Pán a Boh, aj keby nás to stálo priateľstvo s ľuďmi. Budujme si v pokore čisté srdce ochotné pre každé dobré dielo.

Tak vyrovnáme chodník Pánovi a pripravíme mu cestu priamo do nášho srdca.

Amen.

¹⁵ Porov.: *Apothegmata, výroky a príbehy pouštných otců I.* Z gréckeho a latinského originálu preložil Jiří Pavlík. Praha : Benediktinské arciepatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, 2000, s.130.

Príprava

Príchod Mesiáša si zasluhuje našu prípravu.

Dnes, v rámci adventného obdobia, máme pred sebou ďalšie Ježišove slová na dobrú a kvalitnú prípravu vo svojom vnútri na jeho príchod v sláve. Jeden kňaz si pred kňazským svätením napísal do svojho denníka: „**Pane Ježišu, nikdy Ti nepoviem NIE!**“¹⁶

Pán Ježiš v dnešnom úryvku z evanjelia hovorí o dvoch bratoch, ktorých oslovil otec - je to znovu príklad na pokoru a úprimnosť z našej strany, inak nás čaká tvrdé napomenutie: „**A vy, hoci ste to videli, ani potom ste sa nekajali a neuverili ste**“ (Mt 21,32), ktoré je adresované pyšným veľkňazom neochotným uveriť.

Ježiš často rozpráva v podobenstvách a príbehoch. Dáva tak jednoduchým ľuďom možnosť a v istom zmysle aj nutnosť rozhodnúť sa. Hovorí o veľkých pravdách veľmi jednoducho. Človek pri tom nemôže ostať nečinný, ale sám sa rozhoduje pre Božie kráľovstvo, alebo proti nemu. Tak, ako v dnešnom evanjeliu - veľmi jasný príklad: Otec potrebuje urobiť poriadok vo vinici, aby bola úrodná a priniesla ovocie. Prosí oboch svojich synov o pomoc. Prvý, aj keď povedal: „Nejdem!“, nakoniec to oľutoval a šiel. Druhý skoro spontánne a oduševnene povedal: „Idem!“, ale nešiel. Doposiaľ veľmi zrejmé: prvý - vedomý si svojho poklesku a nedokonalosti oľutoval a v pokore prišiel do vinice. Druhý - si myslel, že to môže spraviť neskôr, ale otcovi povedal, že to urobí a tak podľa svojho úsudku si myslel, že otca uspokojil. Veľkňazi a starší ľudu si to uvedomili a preto povedali, že otcovu vôľu splnil ten prvý brat. Ježiš sledoval svojim rozprávaním toto uvedomenie si a dodáva napomenutie, že hoci sú tým druhým bratom, môžu sa pokáním a pokorou vrátiť a uznať Božiu lásku.

PAR: A čo my, milí bratia a sestry? Ako sa nás dotýka táto výzva Pána Ježiša? Aj v dnešnej dobe máme okolo seba ľudí, ktorí si myslia o sebe, že sú spravodliví a pritom sa nedokážu pokoriť a uveriť. A hoci vidia veľké divy, predsa zotrvávajú vo svojej pýche a nadutosti. Evanjelium nič nehovorí o tom, či sa niektorý z popredných predstaviteľov v pokore a ľútosť pred Ježišom uponížil a priznal si svoju slabosť. Možno sa niekto taký našiel a možno svojim príkladom, pritiahol aj ďalších. Možno sa kajal a priznal si chybu. Treba si však uvedomiť, že

¹⁶ Porov.: MIKULÁŠEK, J.: *Stříbrné vteřiny*. Brno : Cesta, 2002, s. 26.

ĽUBOMÍR STANČEK

podobnosť neospevuje hriešnikov, ani neponižuje zbožných. Skôr zvestuje, že Boh je veľmi blízko každému hriešnikovi a stále mu ponúka možnosť nápravy života. Tento veľký kontrast v podobnosti nás nemá povzbudiť k odsúdeniu a k porovnávaniu zbožných ľudí s hriešnikmi a neviestkami, ale pozvať veľmi rozhodným spôsobom k obráteniu.¹⁷

Nemáme sa však snažiť len o vonkajšiu dokonalosť, aby nás ľudia videli, ale skôr v pokore a ľútosti priznať svoje slabosti a vnútorne žiť svoje presvedčenie a obrátenie. To nám ukazuje jeden poučný príklad o podvodnej panne.

Bola jedna panna, ktorá nosila na sebe šesť rokov šaty z vrecoviny. Žila zatvorená a neprijímala nič, čo pomáha k radosti. Nakoniec uviazla v nesmiernej pýche a upadla do skazy. Otvorila okno, pustila do vnútra človeka, ktorý jej slúžil a spojila sa s ním. Nesledovala svojim konaním askézu s Božím zámerom a z lásky k Bohu, ale len ako divadlo pre ľudí, to znamená - pre márnú slávu a zo zlej vôle. Jej myšlienky boli totiž stále zamestnané odsudzovaním druhých. Preto jej chýbal strážca zdržanlivosti.¹⁸

Nestačí preto len výrazne a jasne povedať, že nikdy nepoviem Pánovi nie, ale je potrebné každý deň znovu a znovu sa naplno rozhodnúť pre Krista a v pokore priznať svoje chyby a poklesky. V pokore sa najlepšie pripravíme na jeho druhý príchod a s radosťou ho budeme očakávať.

Amen.

Streda 3. adventný týždeň

Mt 21,28-32

Prosenie

Za to, že vieme prosiť...

Keď som bol malý chlapec, často ma mamka niekde poslala, aby som šiel tam a tam a poprosil o to a to. Niekedy sa mi veru nechcelo. Preto som často

¹⁷ Porov.: ZEVINI, G. – COBRA, P. G.: *LECTIO DIVINA na každý deň v roce I, Doba adventná*. Kostelní Vydří : Karmelitánské Nakladatelství, 2001, s. 167.

¹⁸ Porov.: PALLADIOS: *Poučné příběhy pro komořního Lausa*. Z gréckeho originálu preložil Jiří Pavlík. Praha : Benediktinské arciepatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, 2002, s. 50.

používal vetu: „Mamka ma poslala a prosí Vás o to a tamto“, alebo: „Ocko Vám odkazuje, že mi máte dať...“ A keď sa mi ušla aj čokoláda, tak som ju samozrejme cestou späť zjedol.

Aj v dnešnom úryvku z evanjelia sme počuli, ako Ján poslal k Pánovi svojich dvoch učeníkov s otázkou, či je ten pravý, alebo majú čakať iného..? A Jánovi učeníci sa možno z bázne pred Ježišom odvolali na autoritu Jána Krstiteľa: „Poslal nás k tebe Ján Krstiteľ a pýta sa: **„Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“** (Lk 7,20).

Evanjelia opisujú Jána Krstiteľa ako verného svedka a spravodlivého muža plného pokory a lásky. Neupozorňoval na seba, ale vyzýval ľud na pokánie, aby pripravili cestu Pánovi a vyrovnali mu chodníky. Často to počúvame zvlášť v Adventnej dobe. A Ján veril, že koná to, čo mu vnuká Boh. Veril a videl, ako na Krista zostupuje holubica, po krste v Jordáne. Zrazu sa však stretávame s tvrdením v Písme, že zrazu, akoby neveril. Ako by mal pochybnosti o tom, či označil správneho muža za Baránka Božieho. Je to na prvý pohľad veľký otáznik. Zaujímavé však je, že Sväté písmo mlčí o návrate učeníkov k Jánovi a uistení, že je ten pravý. Tu rozprávanie končí len poukázaním na skutky, ktoré konal Ježiš: **„Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium“** (Lk 7,22).

Možno táto situácia vznikla kvôli Jánovým učeníkom. Ako som povedal, aj ja keď som bol malý, často som sa skrýval za autoritu rodiča, aby som niečo zistil alebo zakryl svoj strach. Ján pevne veril, že Ježiš z Nazareta je Pomazaný, ale keď videl pochybnosti v očiach svojich učeníkov, poslal ich, nech sa sami uistia; aby si sami upevnili svoju vieru a svoje presvedčenie. Krstiteľ aj nás pobáda v dnešnej dobe skúsiť a presvedčiť sa, že Ježiš ja Pán a Boh. Stačí tak málo – pokorne si kľaknúť a modliť sa, v pokore prísť pred Ježiša a klásť mu otázku za otázkou a v tichu počúvať odpoveď. Každý z nás ju dostáva svojim vlastným spôsobom, no najmä v Božom slove a vo svätom prijímaní pri svätej omši. Ježiš nám dal príklad v pokore, čo o pár dní budeme sláviť pri jasliach. Prišiel v chudobe a nestázuje sa. A znova príde v sláve, ale nie ako nemilosrdný vládca, ale ako milujúci Boh.

On dáva každému uistenie o svojej láske a starostlivosti. Aj keď sa možno hanbíš, predsa ti Boh dáva poznať odpoveď cez svoje skutky. Či nie je tajomstvom prítomnosti Pána, radosť v očiach tvojho dieťaťa, milá matka? Či nie je veľkým požehnaním pre teba - otec rodiny, milujúca manželka, veselý džavot detí? Či nie je Božím prejavom pre teba - syn či dcéra, tvoj milujúci otec a starostlivá matka? Či nie je milosťou od Pána prosba vnúčika o nejakú rozprávku pre teba - stará

mama? Či nie je posilou od Boha, keď potrebuje od teba - starý otec, radu tvoj vnuk pri otázkach svojho života?

Áno, každý z nás, čo sme tu, dostáva množstvo znamení a jednoduchých náznakov od Boha, že on je stále s nami. A možno nám ani nič slovami nehovorí, tak ako odpovedal Jánovým učeníkom, ale len poukáže na veci jednoduché a pritom veľmi potrebné okolo nás.

Učeníci, ktorých poslal Ján, sa presvedčili o pravosti Ježiša a jeho činoch. Keď mám nadviazať na osobný príklad z úvodu, tak zjedli tú čokoládu, čo im ponúkol Ježiš.

Podme, drahí veriaci, aj my sa presvedčme, že Ježiš k nám prichádza v každej chvíľke. Otvorme oči a hovorme, ako nás miluje a v pokore sa ukazuje. Pane, daj nám vieru, aby sme sa vždy utiekali k tebe a stále poznávali teba vo svojich blížnych, veď ty prejavuješ svoju moc v jednoduchosti a pokore, v láske a vernosti.

Amen.

Štvrtok 3. adventný týždeň

Mt 7,24-30

Hodnotenie

Aký je náš Advent...

Advent sa pomaly končí. Vianoce sú pred dvermi. Ešte máme plnú hlavu starostí, čo ešte treba pripraviť, čo dať do poriadku, čo zaobstarať. A predsa sme prišli v túto hodinu do tohto Božieho chrámu, na toto miesto, aby sme sa stíšili a prijali najcennejší dar ľudstvu – Ježiša Krista v kúsku chleba, v drobnej hostii, nad ktorou kňaz povie slová premenenia. Ale to nám bude umožnené v pravej pokore a milosti.

Aj dnes sme počuli v evanjeliu veľkú výzvu zo strany nášho Pána Ježiša Krista: „**Aj mytníci uznali Božiu spravodlivosť, keď sa dali pokrstiť Jánovým krstom. Ale farizeji a zákonníci zmarili v sebe Boží úmysel, lebo sa mu nedali pokrstiť**“ (Lk 7,29-30).

Vo včerajšom evanjeliu sme počuli, ako Ján Krstiteľ posielal svojich učeníkov za Ježišom s otázkou: „**Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?**“ (Lk 7,20) A dnes sme počuli veľkú Ježišovú chváloreč na svojho

predchodcu, ktorý bol poslaný pripraviť cestu Pánovi a ohlásiť jeho príchod. Pán tu naznačuje Jánovu pokoru, vďaka ktorej sa mu dostalo pocty a vyznačenia, že nik, čo sa narodil zo ženy, nie je väčší ako on. A vzťahuje na neho starozákonné proroctvo z Písma. Ježiš chce ľudí priviesť k poznaniu tým, že Ján nie je len nejaký prorok, ale v prvom rade ten, kto pripravuje cestu samotnému Kristovi. Ján hľadá Boha na púšti kajúcim štýlom života a pevnou, vytrvalou vierou zbavenou akéhokoľvek kompromisu so svetom a povrchnosťou. Nakoľko Ján požaduje od prichádzajúceho ľudu pokoru a ľútosť nad svojimi hriechmi, stojí na počiatku novej doby dejín spásy. Táto chváloreč sa však stáva trňom v oku pyšných a namyslených farizejov a zákonníkov. Je to veľké napomenutie všetkým, ktorí sa považujú za spravodlivých a nechcú sa obrátiť. Ježiš ide až tak ďaleko, že hovorí o zmarení Božieho plánu spásy a Božieho úmyslu v srdciach tých, ktorí pochybujú a vo svojej pýche neuznávajú pokánie.¹⁹

Či to nie je platná výzva aj v dnešnej dobe a v dnešných časoch? Pozrime sa každý do svojho vnútra a uznajme v pokore svoju nedokonalosť a poprosme o odpustenie. Nejde o vonkajšie ukázanie sa pred ľuďmi, že sa kajám. Je potrebná vnútorná premena a obrátenie, ktoré sa nutne prejaví navonok. Len tak sa dokážeme dobre a hodnotne pripraviť na príchod Krista a spoznať ho v jasliach chudoby a pokory. Veď nám dal príklad a nie nedosiahnuteľný, ale veľmi blízky človeku. Ba viac - dal nám aj silu a zdroj občerstvenia. Nebojme sa a čerpajme preto s radosťou.

O pokore a z nej plynúcej ľúlosti svojich hriechov existuje množstvo príkladov zo života každého jedného z nás.

Aj ruský spisovateľ Fiodor Michajlovič Dostojevskij hovorí o najväčšej úteche kresťana. Keď ležal na smrteľnej posteli a okolo neho sa zhromaždili jeho deti a žena, povedal im: „Deti, toto miesto dáva kresťanom najväčšou útechu. Keď hrešíme, ignorujeme Božie prikázania, ale Boh nás aj tak miluje. Keď sa vrátíme na správnu cestu a oľutujeme svoje hriechy, prijme nás a jeho radosť je o to väčšia, čím bolo väčšie nebezpečenstvo, v ktorom sme boli a z ktorého sme vyviazli. Nikto si nemusí zúfať, že je stratený.“²⁰

Skutočne, milí veriaci, nikto si nemusí zúfať. Stačí len v pokore priznať svoju hriešnosť, oľutovať hriechy a konať pokánie - ostatné sa už pridá. A budeme

¹⁹ Porov.: ZEVINI, G. – COBRA, P. G.: *LECTIO DIVINA na každý den v roce I, Doba adventní*. Kostelní Vydří : Karmelitánské Nakladatelství, 2001, s. 177.

²⁰ Porov.: RYBÁR, J.: *Nové príklady pre kazateľov, rečníkov a vychovávateľov*. ISBN 80-967147-O-8, s. 5.

ĽUBOMÍR STANČEK

môcť s čistým srdcom prijať dieťa v chudobnej maštaľke a vidieť v ňom Pomazaného - Krista.

Pane, sme tvoji služobníci a potrebujeme ťa. Prosíme ťa o pravú pokoru srdca, aby sme ti odovzdávali všetko a klaňali sa ti s čistým srdcom.

Amen.

Piatok 3. adventný týždeň

Jn 5,33-36

Hodnota

Ako žijeme...

Na rôznych miestach sveta sa nachádzajú jaskyne s nádherou prírodných úkazov. Turizmus tieto miesta využíva pre odhalenie tejto krásy sveta. No je tu jedna podmienka: musí sa zaviesť do jaskýň dobré osvetlenie, inak ostanú čiernymi nijako nelákajúcimi otvormi v zemi, ktorých sa skôr bojíme. Prinesenie svetla, dáva hodnotu a krásu všetkým podivným útvarom v tme. Osvetlenie, či skôr vysvetlenie, dávajú aj ľudia. Napríklad v múzeu vidíme vystavené veci a nerozumieme ničomu, pokiaľ nepríde sprievodca. On potom začne vysvetľovať a zrazu, akoby sa nám otvorili oči. Stal sa nám akoby lampou, ktorá osvietila, čo sme videli.²¹

O podobnej situácii sme dnes čítali v evanjeliu. Pán Ježiš poukazuje na fakt, že Ján vydal svedectvo o pravde (Porov.: Jn 5,33) a bol lampou, ktorá horí a svieti (Porov.: Jn 5,35), aby druhým ukázal cestu za Mesiášom a ohlásil pokánie na odpustenie hriechov.

Zo všetkých správ v evanjeliu o Jánovi Krstiteľovi sa dá veľmi jednoznačne vidieť Ježišovo tvrdenie o lampe. Krstiteľ kázal celým svojim zjavom a postojom o prichádzajúcom Mesiášovi. Žil asketickým životom na púšti. Ľuďom osvetľoval a vysvetľoval cestu prípravy na jeho príchod, aby pripravili cestu a vyrovnali mu chodníky. Majú sa zastaviť a konať pokánie z lásky a v pokore vyznať svoje hriechy a slabosti. Dal jasné svedectvo o Kristovi a Božom Baránkovi. Teda, rozohnal tmu, aby vstúpilo svetlo. Ale on nebol svetlo (Porov.: Jn 1,8).

²¹ Porov.: ŠPIDLÍK, T.: *Živé slovo*. Velehrad : Refugium Velehrad-Roma s.r.o., 1997, s. 30 – 31.

LUBOMÍR STANČEK

Pre náš dnešný život zaznieva z dnešného úryvku Ježišovo napomenutie. Je stále platné ako celé Sväté písmo: „...*vy ste sa chceli chvíľku veselieť v jeho svetle*“ (Jn 5,35b). Rozhodne a jasne Pán ukazuje na príčiny, kvôli ktorým Židia neverili v Krista. Dostali toľko jasných svedectiev aj z poznania Zákona a Prorokov, v čom boli zbehlí a mali aj vedecké znalosti s dôležitou náboženskou výchovou. Potom prišiel Krstiteľ, a ani jemu neuverili. Je tu jasný dôkaz ich vôle skazenej pýchou a sebeckom.²² Zamyslime sa každý nad sebou samým ako sme tu, či náhodou aj ja neprekážam pôsobeniu Boha svojou pýchou a sebeckom? Nehľadám len povrchnú slávu a česť od ľudí a pritom môj duchovný život je v troskách? Veľmi naliehavá otázka v dnešnej dobe, ktorá potrebuje odpoveď od každého z nás.

Ako príklad nám môže poslúžiť aj jedno zamyslenie sa belgického kráľa Alberta. Bol to veľmi skromný človek a v rozhovore s istým opátom povedal toto: „Na svete je zle, lebo ľudia sú pyšní. Počnúc nezamestnaným robotníkom, ktorý chce konať iba takú prácu, o ktorej si myslí, že mu prislúcha, až po šľachtica, ktorý by so svojím protivníkom ani nejedol - všetci hrešia pýchou. Kristus však umýval apoštolom nohy. Pre pýchu sa nepriatelia nechcú zmieriť, hoci vedia, že sa navzájom zničia. V neústupnosti vidia svoju veľkosť a cenu. Keďže sa svet vzdialil od pokory, kráča po neústupnej ceste. Vracia sa k omylom. Rímskej spoločnosti, založenej na pýche a sile, zatiaľ čo učenie Kristovo trvá na láske a pokore.“²³

Pýcha zatemňuje nielen srdce človeka, ale aj jeho pohľad a správanie. Celý týždeň sme si rozprávali o veľkej čnosti pokory, ktorá je protikladom pýchy a na ktorej stoja ďalšie. Jedine tak budeme správnou lampou pre tento svet, pre ľudí okolo seba a aj vzájomne jeden pre druhého. Tak ako bol Ján Krstiteľ lampou a svoju úlohu splnil dôkladne a dôsledne. Podobné poslanie má dnes Cirkev a v nej i my sami navzájom, jeden pre druhého. Nie je to ľahké poslanie: ukázať ostatným krásu duchovného života a sveta - aby videli. Najskôr sa však musíme naučiť, aby sme my sami videli.²⁴ Prosme Pána o pravú pokoru cez túto svätú obeť. A tak sa dobre pripravme na sviatky Pánovho príchodu v pokore a láske.

Amen.

²² Porov.: HRBATA, J.: *Perly a chléb, I. díl*. Český Těšín : Katolické nakladatelství COR JESU, 1991, s. 210.

²³ Porov.: RYBÁR, J.: *Nové příklady pro kazatelův, řečníkův a vychovatelův*. ISBN 80-967147-0-8, s. 28.

²⁴ Porov.: ŠPIDLÍK, T.: *Živé slovo*. Velehrad : Refugium Velehrad-Roma s.r.o., 1997, s. 31.

Rodokmeň
*Memento rodu.*²⁵

Vstúpili sme do poslednej etapy v našej príprave na narodenie Božieho Syna - Ježiša Krista.

Na začiatku týchto posledných dní počúvame perikopu evanjelia, ktorá je možno najnezaujímavejšia - počúvame len mená Ježišových predkov od Abraháma až po Krista (porov. Mt 1,1-17).

Rodokmeň Ježiša Krista ukazuje, že Pán Ježiš skutočne pochádza z Abrahámových potomkov a Dávidovho rodu podľa prisľúbení daných Abrahámovi a Dávidovi.

„Ježiš Kristus, syn Dávidov“ - to znamená, že Ježiš je ako kráľovský syn, sám kráľom. Matúš pripomína Prvú knihu kroník a tam je napísané: „Až sa tvoje dni doplnia (oslovený tu je Dávid) a pôjdeš k svojim otcom, ustanovím po tebe potomka, ktorý bude z tvojich synov a upevním jeho kráľovstvo... ja upevním jeho kráľovstvo naveky.“ (2 Sam 7,12). Tieto slová poukazujú najprv na Šalamúna, ale slovo „naveky“ ukazuje ďaleko za neho. Máme tu spomenuté, že je aj syn Abraháma. Matúš tu chce zasa pripomenúť knihu Genezis a to, že 'všetky' národy majú byť požehnané v Abrahámovi. Matúš teda hneď v prvej vete svojho evanjelia myslí, že nesmierna a nepredstaviteľná spása Božia je tu pre všetky národy. Výraz 'syn Abrahámov', sa nachádza len tu, jediný raz v Biblii.

Ak sme si poriadne všimli, čo som pred chvíľkou povedal, tak vieme, že v Abrahámovi sú požehnaní všetci ľudia. No nie len požehnaní, ale z toho vyplýva, že my sme všetci bratia a sestry. Keďže my sme všetci súrodenci a sme jedna rodina, nie je našim bratom aj Ježiš? Neteší sa každý člen rodiny, keď do tejto rodiny má sa narodiť maličké dieťa? Väčšinou je to tak, že sa všetci tešia. Ako sa my tešíme, že sa narodí náš brat Ježiš. Čo robíme preto, aby v tejto našej rodine bol pokoj, aby sa toto malé dieťa cítilo príjemne v našich domácnostiach?

Pred Vianocami často vidíme, ako sa umývajú okná, tepujú koberce, robí sa veľké upratovanie. Toto trvá možno aj týždeň. Všetko chceme mať vyupratované ako zo škatuľky. Však prídu priatelia, príde pán farár po kolede, prídu koledníci a ďalšie návštevy. Musíme mať predsa upratané. No pri tom zhne často zabúdame na upratovanie v našom srdci. V našom srdci sa má narodiť náš brat Ježiš a my tam

²⁵ Porov.: KRAJČ, P.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula : 2004.

LUBOMÍR STANČEK

máme ako na smetisku. Možno si niekto povie: „Čo tento od nás chce, však nás bolo veľa na spovedi a na sv. prijímanie nás ide toľko, že dlhšie trvá rozdávanie sv. prijímania, ako samotná sv. omša. Chcem len to od nás všetkých, aby sme sv. spoveď spojili aj s odpustením previnení našim blíznym, súrodencom a susedom. Inak je táto sviatosť zmierenia neplatná a my si ešte viac priťažujeme na srdci.

Okrem toho, že vstupujeme do finišu očakávania narodenia nášho brata - Ježiša, vstúpme aj do nových našich vzájomných vzťahov.

Amen.

18.12. adventný čas

Lk 1,18-24

Statočnosť

Povzbudiť ku statočnosti.

Nachádzame sa v dobe, v ktorej je pomaly viac chaosu ako poriadku. Je veľmi rýchla a väčšina ľudí rozmýšľa len nad tým, ako toho druhého oklamať. Muži opúšťajú svoje manželky, manželky mužov, deti utekajú od svojich rodičov. Každý večer počúvame v správach o nejakej vražde či lúpeži. Zdá sa nám, akoby sa blížil koniec sveta a mala prísť Božia spravodlivosť. Ale ak chceme obstať v Božej spravodlivosti, musíme aj my konať podľa evanjelia Božej spravodlivosti.

V evanjeliu sme počuli o mužovi, o ktorom počujeme počas roka len niekoľkokrát: o Jozefovi, ktorý bol Máriin manžel a bol to človek spravodlivý, nechcel Máriu vystaviť potupe. „**Preto ju zamýšľal potajomky prepustiť**“ (Mt 1,19).

Predstavme si vtedajšiu situáciu: Jozef - muž počestný a spravodlivý. Dozvie sa, že Mária je v pozeňnanom stave. Buď ju prepustí, alebo verejne vyhlási jej stav. Potom ju čaká už len ukameňovanie. Ale keďže Jozef je muž spravodlivý, preto ju chce potichu prepustiť. Nič rozumnejšie ho nenapadá. Vtom sa mu zjaví Pánov anjel a vysvetlí mu situáciu, čo sa vlastne deje. Jozef má možnosť povedať: „áno“ alebo „nie“. Prijíma Pánovo poslanie a tak sa stáva Ježišovým vychovávateľom - pestúnom. Nepozera na to, čo mu povedia ľudia, čo si budú rozprávať o ňom poza chrbát, ale plní Pánovo slovo. Odráža sa v ňom doterajšia výchova. To, čo sa vyrieklo jedným slovom, že bol mužom spravodlivým, bolo nadobudnuté za celý život.

LUBOMÍR STANČEK

Advent je časom, keď Boh oslovuje každého z nás. On vie, že v našom živote voči nemu tiež nie je vždy všetko v poriadku a často máme strach. Práve v týchto dňoch nám ponúka novú príležitosť: nabrat' odvahu do nového života s Kristom. Vie, že na nás denne doráža Boží nepriateľ a preto nám núka pomoc, aby sme sa nespoliehali iba na seba, na svoje sily, na pomoc psychológov, či psychiatrov. To však vyžaduje z našej strany prehodnotiť svoj vzťah k tomuto svetu, k ľuďom okolo nás a hlavne vzťah k Bohu. A to nám už nevonia. Máme vychodené chodníčky, vytvorené vzťahy k veciam tohto sveta, na ktoré sa spoliehame, že nám pomôžu. Preto Boha preradujeme kdesi mimo, na druhú koľaj a jeho ponuku a oslovenie odkladáme do trezoru, ktorý použijeme v poslednej chvíli ako nejaký automat.

Boh však pozýva aj nás, aby sme mali svoj podiel v dejinách spásy. Zvlášť to pociťujeme v týchto chvíľach, keď sa pomaly končí Advent a blížia sa Vianoce. Počas týchto štyroch týždňov nás oslovovali adventné postavy, na Vianoce nás osloví sám Ježiš. Od nás sa v tejto chvíli požaduje to, čo povedal anjel Jozefovi: „Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku“ (Mt 1,20). To dôležité slovo je „nebát sa.“

Nemáme sa báť byť lepšími ľuďmi, nemáme sa báť osobného posväcovania, nemáme sa báť zanechať svoje hriechy. A predovšetkým: nemáme sa báť prijať Krista do svojho života.

Advent je čas, keď Božia ponuka je tak výrazná a zrozumiteľná, že ju musí pochopiť a vidieť každý. Nehľadáme falošné výhovorky a nebojme sa, ale otvorme sa pre prijatie Boha do našich životov.

Amen.

19.12. adventný čas

Lk 1,5-25

Človek a modlitba *Vzbudiť v ľuďoch väčšiu vieru*

Boh nie je zberačom odpadkov. Vyberá si za svojich verných zvlášť tých, ktorí prešli ohňom duševných či telesných bolestí. Tu to môžeme pekne vidieť na rodičoch sv. Jána Krstiteľa.

ĽUBOMÍR STANČEK

V evanjeliu sme počuli, ako si Boh vyberá za otca Ježišovho predchodcu - zbožného muža Zachariáša.

Rozpravou o Zachariášovi a Alžbete sa začína nové obdobie spásy, príchodu Mesiáša. Pán Boh rozvíja svoje dielo v dejinách tak, že nadväzuje na to, čo vykonal. Udalosť sa odohráva v Jeruzaleme. Oznamuje sa ňou narodenie Jána Krstiteľa, ktorý má pripraviť cestu Pánovi. Jeruzalem bol svätým mestom i napriek svojim znesväteniam. Uprostred neho sa týčil chrám - najsvätejšia pôda Izraela, na ktorej sa stretával národ s tým najdrahším a to bol živý Boh Izraela. Tu - v tomto veľkolepom chráme, začína Pán Boh uskutočňovať nové dielo spásy. Lukášova perikopa evanjelia hovorí o udalostiach, ktoré sa odohrali v chráme: ...ako Ježiša doniesli do chrámu po narodení, ...v chráme zaznie Simeonovo proroctvo, ...do chrámu pôjde dvanásťročný Ježiš a vydá tam svoje prvé svedectvo o svojom poslaní,v chráme neskôr Ježiš vyučoval...

Vidíme, že počas dejín sa veľké udalosti Ježišovho života odohrali v chráme. Môže si niekto povedať: „Však aj ja chodím do kostola.“ Áno, chodíme a je to veľmi správne. Treba si dať otázku: „Prečo chodíme do kostola a čo nám to dáva?“ Veríme tomu, čo nám Boh prostredníctvom kňaza hovorí, alebo si poviem: „Však nech sa farár vyrozpráva a my si aj tak budeme robiť po svojom.“ Naša viera nespočíva len v tom, že budeme chodiť do kostola a nič mimo toho nebudeme robiť a dokonca nemusíme Bohu ani dôverovať. Však dnes to vidíme na Zachariášovi, ktorý bol dokonca kňazom a jeho dôvera Bohu bola slabá, keď mu povedal, že sa mu narodí syn ...a vieme, ako jeho nedôvera dopadla.

Aj my si môžeme povedať, že sme ľuďmi chrámu, však každý deň utekáme do kostola, klaniame sa Bohu a vzdávame vďaky za dobrodenia - čomu sa teší náš nebeský Otec. No nekonáme často podobne, ako konal Zachariáš? Mnohokrát sa nachádzame v situácii, keď naša dôvera v Boha je oslabená, alebo dokonca nie je žiadna. Modlíme sa za nejaké dobrodenie a popri tom naša viera, že toto dobrodenie od nebeského Otca dostaneme, je minimálna. Bude v takom prípade naša modlitba vyslyšaná? Isto nie. Potom sa nesťažujme, že naše modlitby nie sú vyslyšané. S modlitbou a prosbami musí byť spojená aj najväčšia dôvera o vyslyšaní modlitby. K nebeskému Otcovi prichádzajme s vierou a odhodlaním ho aj počúvať a čo nám povie, aj podľa toho konať.

Pán si nás pozýva, aby sme mu slúžili, tak ako Zachariáš. Budme teda ľuďmi modlitby a veľkej viery.

Amen

*Nie všetko veľké sa páči Pánovi
Povzbudiť k hľadaniu malých vecí.*

Nie všetko čo je slávnostné a veľkolepé je Bohu milé a Boh to tak chce.

V evanjeliu sme počuli, ako si Boh na veľmi dôležitú udalosť dejín spásy, v tichosti vyberá jednoduchého človeka (porov. Lk 1,26-38).

Evanjelium nás vedie od udalosti so Zachariášom v jeruzalemskom chráme do nenápadného mesta v Galilei, ktorá bola najsevernejšou časťou Palestíny. Ľud nazýval túto oblasť krajom pohanov - pre množstvo pohanov, ktorí sa tu usadili. Izaiáš prorokoval, že Pán zvelebí pobrežie mora, Zajordánsko, Galileu pohanov. Sem - do tohto kraja, prichádza Božie poslanstvo a to do mestečka Nazaret, ktoré bolo historicky bezvýznamné. Ježišov súčasník sa pýta: „Či môže z Nazareta pochádzať niečo dobré?“ Možno práve táto bezvýznamnosť je pravým dôvodom, prečo Boh 'tu' začal svoje dielo spásy. Podľa evanjelia, poslanstvo do Nazareta prináša ten istý posol ako pred tým do Jeruzalema Zachariášovi - Gabriel. Tento raz však posol neprichádza ku kňazovi, ale prichádza k jednoduchej žene „**Panne zasnúbenej mužovi z Dávidovho rodu, menom Jozef. A meno Panny bolo Mária**“ (Lk 1,27).

V Nazarete sa začínajú plniť záhadné prísľuby. Boh posielal svoje poslanstvo Panne. O tejto Panne vieme, že je zasnúbená mužovi. Snúbencom je Jozef, ktorý pochádza z Dávidovho rodu. Pán Boh usporiadal veci tak, aby Máriin syn - pred zákonom syn Jozefov, mohol byť podľa zákona potomok Dávidovho kráľovského rodu. Mesiáš mal byť potomok Dávidov.

Dnes je tendencia, že ľudia vyhlávajú senzácie a často za nimi chodia dlhé trate. Mnoho ľudí chodí na pútné miesta, aby videli nejaké zjavenia. No sú sklamaní, lebo žiadne zjavenie nevideli. Hoci nič nevideli, alebo ak aj niečo videli, čo ešte nemuselo byť zjavenie, ale nejaká sugescia, hneď to idú rozpovedať každému, koho stretnú.

My sa snažme, aj keď možno budeme mať nejaké znamenia a zjavenia, čo nie je vylúčené, môžeme sa s tým zdôveriť človeku, ktorý nás pochopí a nechá si to pre seba. Môže sa stať aj to, že sa zdôveríme človeku, ktorý bude na nás pozeráť ako na hlúpeho a urobí nás hlúpym aj pred ostatnými. Svoj život prežívajme v utiahnutosti a skrytosti, ako to robila Panna Mária. ...Boh si nás nájde, ako si našiel ju.

ĽUBOMÍR STANČEK

Raz som cestoval s jedným kňazom do jednej malej dedinky, ktorá bola dosť vzdialená od civilizovaného sveta. Z tejto dediny pochádzali dvaja diakoni a jeden bohoslovec. Ako sa vezieme v aute, tak som povedal: „Táto dedina je Pánu Bohu za chrbtom“. Ten kňaz, ktorý ma viezol povedal: „Vidíš hoci je táto dedina úplne odrazená od sveta, Boh si aj tu našiel ľudí, ktorí mu budú slúžiť.“

Nehľadáme okolo seba veľké senzácie, lebo Boh to nemá rád, ale zaoberajme sa viac drobnosťami, lebo z tých rastú veľké veci, ktoré sa budú páčiť nášmu Pánovi.

Amen.

21.12. adventný čas

Lk 1,39-45

Návšteva

Povzbudiť veriacich k pravej návšteve.

V poslednej dobe sledujem, ako ľudia nemajú na seba čas. Ako malý chlapec som pozoroval starých ľudí v nedeľu poobede, keď sa nič nerobilo, ako sedeli pred domami na lavičkách a rozprávali sa. Nebolo to ohováranie, ale vymieňanie skúsenosti a rozprávanie zážitkov z celého týždňa.

Dnes sme počuli udalosť, ktorá nám je veľmi známa - ako Mária po zvestovaní anjelom, že počala z Ducha Svätého, išla na návštevu k svojej príbuznej Alžbete, aby sa s ňou tešila (porov. Lk 1,39-45).

Ťažko bolo objaviť niečo lepšie, ako ísť k príbuznej Alžbete. Anjel na ňu zreteľne upozornil: „Hľa Alžbeta, tvoja príbuzná...“ (Lk 1,36). Nebola to ponuka riešiť osamelosť návštevou? Alžbeta bola staršia, rozvážna a najmä duchovne zrelá. Evanjelium hovorí, že bola spravodlivá. Dostala nedávno tiež veľkú milosť. V dejinách spásy sa často objavovalo takéto spoločenstvo duší vo viere a poslaní. Kam išla Panna Mária? Hornatý kraj, ku ktorému sa vydala na cestu, to je reťaz Judských hôr, nadväzujúci na masív Samárie. Nepoznáme presné miesto, kam išla Panna Mária. Podľa prastarej tradície, ktorú možno dokázať až do šiesteho storočia, išla do dnešného mestečka Ain-Karrin, asi 7 km na západ od Jeruzalema. Na tomto mieste pútnici už dávno prichádzali do chrámu Navštívenia.

Kto čo prináša do domu, sa ukáže veľmi rýchlo - či nevraživosť, alebo pokoj. Alžbetu po Máriinom pozdrave „naplnil Duch Svätý“. Začína sa požehnanie

čias spásy. Ježiš dá neskôr úpravy apoštolom, aby znášali toto požehnanie do domov: „Do ktoréhokoľvek domu vojdete, najprv povedzte: „Pokoj tomuto domu.“ Ak tam bude syn pokoja, váš pokoj spočinie na ňom.“ (Lk 10,5). Alžbeta pod vplyvom Ducha Svätého prorokuje a zvoláva: „Požehnaná si medzi ženami!“ Panna Mária je prvá žena sveta a zostane ňou natrvalo. Skade mám to šťastie, že matka môjho Pána prišla ku mne? To je jasné vyznanie viery v Mesiáša. Boh prišiel k Alžbete vo svojom Synovi a ona ho poznala v Duchu Svätom. Odvtedy je jasné, že Boh prichádza k človekovi. On nám ide v ústrety.

Pozrime sa na naše návštevy - ako vyzerajú, aká náplň je týchto návštev, aká je pohnútky a dajme si možno základnú otázku: Navštevujeme sa vôbec? Častokrát sa stáva, že ideme pozrieť svojho suseda len preto, lebo niečo potrebujeme. Dá sa vôbec povedať, že toto stretnutie je návšteva? Ja by som to tak ani nenazval, lebo od úprimnej návštevy to má veľmi ďaleko. Ďalší dôvod pre návštevu je ohováranie všetkých ľudí v dedine z jedného konca dediny na druhý. Takáto návšteva sa mína účinkom, lebo je v nej veľmi málo lásky. Ďalší dôvod pre návštevu je skontrolovať dom iných po rekonštrukcii a často nás ani nepozvú, aby sme tam prišli. Naša zvedavosť je neudržateľná a tak to nie je návšteva, ale revízia kontrola tejto domácnosti. Spravme nápravu v úmysle týchto návštev - ak sme sa v niektorej odpovedi našli, aby naša prítomnosť bola požehnaním domu do ktorého vojdeme. Jedno príslovie hovorí: Host' do domu - Boh do domu. Všetci Mária, keď vošla k Alžbete, doniesla samého Boha - svojho Syna pod srdcom do Alžbetinho domu.

Snažme sa byť takými to roznášateľmi Boha do domácnosti, kde sa budeme zdržiavať. Isto nebudeme takými nositeľmi, ako bola Mária, ale ak donesieme lásku do domovov svojím blízkym, isto tam bude Boh. Lebo Boh je láska.

Amen.

22.12. adventný čas

Lk 1,46-56

Pokora je kmeňom radosti

Ukázať, že veľké veci sa rodia z drobných.²⁶

Keď som bol asi druháčik na ZŠ, tak nás raz pani vychovávateľka z družiny zobrala na prechádzku do parku. Bola už neskoro jeseň a sychravé počasie sa každému z nás dostávalo až pod nechty. Zastavili sme sa vtedy pri veľkom

²⁶ Porov. : FARKAŠ, L.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula : 2004.

obrovskom gaštane. Pre takého človečika, akým som bol, to bol naozaj veľký strom. Okolo neho ležalo ešte zopár gaštanových semien - viete, tých takých veľkých. Už boli vylúpnuté a niektoré boli prasknuté. A v ich vnútri, ako nám to vysvetlila naša pani vychovávateľka, sa skrýval taký istý veľký strom ako ten, pod ktorým sme stáli. Bol ešte ukrytý. O tom, že tam je, vedeli len tí, ktorí chápu, že veľké veci sa vždy rodia z tých malých, nenápadných. Naša pani vychovávateľka to chápala.

Dnešné čítania sú nám svedkom tejto pravdy. Motív prvého čítania a žalmu nám vrcholí v chválospeve Panny Márie: **„...zhliadol na poníženosť svojej služobnice... blahoslavíť ma budú všetky pokolenia, lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný...”** (Lk 1,48-49).

Počas posledných dní sme v Písme sledovali, čo všetko sa udialo s Máriou. Z prvého pohľadu by sa dalo povedať, že pre Máriu sa začína výborný, výnimočný život. Oslovuje ju Stvoriteľ – najvyššia moc aká existuje a pozíva ju k spolupráci. Ba viac: Mária, ako jediná v celom vesmíre smie počať a porodiť Boha - teda, je to čosi neuveriteľné. Dalo by sa teda čakať, že o Máriu bude výborne postarané. Matka kráľa si predsa zaslúži len to najlepšie: prepychové šaty, veľký palác, služobníčky a výborné jedlo, veľa zábavy a vyberanú spoločnosť...

My Máriin život už z časti poznáme. Dostala Mária - Matka Kráľa, všetko toto? Vyrastal Kráľ Ježiš v prepychu a pohodlí? Nosila Mária honosné šaty a bývala v palácoch? Nie. Jej každodennou realitou bola práca, jednoduché oblečenie, jednoduchý pokrm, chudobný domček a spoločnosťou sme im boli my – chudobní a hriešni. Aké veľké veci urobil ten, ktorý je mocný? Urobil to, čo robí od stvorenia sveta. Do malého semienka ukryl, vložil veľký zázrak. Do Máriinho, pokorou naplneného, malého života, vložil vykúpenie celého sveta. Do malého semienka vložil veľký strom.

A čím skôr pochopíme tento princíp konania Boha, tým skôr precítime šťastie. Pre Boha neexistuje pojem 'malý človek' alebo 'veľký človek'. Na živote Márie a Ježiša nám veľmi jasne ukázal, že to čo je malé pre nás, môže byť nekonečne veľké a dôležité pre celý vesmír. Veľké veci sa totiž vždy rodia z tých malých, nenápadných. Tak je pokora matkou všetkých čností. V nej sa rozvíjajú a rastú ďalšie čnosti. Rovnako ako z koreňa vyrastá náš veľký a košatý strom. Preto sa Kráľ Ježiš celý život zdržiaval v chudobe a jednoduchosti.

A len vďaka tomu si môžeme my - malí ľudia, dovoliť očakávať príchod Kráľa. Čo nám teda z dnešného evanjelia vyplýva? Čím dnes Boh oslovuje náš život? Jednak to, že v našich životoch sa nám chce narodiť Kristus – Kráľ. Teda,

nech by sme samých seba hodnotili akokoľvek nízko, pre Boha má náš život nekonečnú cenu. A pre nás potom 'stojí za to' v životných ťažkostiach zabojovať a rovnako ako Mária, ukázať celému svetu Krista. Ukázať, že stojí za to, žiť s Ježišom a byť malý pri Bohu, pretože Boh robí z malinkých veľkých a „povyšuje ponížených... a pamätá na svoje milosrdenstvo...“

A jednak nám z dnešného evanjelia vyplýva, že ak nie sme maličkí, nájdeme Boha len veľmi ťažko. Pokiaľ nezačneme seba a ľudí okolo nás vnímať ako malé semienka veľkého pokladu - ako malé semienka veľkého stromu, nebudeme schopní vidieť v každom z nás Božiu tvár.

Preto, keď budeme odchádzať zo svätej omše, všimnime si stromy, okolo ktorých pôjdeme a spomeňme si na to malé semienko, z ktorého vyrástli. Dobré si všimnime ľudí a seba, či v očiach našich susedov vidíme tieto semienka veľkého pokladu. Všimnime si, či iní vidia v nás semienka Božieho pokladu. Ak áno, poďakujme každý Bohu za takýto dar. Ak nie, vráťme sa k sebe a očistíme svoje vnútro a svoje vzťahy od všetkého, čo nie je pokorou, od všetkého, čo nám bráni vyrásť v Boží strom. Pretože Pán povýšených ponizuje a ponížených povyšuje.

Amen.

23.12. adventný čas

Lk 1,57-66

Znamenie

*Upriamiť pozornosť na Ježišov príchod
a na náš život - ako na znamenie jeho príchodu.²⁷*

Bola noc. Malý Francois sa z posledných síl držal kabáta svojho staručkého priateľa Jacquesa. Bol to už tretí deň, čo jedol naposledy a tretí rok, odkedy mu nemilosrdní vojaci popravili oboch rodičov. Odvtedy zostal sám. Žil na uliciach Paríža. Jedinou istotou mu boli špina, hlad a čoraz väčšia zima. Temnú oblohu zrazu preťal záblesk, druhý, tretí a potom ďalšie a ďalšie... Ohlušujúca salva z diel vystrašila všetkých okolo. „Začala vojna...?!“ Strach a zdesenie na tvárach ľudí sa však pominuli tak rýchlo ako prišli. Ktosi hlasno zvolal: „Cisár má syna! Nech žije cisár Napoleon Bonaparte! Cisár má syna...“

²⁷ Porov. : FARKAŠ, L.: Seminárna práca. Spišská Kapitula: 2004.

Salvy zaznievali takmer celú noc. Bolo ich rovných 101! Takto sa rozhodol človek - cisár Napoleon Bonaparte, osláviť narodenie svojho prvorodeného... 101 delových rán malo byť znamením, že sa narodil ktosi dôležitý. Ktosi, kto toho iste veľa dokáže...

„Čím len bude tento chlapec?“ A v skutku, Pánova ruka bola s ním...“ (Lk 1,66).

Tieto slová už nepatria nikomu z cisárskeho dvora. Vyrieknuté boli nad kýmsi oveľa jednoduchším. Nad Jánom Krstiteľom. Teda, vtedy len nad malým chlapcom Jánom.

Evanjelista Lukáš v evanjeliu zanecháva detailný obraz toho, ako sa na svet narodil prorok. V biblickej reči totiž slovné spojenie „Pánova ruka“ znamená toľko, ako veľké zázraky, sila a moc. V Starom zákone dal Boh svojmu ľudu pravidlo na rozpoznávanie prorokov. Ak sa splnilo to, čo predpovedal, človek bol pokladaný za proroka. Prorok smel verejne konať a hlásať len to, čo mu povedal Pán. A pravdivosť jeho skutkov a slov Pán dokazoval divmi, ktoré cez proroka konal. V Jánovom prípade sa divy začali diať dokonca ešte pred jeho narodením. Jeho príbeh všetci dobre poznáme. Jánov otec Zachariáš bol izraelským kňazom a keď konal veľmi dôležitú obeť v chráme, mal videnie anjela. Ten mu povedal, že napriek vysokému veku, jeho žena Alžbeta počne syna, ktorému majú dať meno Ján. Zachariáš o tomto zapochyboval. Vtedy sa udialo prvé znamenie. Onemel a prehovoriť mal až po obriezke syna. Celých deväť mesiacov mal mlčať. Mlčať a rozmýšľať o tom, čo sa stalo a čo sa má stať. Mal nemo očakávať veľké Pánovo svedectvo. Anna naozaj počala a porodila syna. Ľudia si už asi zvykli na Zachariášovo mlčanie. Chlapca preto chceli pomenovať podľa tradície po otcovi, alebo inom významnom príbuznom. Matka o tom mala rozhodnúť. Bol to stáročný zvyk. A keď ho Anna chcela porušiť, príbuzní boli proti. Vtedy nastal čas, aby sa ukázalo, či Zachariášovo deväťmesačné mlčanie malo zmysel. A malo. Zachariáš už chápal, že je vôľou Boha, aby sa jeho syn volal Ján. Ján znamená „Jahve je milosrdný“²⁸. A sám Ján sa mal stať znamením pre príchod Milosrdného Pána. Ján predchádza Ježiša - pripravuje mu cestu. Je veľmi dôležitým. Preto si jeho narodenie dnešným čítaním pripomíname práve deň a noc pred sviatkom narodenia najdôležitejšieho dieťaťa celej histórie.

O narodení Bonapartovho syna vie dnes už málokto - i napriek tomu, že ho sprevádzalo hrmenie a stovky delových rán. No narodenie Ježiša a Jána Krstiteľa si pripomíname i po viac ako dvetisíc rokoch. Ján sa narodil, aby nás upozornil na

²⁸ Príručný lexikon biblických vied, J. Heriban, Vydavateľstvo Don Bosco, 1998, str. 520.

LUBOMÍR STANČEK

príchod mesiáša - Vteleného Boha. Ján - „Jahve je milosrdný“, predchádza Ježiša, ktorého meno znamená „Jahve je spása“. Teda, Božie milosrdenstvo pripravuje cestu Božej spáse.

Je to veľké a na začiatku tiché znamenie, ktoré sa rokmi a stáročiami rozrastie do najväčšieho znamenia ľudských dejín. Ján, ktorý bude ohlasovať pokánie a obrátenie srdca, aby sa ľudom dostalo Božieho milosrdenstva a tak dosiahli Božiu spásu.

O tom všetkom sme dnes čítali. Písmo nám i dnes predložilo niečo aktuálne pre náš život. Ak chceme dosiahnuť Božiu spásu – Ježiša, musíme sa najprv vnútorne obrátiť a okúsiť Božie milosrdenstvo.

Už zajtra o takomto čase budeme sadieť za sviatočne prestretý, štedrovečerný stôl. Niekoľko hodín na to sa tu znovu stretneme a budeme sláviť narodenie Božieho syna, ktorý príde, aby za nás neskôr zomrel, vstal z mŕtvych a daroval nám večný život. Ježiš sa narodil v tichu a chudobe noci. Bol to pre neho ten najlepší začiatok. Pripravme si preto na zajtrajšiu slávnosť srdcia už dnes, aby sme ho privítali v tichu nášho najhlbšieho ja. Uhasme spory, vytvoríme na Vianoce krásnu atmosféru a budme Ježišovi hodným znamením. Znamením Božieho milosrdenstva a radostného očakávania príchodu Pána - ako Ján.

Amen.

24.12. adventný čas

Lk 1,67-79

Zachariášova radosť

Ukázať, že pravým vianočným darom je Ježiš.²⁹

Spomínam si, ako som doma - ešte pred tým, ako som sa stal kňazom, o takomto čase balil darčeky pre celú rodinu. Každý sme mali doma zadelenú svoju prácu a tou mojou bolo práve balenie darčiekov. Samozrejme, darčeky určené pre mňa boli už pred tým zabalené, aby som neprišiel o prekvapenie. Tak sa pamätám, že som potom celý večer čakal na moment, kedy si budem môcť prezrieť i ten svoj darček. A keď som našiel pod stromčekom to, po čom som túžil, stále dookola som

²⁹ Porov.: FARKAŠ, E.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula: 2004.

ĽUBOMÍR STANČEK

ďakoval a chválil svoj darček a plánoval som, čo všetko s ním budem robiť. Vždy som sa veľmi tešil na Vianoce.

I dnes sa tešíme spoločne. Očakávame narodenie Božieho Syna a spoločne chceme osláviť toto vyvrcholenie čakania – Adventu. Pretože nás navštívi vychádzajúci z výsosti (porov. Lk 78).

O čakaní a radosti z darčkov nám dnes dokonca hovorí i evanjelium. Zachariáš - otec Jána Krstiteľa, tu naplnený Duchom Svätým jasá nad darom, ktorý dostal od Boha. Jasá nad narodením svojho syna. Len si predstavme, aká to musela byť veľká radosť pre starnúceho muža, keď smel prvýkrát pochovať v náručí svojho jednorodeného. A akoby to nestačilo, jeho syn sa má podľa prisľúbenia Boha stať tým, ktorý má predchádzať Spasiteľa. Jeho syn bude tým mužom, ktorý má ľudí pripraviť na príchod Božieho Syna. Započúvajte sa ešte raz do jeho radostných slov:

„Nech je zvelebený Pán, Boh Izraela, lebo navštívil a vykúpil svoj ľud a vzbudil nám mocného Spasiteľa...“ (Lk 1,68-69).

Zachariášova radosť nad týmto veľkým darom preniká každé jedno slovíčko. V tejto časti hovorí o radostnom narodení Ježiša, ktoré si pripomenieme dnes v noci. Zachariáš sa raduje, že Boh prichádza na svet, aby nás vyslobodil z rúk nepriateľov, aby sme mu mohli bez strachu slúžiť **„vo svätosti a spravodlivosti ...po všetky dni nášho života“** (Lk 1,75).

A potom sa obracia na svojho syna Jána. Možno ho mala vtedy v náručí Anna - jeho matka, možno ho držal sám Zachariáš a s posvätným hlasom hovorí: **„...ty chlapček, budeš sa volať prorokom Najvyššieho: pôjdeš pred tvárou Pána a poučíš jeho ľud o spáse, že mu náš Boh z hĺbky svojho milosrdenstva odpustí hriechy...“** (Lk 1,76-78).

Zachariáš - rovnako ako my, keď sme boli deťmi, je prekvapený a veľmi vďačný za taký veľký dar. Najprv chváli Boha, ktorý ho obdaroval, a potom sa teší na všetko, čo s týmto darom zažije. A dokonca ide ešte ďalej, lebo ho naplnil Duch Svätý a vďaka tomu spoznáva, že na nás všetkých čaká ešte väčší dar – narodenie Božieho Syna, ktorý: **„nás navštívi a zažiarí tým, čo sedia vo tme a tóni smrti a naše kroky upriami na cestu pokoja“** (Lk 1,79). ...ktorý naše kroky upriami na cestu pokoja...

Toto je bratia a sestry pravý dôvod Zachariášovej radosti a aj našej nádeje. Zachariáš predstavuje nás všetkých, ktorí čakáme každý deň - niekedy i celý život na to, aby nás navštívil Ježiš vychádzajúci z výsosti. Práve on je naším najväčším

LUBOMÍR STANČEK

vianočným darom Boha pre nás. A dnes a každý deň môže byť naším darom pre našich blízkych.

Ak by sa niekomu z nás stalo, že pod stromčekom dnes večer nenájdeme žiaden do papiera zabalený darček, nebojme sa prísť sem, do Božieho chrámu. Pretože tu na nás čaká ten najväčší dar – Ježiš, aby nás potešil a obdaroval svojou láskou.

Amen.

Pondelok 1. pôstneho týždňa

Mk 25,31-46

Blízny

Všímať si potreby blízneho.

Skúste si spomenúť na nejakú situáciu, keď ste niekomu pomohli, usmiali sa na neho, vypočuli ho, alebo ho nejako inak povzbudili a on i vy ste mali z toho radosť.

Ježiš nám dnes všetkým v evanjeliu hovorí: „***Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili***“ (Mt 25, 40).

Čo nám asi chce Ježiš povedať týmito slovami? Čo to znamená, keď nám Ježiš hovorí, že bol hladný, smädný, chorý, pocestný, nahý... - hovorí obrazne. A hovorí o poslednom súde. Hovorí to v reči vtedajšieho ľudu, aby to čo najlepšie pochopili. Aj preto používa pojmy ako ovce, či capy. Ovce boli symbolom dobra, capy zase symbolom zla. Ježiš chcel ukázať, že je naozaj rozdiel v tom, kto ako žije. Chcel povedať, že vôbec nie je jedno, či človek bude stáť pri poslednom súde naľavo alebo napravo. Lebo tí napravo pôjdu do večného života a tí naľavo pôjdu do večného zatratenia.

Záleží len na nás, ktorú cestu si vyberieme a kde budeme stáť aj my pri poslednom súde. Či obrazne povedané - napravo alebo naľavo. V tej chvíli nám to určite nebude jedno. Avšak aby sme vtedy stáli na tom správnom mieste, musíme sa o to usilovať už teraz - tu na zemi, počas nášho pozemského života, lebo po smrti už bude neskoro. Teraz si musíme vybrať tú správnu cestu. Ktorú? Na túto otázku nám dáva odpoveď sám Ježiš Kristus v dnešnom evanjeliu. Všímať si hladných, smädných, pocestných, nahých, chorých... Jednoducho povedané: všímať si tých, ktorí potrebujú našu pomoc, povzbudenie. Všímať si tých, ktorí

ĽUBOMÍR STANČEK

potrebujú náš čas, naše povšimnutie. Všímať si tých, ktorí sú okolo nás - našich blízkych a ich potreby. A v každom z nich vidieť Ježiša.

Na štedrý deň bola v Krakove tuhá zima. Ulice prázdne. V domoch radosť a veselosť. Sv. Ján Kanty sa vracal domov po koncebrovanej sv. omši v Mariánskom kostole. Zrazu na chrámových schodoch začul tichý ston. Bol to starec - biedne oblečený, stonal od hladu a zimy. Medzi handrami bolo vidieť jeho vychudnuté a uzimené telo. Keď to sv. Ján videl, vyzliekol si plášť a zaodel bedára, vyzul si obuv a podal starcovi: „Pod', priateľu,“ - povedal mu „zješ niečo teplého.“ „Nech ti to Pán Boh odplatí, pán môj, ale už nič nepotrebujem. Bol som uzimený a zaodel si ma, bol som smutný a túžil som po teple ľudského srdca a potešil si ma. Môj hlad a smäd si uspokojil svojou láskou a obetavosťou. Teraz mi už nič nechýba.“ V hlase úbožiaka znela taká sila a moc, že sv. Ján mu dal ešte na dôvažok veľký kus chleba a odišiel so spoločníkom domov. Vstúpili dnu. Sotva zastali na prahu, keď z hrude sv. Jána vyšiel výkrik úžasu, radosti a blaženosti. Pod obrazom Preblahoslavenej Panny Márie ležal starostlivo zložený plášť, obuv a chlieb.

Splnili sa tak Kristove slová: „Čo ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste urobili.“

My nemusíme prežiť takýto zázrak ako prežil sv. Ján, ale mali by sme zažiť radosť z toho, že sme niekomu pomohli, usmiali sa na neho, našli si pre neho čas... Nielen dnes a tento týždeň, ale stále. A potom, pri poslednom súde, budeme počuť aj my tú najúžasnejšiu vetu z úst Krista: **„Pod'te, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta“** (Mt 25,34).

Amen.

Utorok 1. pôstneho týždňa

Mk 6,7-15

*Najväčší skutok lásky
Vedieť odpúšťať blížnemu.*

Vždy, keď nám niekto nejako ublíži, tak nám to padne ťažko a ešte ťažšie sa nám tomu človeku odpúšťa. Skúsme sa dnes zamyslieť nad tým, aká sila sa skrýva

ĽUBOMÍR STANČEK

v odpustení. V evanjeliu sme počuli tieto slová Ježiša Krista: „...**ak vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj váš nebeský Otec vám odpustí**“ (Mt 6,14).

Pred tým, ako povedal túto vetu Ježiš na jednom z vrchov pri Kafarnaume, hovoril už dosť dlho o rôznych veciach. Bezprostredne pred touto vetou však hovoril o modlitbe 'Otče náš'. V tejto modlitbe sa totižto modlíme aj za to, aby nám Boh odpustil naše hriechy, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom. Je to však naozaj pravda? Môžeme sa spokojne modliť túto modlitbu, bez výčitiek svedomia? Ježiš nám dnes jasne hovorí, že ak odpustíme my druhým, odpustí aj Boh nám, ale ak my neodpustíme, ani Boh nám neodpustí naše hriechy. A zbytočne sa budeme modliť, hoci aj celé hodiny.

Zamyslime sa, či naozaj vieme odpustiť aj to najväčšie zlo, ktoré by nám spôsobilo akúkoľvek škodu či stratu. Určite to nie je ľahké odpúšťať, ale Boh nám dáva takúto podmienku. Je teda možné rozhodnúť sa. Jedine s Božou pomocou je možné odpúšťať. Musíme si vyprosovať milosti od Boha, aby sme to dokázali. Keď je Boh taký milosrdný k nám, mali by sme mu za to ďakovať - nielen frázami, ale predovšetkým skutkami. Skutkami odpustenia našim blíznym.

Veľkým príkladom je pre nás aj Sv. Otec Ján Pavol II., ktorý dokázal odpustiť aj svojmu vrahovi, ktorý ho chcel zabiť na námestí sv. Petra vo Vatikáne 13. mája 1981. Sv. Otec mu hneď, ako to mohol vyjadriť, odpustil. Podobne sa zachoval aj jeden kňaz. Nepriateľ ho chcel zabiť. Atentátnika chytili a predviedli ho pred kňaza. „Či som ti ja urobil niečo zlé?“ - pýtal sa kňaz, „že si ma chcel zavraždiť?“ „No, nie“ - odpovedal nepriateľ. „Chcel som ťa zabiť ako najväčšieho nepriateľa svojho náboženstva. Nenávidím ťa a preklínam.“ Na to dal katolícky kňaz krásnu odpoveď: „Ak ti tvoja viera káže nenávidieť, tak moja mi prikazuje odpúšťať. Choď, si slobodný!“

Ani si nevieme predstaviť, čo znamená u Boha odpustenie. Je to azda najväčší skutok lásky voči blížnemu. Naučme sa odpúšťať. Začnime už od maličkostí a potom dokážeme odpustiť aj veľké previnenia. Buďme milosrdní, aby bol aj Boh k nám milosrdný.

Amen.

Odpustenie

Priznať si v pokore svoj hriech a prosiť milosrdného Boha o odpustenie.

Presne pred týždňom - na popolcovú stredu, sme boli poznačení na čele popolom a kňaz nám pri tom povedal slová: Kajajte sa a verte evanjeliu! Už je za nami sedem dní Pôstu - prípravy na najväčšie sviatky v cirkevnom roku. Dajme si hneď na úvod otázku: Zmenilo sa niečo v našom živote počas týchto dní, ktoré práve prežívame?

V dnešnom žalme medzi čítaniami sme počuli krásne slová Dávida: „**Zmiluj sa, Bože, nado mnou pre svoje milosrdenstvo a pre svoje veľké zľutovanie znič moju nepravosť**“ (Ž 51,3).

Skúsme sa chvíľu zamyslieť nad týmito slovami Dávida a nad celým jeho žalmom, ktorý zložil po hriechu s Betsabe, keď k nemu prišiel prorok Nátan. Je to najkrajší z kajúcich žalmov. Dávid si uvedomoval, že veľmi urazil Boha a nebál sa priznať si to. Okrem toho vedel, že to sám neodčiniť, že potrebuje k tomu Božiu milosť. Bol to krásny prejav jeho dokonalej ľútosti. Dávid dobre vedel, že žiadny človek nie je bez hriechu, ale vedel aj to, že bez ľútosti a bez Božieho milosrdenstva mu nebude odpustené a nebude môcť ďalej v pokoji žiť. A tak úprimne priznáva svoj hriech, nebojí sa, ľutuje a chce to všetko napraviť.

Nie je to úžasný príklad pre nás všetkých a pre každého človeka, ktorý si je vedomý svojho hriechu a mrzí ho to, že hriech spáchal? Spoločne sme spievali, že Boh nepohrdá srdcom skrúšeným a poníženým. Naozaj to je tak. O tom sa môžeme presvedčiť z celých dejín našej spásy, či už zo Starého alebo z Nového zákona. Boh nikdy nepohrdol ľútosťou pokorného človeka, ktorý si vedel priznať svoju chybu a chcel sa zmeniť. Boh vie, že nebudeme bez hriechu a preto nám poslal svojho Syna, ktorý nás vykúpil. Obetoval za nás svoj život. Nikto z nás by to nedokázal. A dnes nám ponúka odpustenie hriechov cez sviatosť zmierenia, cez svätú spoveď. Neváhajme teda a vstaňme. Boh je milosrdný a dokáže nás zodvihnúť aj z toho najväčšieho hriechu. Len my musíme chcieť. Musíme chcieť opäť vstať, oľutovať to a začať žiť znova, novým životom, s novou silou a to sa dá len s Božou milosťou, ktorú získame práve cez sviatosť zmierenia.

Sv. Efrém hovorí: „Skôr, než sa prosiaci hriešnik dotkne brány, už mu otváraš, Pane! Skôr, než na kolená pred Tebou padá, podávaš mu svoju ruku! Skôr, než slzy prelieva, už ho zahrňuješ svojím milosrdenstvom!“ Svetoznámy hudobný

LUBOMÍR STANČEK

skladateľ Frédéric Chopin v dospelom veku zanechal zbožnosť svojich mladých rokov, pretože žil v spoločnosti ľahkomyselných svetákov. Nakoniec stratil aj svoju katolícku vieru. Keď ležal smrteľne nemocný a opustený na svojom lôžku, navštívil ho priateľ z mladých čias, ktorý sa za tú dobu stal kňazom. Slová priateľa neboli daromné. Chopin sa vrátil k svojmu Bohu. Kajúčne vyznal svoje hriechy celého života. Potom so slzami v očiach pobozkal svätý kríž a dodal: „Teraz som pri zdroji blaženosti“.

Prosme si milosť od Boha aj pri tejto sv. omši, aby sme si vždy dokázali priznať svoje slabosti, aby sme ich úprimne ľutovali a aby sme ich dokázali vyznať vo sviatosti pokánia. Len tak budeme opravdivo šťastní.

Amen.

Štvrtok 1. pôstneho týždňa

Mk 7,7-12

Modlitba

Úprimne a s dôverou sa modliť.

Každého z nás už niekedy niekto o niečo prosil. Či už to bolo naše dieťa, náš priateľ, či priateľka, alebo možno len nejaký žobrák na ulici. Dôležité však pre nás vtedy bolo: o čo prosil a ako prosil.

Ježiš dnes pokračuje vo svojej reči na vrchu a hovorí aj nám jasne a zrozumiteľne: „**Proste a dostanete!**“ (Mt 7,7).

Nie je prosiť ako prosiť. A nie je modlitba ako modlitba. Ježiš nám vysvetľuje, aká je správna modlitba, ako treba prosiť. Nie je to nič zložité. Dôležitá je tam len jedna jediná vec a to je dôvera. Je rozdiel modliť sa a prosiť len preto, lebo niečo potrebujem a modliť sa či prosiť preto, lebo verím, že Boh mi to dá, že Boh ma vyslyší. Nie preto sú veľakrát naše modlitby nevypočuté, že by Boh nechcel, ale preto, že my nevieme prosiť, že my sa zle modlíme a nedokážeme Bohu dôverovať.

Nie je toto evanjelium pre nás výzvou, aby sme neprestávali prosiť a dôverovať Bohu, že naše prosby vypočuje? Skúsme aj teraz o chvíľu, keď budeme spoločne Bohu prednášať naše prosby, prosiť s dôverou. Vložme do toho celé svoje srdce a všetku svoju vieru. Nepochybujme o tom, či nás Boh vypočuje,

alebo nie. A vložme do týchto našich spoločných prosieb aj tie svoje osobné. Modlime sa za svoje deti, za svojich rodičov, za svojich súrodencov, za svojich priateľov a kamarátov a modlime sa aj za tých, čo nám možno niekedy urobili aj niečo zlé, aj za tých, za ktorých sa nikto nemodlí. Boh nám dá dobré veci, keď ho o to budeme prosiť s ozajstnou dôverou. Veď sám Ježiš nám hovorí, že kto prosí, dostane.

Slávneho radcu španielskeho kráľa, kardinála Ximenesa, nemohli raz nikde nájsť. A práve ho veľmi potrebovali pre veľmi dôležitú štátnu záležitosť. Dlhho ho hľadali, až ho konečne našli v kaplnke na modlitbách. Dvoriania sa divili, že sa tak neobyčajne dlho modlí. Posielali mu odkazy, stále netrpezlivejšie, aby už zanechal modlenie a šiel sa starať o štátne záležitosti. Kardinál konečne vyšiel z kaplnky. Povedali mu: „Eminencia, ako môžete byť tak dlho a kludne v kaplnke, keď tu na vás čakajú nesmierne dôležité štátne a politické záležitosti?“ Kardinál odpovedal: „Domnievate sa, žeby som sa mohol lepšie starať o správne vybavenie týchto dôležitých záležitostí, ako keď ich v modlitbe zverím Bohu Otcovi a keď ho poprosím o radu? Modliť sa znamená: vládnuť!“

Nebojme sa prosiť. Lebo kto prosí, ten dostane. Takto to platí u Boha. Má to však ešte jeden háčik – prosiť s dôverou. Veriť Bohu, ktorý veľmi dobre vie, čo potrebujeme a ako nám treba pomôcť. Máme nekonečne milujúceho Otca, tak teda využime túto šancu a prosme ho aj v tejto chvíľke ticha za to, čo nás teraz najviac trápi.

Amen.

Piatok 1. pôstneho týždňa

Mt 5,20-26

Hnev

Aj hnev je hriechom a treba proti nemu bojovať.

Určite už bolo veľa situácií v našom živote, keď sme sa na niekoho nahnevali, alebo sme mu vynadali do hlupákov a bláznov. Možno to bola len naša nepremyslená a pohotová reakcia na nejakú nepríjemnú situáciu.

Aj preto je pre nás asi šokujúce, čo sme počuli z Ježišových úst v dnešnom evanjeliu, že kto svojmu bratovi povie: „***Ty bohapustý blázon***“, ***pôjde do pekelného ohňa*** (Mt 5,22).

Podľa týchto Ježišových slovách sme teda skoro všetci súci práve do pekla. Dôležité je však lepšie sa zamyslieť nad týmto Ježišovým výrokom v kontexte so starozákonnými prikázaniami a vysvetliť si to. Piate Božie prikázanie v Starom zákone zakazovalo totiž iba skutok vraždy. Teda, proti piatemu prikázaniu sa prehrešil iba ten, kto niekoho zabil. Keď však Ježiš videl, čo spôsobuje hnev, tak zdokonalil toto prikázanie a to tak, že ho rozšíril aj na myšlienky, túžby a slová. To znamená, že chcel povedať asi toľko aj v dnešnom evanjeliu, že proti piatemu Božiemu prikázaniu sa prehrešuje aj ten, kto v myšlienkach alebo v túžbach sa chce niekoho zbaviť, alebo kto druhého uráža slovnými nadávkami, ktoré sú dôsledkom hnevu. Ježiš chcel upozorniť na to, že práve v myšlienkach a slovách sa rodia aj tie najväčšie hriechy.

Každý z nás veľmi dobre vie, čo je človek schopný spraviť, keď sa na niekoho hnevá a keď ten hnev aj dlhšie pretrváva. Napätie stále narastá, nadávky sa množia a nakoniec to všetko môže skončiť aj tragicky. Ježiš nás chce vystríhať pred takýmto počínaním a hovorí nám, že treba sa ovládať už hneď v začiatkoch. Svoj hnev by sme mali skrotiť čím skôr, lebo práve z neho potom vychádzajú aj slová aj skutky. Ježiš nám chce dnes jednoducho povedať, že aj hnev je hriechom a nie malým a preto treba proti nemu bojovať hneď ako na nás príde, lebo potom už niekedy môže byť neskoro a môže nás to veľmi mrziť. Až vtedy si uvedomíme, čo všetko môže spôsobiť jeden hnev.

V jednej rodine sa stalo, že otec predal staršie autorádio. Peniaze nechal na stole a išiel vyprevať kupca. Jeho trojročný syn siahol po peniazoch a nožnicami postríhal jednu tisícovku a porozhadzoval farebné 'papieriky' po zemi. Otec sa vrátil a keď to zbadal, tak s krikom v hneve chytil chlapca za nohy a hodil ním o zem až tak, že si dieťa rozbilo hlavu. Žena práve v kúpeľni umývala menšiu dcérku. Počula krik, pribehla do izby a keď uvidela, čo sa stalo, v šoku padla na zem a dieťa v kúpeľni sa zatiaľ skoro utopilo vo vode.

Vidíte čomu všetkému môže byť na príčine hnev a chvíle, keď človek zabúda na to, že je človekom a nedokáže sa ovládať. Až keď hnev prejde, potom človek zbadá, čo všetko spôsobila tá jeho 'slabá chvíľka'.

Keď sa človek dá ovládnuť hnevom a stráca vládu nad sebou, zahadzuje a zbavuje sa všetkých perál, drahokamov, všetkých čností, ktoré si nazhromažďoval

ĽUBOMÍR STANČEK

vo svojej duši. A nielen to. Takýto človek škodí samému sebe aj druhým. Bojujme preto proti hnevu s Ježišom, potom nad ním určite zvíťazíme. A budeme mať z toho veľkú radosť nielen my, ale aj všetci ľudia okolo nás. Lebo len s láskou a s trpezlivosťou bude náš život tu na Zemi pokojnejší a krajší a tak si získame zásluhy aj v nebi pre večný život, kde už nebudeme poznať hnev, iba nekonečnú lásku.

Amen.

Sobota 1. pôstneho týždňa

Mt 5,43-48

Nepriatelia

Milovať aj svojich nepriateľov.

Keď som bol na strednej škole, moji spolužiaci mi povedali: „Ty si kresťan, tak máš povinnosť nám pomáhať, my nie sme a tak nemusíme.“ A tak sa často stalo, že po tom - ako sa mi vysmievali z mojej viery, automaticky očakávali odo mňa, že im pomôžem alebo aspoň nebudem brať vážne ich vysmievanie.

Takýto postoj v nás logicky vzbudí spravodlivé rozhorčenie, ale po prečítaní dnešného evanjelia môžeme mať pocit, že takéto správanie je celkom v poriadku, že Boh ho od nás očakáva.

A teraz je tu otázka: Očakáva Boh od nás, že sa máme nechať v rámci lásky k blížnemu zneužívať? Keď Boh dáva ľuďom nejaký príkaz, robí to preto, aby ich urobil slobodnejšími, šťastnejšími. Nikdy od nás nevyžaduje niečo, čo je proti nášmu šťastiu. V takomto duchu treba pristupovať aj k spomínanému príkazu lásky, ktorá je slepá aj k nepriateľstvu alebo očividnému zneužívaniu. Príkaz milovať blížnych aj v prípade, že sú nám nesympatickí, prípadne otvorene nepriateľskí, je potrebný vtedy, keď svojím konaním rozšírime pokoj na zemi, v našom srdci, ako aj v srdciach ľudí okolo nás. Často treba ísť až za hranicu bežných spoločenských zvyklostí. Lebo často len láska, ktorej chýba logika, dokáže prekonať zlo a nepriateľstvo medzi ľuďmi. Zdržanliví musíme byť v prípade, keď naša ochota znášať zlo je pre druhého príležitosťou na hlbšie ponorenie do hriechu. Je totiž v ľudskej prirodzenosti zvyknúť si na výhody, ktoré mi nepatria a tak sa dotýčný často ocitá na šikmej ploche len preto, že v okolí nie je nikto, kto by ho ráznejším spôsobom nasmeroval inde.

ĽUBOMÍR STANČEK

V živote sme často svedkami, že tí, ktorí sú bezohľadnejší, majú vo svete viac úspechu - navonok sú nezávislí a spokojní. Ale skutočne len navonok. Ak človek opustí svoju prirodzenosť, ktorá je stvorená pre pomoc a lásku k druhému, pochováva samého seba. Naopak človek schopný milovať až za hranice pochopiteľného, je otvorený pre prijatie šťastia do svojho každodenného života - šťastia pre tento svet neviditeľného, možno nepochopiteľného, ale o to viac skutočného. Veď najlepšie vidíme naozaj len srdcom. Nakoniec aj slová dnešného evanjelia boli písané v čase tvrdého prenasledovania, v ktorom bolo potrebné podstúpiť mučenie aj smrť. Vzhľadom na tieto okolnosti ostávajú tieto slová veľkou výzvou pre každého kresťana. Aj pisateľ evanjelia určite vedel, že nežiada samozrejmosť.

Mnohí máme v pamäti obraz pápeža Jána Pavla II., ako vo väzenskej cele odpúšťa mužovi, ktorý ho chcel zabiť. Celý svet ocenil toto jeho gesto. Ale keď sa na túto skutočnosť pozrieme očami evanjelia, musíme si položiť otázku: Neočakával sa tento skutok od človeka, ktorý je zástupcom Krista na Zemi? Vieme si predstaviť pápeža, ktorý by s hnevom v srdci ohlasoval evanjelium?

Vidíme, že mnohé veci, ktoré svet od nás automaticky očakáva, vôbec nie sú ľahké a samozrejmé. Napriek tomu by sme si mali byť vedomí skutočnosti, že kráčať cestou pochopenia a milosrdenstva je síce ťažké, ale je to cesta prinášajúca pokoj a šťastie do nášho srdca i do sveta.

Amen.

Pondelok 2. pôstneho týždňa

Lk 6,36-38

Odpúšťaj a odpusti sa ti
*Odpustenie blížnemu.*³⁰

Asi niet medzi nami človeka, ktorý by nemal v živote hnevníka. Už možno ako deti sme mali takúto skúsenosť. Kamarát alebo spolužiak sa na nás nahneval. Vyhybal sa nám a možno sa vôbec nechcel s nami rozprávať. Koľkým z nás sa táto

³⁰ Porov. HÝROŠ, Š.: *Seminárna práca*. Badín, 2005.

ĽUBOMÍR STANČEK

skúsenosť opakovala aj neskôr. Možno aj práve dnes sme prišli do chrámu s ťažkým srdcom na svojho blížneho.

Ale pozor! Ježiš nám dnes hovorí: „*Odpúšťajte a odpustí sa vám*“ (Lk 6, 37b).

Ježiš hovorí vo svojej reči veľmi otvorene: „Odpúšťajte a odpustí sa vám.“ Toto odpúšťanie však nemá byť len preto, aby mohlo byť človeku na konci jeho života tiež odpustené.

Traduje sa, že sa raz v Anglicku zišla skupina teológov a hodiny diskutovala o tom, ako sa vlastne (ak vôbec) kresťanstvo vo svojej podstate líši od iných náboženstiev, čo z kresťanského učenia nemá v iných náboženstvách paralelu... Nemohli nájsť odpoveď, až konečne s oneskorením dorazil známy mysliteľ C. S. Lewis a na otázku bez zaváhania odpovedal: „To je jednoduché. Odpustenie hriechov.“ No nielen však odpustenie hriechov zo strany Boha, ale aj odpustenie previnenia medzi ľuďmi navzájom. Je potrebné odpustiť nie len hriechy, ale aj neúmyselné zranenia.

Odpustite si navzájom, lebo ťažko sa žije v napätí s pocitom neodpustenia. Určite mi dáte za pravdu, že človek, ktorý nedokáže odpustiť je istým spôsobom otrokom toho druhého. Keď nosíme v sebe neodpustenie, nevieme sa na nič sústrediť, sme nervózni, doslova nemožní. Snažíme sa vyhnúť tomu druhému a neželáme mu nič dobré. No, je to však správne? Určite nie. Preto skúsme si v tejto chvíli predstaviť človeka, ktorému nedokážeme odpustiť. Ktorého nemôžeme zničiť a ktorý, keby čokoľvek urobil, nám lezie na nervy. Predstavme si ho a žehnajme ho v duchu. Často ho v duchu žehnajme a modlime sa za neho. Modlime sa za odpustenie.

Lebo odpustenie je zázračný zmizík, ktorý spôsobí to, že sa zmaže všetko, čo sa stalo. Bolesť možno zostane, neschopnosť stretnúť človeka takisto, ale priateľ inému dobro, modliť sa za neho, žehnať mu, snažiť sa ho milovať - toto všetko smeruje k odpusteniu. Je veľmi smutné, keď sa v rodine rodičia s deťmi alebo súrodenci, navzájom nerozprávajú. Preto si dnes uvedomme, že len niekoľko rokov sme na tejto Zemi spolu. Možno už len pár dní a už nikdy nebudeme môcť tomu druhému povedať: „Prosím ťa, prepáč, odpusti mi.“

Preto, prosme si pri tejto sv. omši silu a odvalu - aby sme vždy dokázali tomu druhému odpustiť čím skôr.

Amen.

Utorok 2. pôstneho týždňa

Mt 16,13-19

Za koho ma pokladáte
Čím je pre teba Ježiš?

Denne dostávame a sami kladieme otázky. Množstvo otázok. Niektoré sú bežné, napr.: Ako bolo v škole? Čo je dnes na obed? Kde ideš po práci? Iné sú dôležité, spojené s významnou udalosťou, ako napr. pri sobáší: 'Berieš si tu prítomnú za svoju manželku?' alebo pri kňazskej vysviacke: 'Sľubuješ mne a mojim nástupcom úctu a poslušnosť?'

V dnešnom Božom slove apoštoli dostali veľmi dôležitú a konkrétnu otázku priamo od Ježiša. Opýtal sa ich: „**A za koho ma pokladáte vy?**“ (Mt, 16,15). Odpovedal Šimon Peter: „**Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.**“ (Mt, 16,16).

Jednoznačná odpoveď vychádzajúca z jeho vnútra. Vidieť, že Peter mal túto otázku v sebe zodpovedanú. Vedel, čím je preňho ten, ktorý ho povolal a kvôli ktorému opustil aj predchádzajúci spôsob života. V zapätí týchto slov v druhej časti evanjelia čítame, že z rybára Šimona sa stal Peter. Peter, čo znamená skala - skala Cirkvi, ktorú tak ako je napísané v Božom slove, ani pekelné brány nepremohli.

Aj nám sa dnes ponúka tá istá konkrétna otázka: Za koho ma pokladáte vy? Za koho pokladáš Ježiša ty? Čím je pre teba Mesiáš, Syn živého Boha? Odpovedz si. Odpovedz zo svojho vnútra, tak ako to urobil apoštol Peter. Čím je pre teba Ježiš? Táto otázka je veľmi konkrétna a nemala by dnes ostať nezodpovedaná, ani u jedného z nás, aby sme sa mohli stať inými, lepšími. Aby sme sa dokázali, ak bude treba, zastat' Ježiša i jeho Cirkvi.

Príbeh z vojenského prostredia. Bola vojna. Všade sa strieľalo. Ľudia boli zidení v kostole. Ticho modlitby prerušilo hlučné vtrhnutie vojakov do kostola. Jeden z nich vstúpil do svätyne, zvesil zo steny obraz, na ktorom bolo znázornené Božské Srdce Ježišovo. Vojak plný zloby a nenávisti pozdvihol obraz a povedal: „Kto si chce zachrániť svoj život nech príde sem a opl'uje Kristovu tvár na obraze.“ V kostole nastalo ticho, ktoré prerušil prvý, druhý, neskôr desiaty človek, ktorý zneuctil Krista. Malé dievčatko sa nemohlo na to všetko pozerat'. Vytrhlo sa z otcovej náruče, vybehlo z lavice a svojím oblečením vyutieralo pl'uvance. A Pána Ježiša znázorneného na obraze pobozkalo. Vtedy vojak na dievčatko zamieril a vystrelil. Dievča zomrelo. Myslím, že toto dievčatko veľmi dobre vedelo, kým je

LUBOMÍR STANČEK

pre ňu Kristus. Myslím, že malo úprimne zodpovedanú túto otázku. Ved' dokázalo sa ho zastať a dokonca brániť úctu k nemu svojim životom.

Pane, daj, aby sme si pravdivo zodpovedali otázku, ktorú nám dávaš v dnešnom Božom slove. Daj, aby sme milovali teba i tvoju Cirkev.

Amen.

Streda 2. pôstneho týždňa

Mt 20,17-28

Zebedejoví synovia *Dosiahnuť cieľ – nebo.*

Je celkom normálne a prirodzené, že rodičia sa snažia zabezpečiť svoje dieťa čo najlepšie. Alebo, že človek, ktorý má niekoho rád, dokáže pre neho urobiť čokoľvek - aj nemožné.

Niečo podobné sme si mohli všimnúť v dnešnom Božom slove, keď matka Zebedejových synov ide za Ježišom a vraví mu: „**Povedz, aby títo moji dvaja synovia sedeli v tvojom kráľovstve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici**“ (Mt 20,21b).

Naozaj, matka Zebedejových synov - Salome, ako čítame v dnešnom evanjeliu, sa snažila o nemožné, čím urobila medzi apoštolmi menší rozruch. Salome bola jednoduchá nábožná žena, ktorá spolu s inými ženami sprevádzala Ježiša a hmotne ho podporovala. Bola matkou a mala rada svojich synov. A pochopiteľne, že chcela pre svojich synov to najlepšie. Ježiš však jej prosbu nesplnil. Dokonca ju ani splniť nemohol, lebo ako sám hovorí: dať sedieť po jeho pravici alebo ľavici, nepatrí jemu.

Prečo toto všetko hovorím? Chcem poukázať na lásku tejto ženy. Salome žiadala nemožné, možno si to ani sama neuvedomila. Bola však matkou a mala svoje deti rada, chcela pre nich to najlepšie. Viac už žiadať ani nemohla. Lebo sedieť po pravici alebo ľavici je obraz najvyššej hodnosti a moci. Salome chcela, aby sedeli v Božom kráľovstve. A o toto sa snažme aj my. Preto zoberme si dnes z Božieho slova príklad od tejto ženy. Prosme Boha za našich rodičov, dcéry, synov, aby sme sa raz s nimi mohli stretnúť v Božom kráľovstve. Urobme

ĽUBOMÍR STANČEK

maximum, aby sme dosiahli nebo i keď nás to bude stáť veľa námahy. Ale veď: „Čo nič nestojí, za nič nestojí“. Preto majme odvahu.

Najlepšie sami viete, koľko vás stojí námahy niečo dobré a hodnotné v živote dosiahnuť. Koľkokrát sa musíte úplne celí vložiť do úsilia a vydať zo seba maximum. A často sa stane aj to, čo zažila Salome, matka Zebedejových synov, jednoducho to nevyjde. A ani vtedy nestrácajte nádej a odvahu. Snažte sa urobiť všetko preto, aby ste dosiahli svoj cieľ. A to nielen všedný pominuteľný, ale aj večný nepominuteľný. Každý deň urobme maximum, aby sme sa raz mohli uchádzať o miesto u nášho nebeského Otca. A pomáhajme v tomto úsilí aj našim blízkym. Veď, určite nám na nich záleží a chceme pre nich to najlepšie. A toto je to naj. Za to raz budeme povďační svojim rodičom a priateľom.

Duchovný Neal Scott pred smrťou napísal odkaz svojim rodičom, v ktorom im ďakoval, že mu otvorili bránu do života a viedli ho cestou do večného života a nie do večnej smrti.

Snažme sa žiť tak, aby sme raz aj my mohli s tými, ktorých máme radi, sedieť v nebeskom kráľovstve v Božej blízkosti.

Amen.

Štvrtok 2. pôstneho týždňa

Lk 16,19-31

Boháč a Lazár

Pomoc prostredníctvom charity.

Hovorí sa, že sýty hladnému neverí. A je to pravda, lebo až keď je človek hladný, vtedy vie, čo je to hlad. A keď je človek smädný, až vtedy dokáže oceniť pohár možno i čistej vody.

Niečo podobné sme pred chvíľou počuli: „...**chudobný hladný Lazár sa túžil nasýtiť aspoň odrobinkami, ktoré padali z boháčovho stola**“ (Lk, 16,20–21).

V prípade boháča nebolo zlom a hriechom to, že vlastnil majetok a bol bohatý, ale hriech boháča spočíval v tom, že sa nedokázal rozdeliť a svoj majetok užíval iba pre seba a nevidel biedu druhých, v tomto prípade Lazára. Teda boháč zanedbal dobro. Lazár bol chudobný a nemal ani základné potreby. Nemal čo jesť,

ĽUBOMÍR STANČEK

ani piť. Ježiš použil tento príbeh, toto podobenstvo o boháčovi a Lazárovi pred mnohými rokmi. Zdá sa, že dejiny sa však opakujú.

Lebo aj v dnešnej dobe v našej spoločnosti, je veľa ľudí prehnane bohatých, ktorí dokážu vidieť iba na špičku svojho nosa a druhí sú pre nich vzduch. A sú naozaj aj takí, ktorí nič nemajú pre rôzne príčiny. Buď stratili zamestnanie a bieda ich pritlačila na okraj spoločnosti, alebo vo vášni nejakej slabosti prišli o všetko, aj o strechu nad hlavou - nemajú naozaj nič. My si možno povieme, že to nie je náš prípad. V našom okolí sú ľudia aspoň priemerne zabezpečení. A žobráci, ktorí stoja vonku pred kostolom, tí si za to môžu sami. Možno áno, možno nie. Je však potrebné pomôcť. Napríklad konkrétnym spôsobom podporenia charity, ktorú má Cirkev zriadenú práve pre týchto najbiednejších.

Vidieť biedu okolo seba a nepodniknúť pomoc, je hazardovanie s večným životom. Myslím, že najlepší spôsob zo skúsenosti mnohých je práve pomoc prostredníctvom charity alebo nejakej charitatívnej organizácie. Lebo bezprostredná finančná pomoc konkrétnemu človeku sa v mnohých prípadoch nepotvrdila ako správna. Človek pomohol a ten druhý to zneužil. Preto aj v tejto oblasti sa snažme podľa svojich možností pomáhať. Mnohým to naozaj pomohlo v núdzi a posunulo ich to z okraja spoločnosti. Dobro sa vždy oplatí konať aj v tejto oblasti. A ešte jedna vec - vážme si všetko, čo máme a ďakujme Bohu, že nepocitujeme hlad a smäd.

Bože, vďaka ti, že máme svoj každodenný chlieb. Prosíme ťa za všetkých, ktorí ho nemajú. A odplat' životom večným tých, ktorí sa o nich starajú.

Amen.

Piatok 2. pôstneho týždňa

Mt 21,33-43

Hospodár, sluha, syn, vinohradník
Starosť o svoju dušu.

Každý z nás niečo vlastní, napr.: dom, auto, záhradu, a podobne. Teda aj z vlastnej skúsenosti vieme, že keď človek niečo vlastní, tak sa o to aj stará. Snaží sa to chrániť a rozvíjať. Ak sa človek dobre stará o svoje vlastníctvo, prináša mu

LUBOMÍR STANČEK

radosť, šťastie, zisk a majetok. V evanjeliu sme počuli o hospodárovi, ktorý poslal svojich sluhov a neskôr aj svojho syna pre podiel z úrody k vinohradníkom. Vinohradníci však zabili sluhov i syna. Čo urobí Pán s vinohradníkmi, keď sa vráti? Zlých bez milosti zahubí a vinicu prenájme iným.

Hospodár je Boh. Sluhovia sú proroci. Syn je Ježiš a vinohradníci sme my. Hospodár prenajal svoju vinicu a odcestoval. Teda Boh dal človeku do prenájmu túto zem, život a vlastnú dušu. Človek sa má ako dobrý vinohradník starať sám o seba. Po stránke telesnej i duchovnej. Dôležité sú obe oblasti. Tak, ako museli vinohradníci zložiť podiel z úrody, tak bude musieť každý jeden z ľudí, zložiť podiel zo svojho hospodárenia či šafárenia. Dobre hospodárme s tým, čo nám dal Boh, aby sme boli dobrou úrodnou vinicou a úroda z nás bola kvalitná. Máme každý vo svojej vinici úrodné i neúrodné miesta. Treba sa nám starať o obe. Lebo ak sa budeme dobre starať, prinesú požehnanú úrodu, z ktorej budeme mať radosť nielen my, ale všetci, ktorí z nej budú mať možnosť ochutnať. Úrodou môže byť dobré slovo, láskyplný skutok, či povšimnutie toho druhého. Nebojme sa pracovať sami na sebe, na svojej spáse a pomáhajme v tom i našim blízkym.

Dôležité je uvedomiť si, že i od nás sa bude na konci nášho života požadovať úroda. Aká bude jej kvalita a aká bude jej hodnota, záleží predovšetkým na každom jednom z nás. Aké hodnoty by som odovzdal dnes, keby ma navštívil môj hospodár? Našiel by ma pracovať alebo zaháľať? Nezáleží len od našej vitality. Dobrým správcom môžeme byť v ktoromkoľvek veku. Spomeňme si na vzor a veľký príklad v blahej pamäti, Svätého Otca Jána Pavla II. On dokázal pracovať až do samého konca a nielen na spáse svojej duše, ale na spáse celého sveta. Buďme povzbudení svedectvom muža tejto doby, ktorého sme poznali a ktorý oslovil celý svet. Ukázal nám, že sa to dá. Teda pracujme. Nebuďme ľahostajní.

A na záver vás prosím, bratia a sestry, starajme sa predovšetkým každý o svoju vinicu. Starajme sa o svoju dušu. Nezaháľajme v tom, čo je najdôležitejšie v našom živote. Buďte si istí, že ak sa budeme dobre starať o svoj duchovný život, prinesie nám to večnú radosť a šťastie.

Amen.

Sobota 2. pôstneho týždňa

Lk 15,1-3,11-32

*Márnotratný syn
Cesta k odpusteniu.*

Keď sme boli deti, často sa stalo, že sme nahnevali a urazili svojho otca a mamu. Ak sme po slovách: prepáč, odpusť... pocítili ich odpustenie, tak dokážeme uveriť aj v nekonečné odpúšťajúce milosrdenstvo nášho Otca, ktorý je na nebesiach. Otec odpúšťa svojmu synovi a na znak toho: pribehol k synovi, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho.

Otec syna objíma a bozkáva prv, než počul slová odpustenia. Toto je jeden z najkrajších obrazov lásky, ktorá nechce pre seba nič, okrem toho, aby bola prijatá. Bozk je znakom odpustenia. Mohli by sme povedať, že syn mal padnúť na zem a pobožkať otcove nohy. Takéto gesto mu otec nedovolil urobiť a namiesto toho - on padá synovi do náručia, objíma a bozkáva ho. Jedným slovom povedané: odpúšťa mu. Otcovo odpustenie a láska podnietilo syna k vypovedaniu svojej viny: **„Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe.“** (Lk, 15,18). Týchto pár vypovedaných riadkov je ponaučením pre otcov i matky. Otec odpúšťa skôr ako syn prosí o odpustenie.

A toto isté robí i náš nebeský Otec: odpúšťa. Často sa svojvoľne púšťame akoby do sveta. Vzdďaľujeme sa od nášho Otca. Niekedy zájdeme až tak ďaleko, že nemôžeme dlho nájsť spiatočnú cestu. A nielen to, ale aj zabudneme na toho, od ktorého sme sa vzdialili. Doslova zabudneme jeho meno. Klamne sa cítime dobre, nič nám nechýba a nikoho v úvodzovkách 'nepotrebujeme'. Ale, ako dlho to dokážeme? Ako dlho je človek schopný vydržať byť vzdialený od tých, ktorí ho majú radi? Preto sa nás dnes všetkých Ježiš pýta: ako dlho to ešte vydržíš bez náručia svojho Otca, ktorý je na nebesiach?

Niektó to vydrží dlho, iný krátko. Niektorí sa čo najskôr ponáhľajú naspäť do domu svojho Otca, iní na to ani nepomyslia a ďalší sa k nemu vrátiť nestihnú, lebo zomrú skôr, ako sa pre to rozhodli. Možno sa to týka nás, možno aj našich blízkych, súrodencov, rodičov, deti. Neodsudzujme ich za to, ale modlime sa a vyprosujme pre nich veľké Božie milosrdenstvo. Milosrdenstvo odpúšťajúceho a láskavého Otca.

Otče, pomôž všetkým márnotratným synom a dcéram nájsť cestu k tebe.

Amen.

*Neprijatý prorok
Prijať pravdu o sebe.³¹*

Poznáme najťažšie veci, ktorých prijatie robí ľuďom problémy od nepamäti. Čo myslíte, čo je to? Za prvé - odpustiť, za druhé - vyzliecť si skrz na skrz prepotené tričko a za tretie - prijať pravdu o sebe. Určite mi dáte za pravdu, že je to tak, najmä s tým spoteným tričkom. Ale teraz vážne. Prečo to spomínam? Totiž dnešné evanjelium sa točí práve okolo jednej z týchto troch vecí, ktoré som vymenoval a to - okolo prijatia pravdy o sebe. Ako ťažko sa prijíma, keď človek zistí, že nie je až taký úžasný, za akého sa dlho považoval. Nadviazal by som na jeden verš z dnešného úryvku, a to:

„Veru, hovorím vám: Ani jeden prorok nie je vzácny vo svojej vlasti.“ (Lk 4,24).

Toto Božie slovo bolo pre mňa vždy nezrozumiteľné. Nechápal som, prečo by prorok nemal byť vzácny vo svojej vlasti, ani tomu, prečo všetkých v synagóge zachvátil hnev a chceli Ježiša zabiť. V modlitbe a v rozjímaní nad týmto slovom ma však Boh pomaly začal uvádzať do významu tejto state Písma. Ježiš hovorí o sebe ako o prorokovi. Kto je to prorok? Je to Bohom vyvolený človek - väčšinou muž, ktorý hovorí v mene Boha to, čo chce Boh povedať ľuďom. Proroci sa v Starom zákone ozývali najmä vtedy, keď ľud odbočil od Boha a prestal zachovávať prikázania. A tak Boh ústami prorokov napomínal ľud, čo ľuďom príjemné nebolo. Ako sa hovorí: 'pravda bolí'. A zvlášť to bolo nepríjemné tým, ktorí proroka poznali ako svojho súkmeňovca, ako jedného z nich. Prorok vystupujúci v mene Boha napomína svojich a pritom sám je slabý a hriešny, čo všetci vedia. Čiže asi v tomto spočíva to neprijatie proroka medzi vlastnými. Ježiš - tak ako proroci, bol až veľmi obyčajný na to, aby si ho Boh vyvolil spomedzi mnohých. Ľudia ho poznali ako syna Jozefa - toho tesára, ktorý mnohým Nazaretčanom robil stoly a stoličky do ich domácností. Bol jedným z nich a teraz sa robí niekým väčším a vyčíta im ich hriechy.

Toto je akési pozadie toho všetkého. Teraz sa pozrime na to, čo konkrétne im Ježiš povedal. Čo to tak pobúrilo Židov, že ich zachvátil hnev a chceli ho zhodiť zo zrázu? Ježiš im hovorí o prorokoch: Eliášovi a Elizeovi, ktorých Boh poslal v ťažkých časoch nie ku Židom, ale k pohanom - čo sa Židom veľmi zle počúvalo.

³¹ Porov.: KARCEGI, A. *Seminár z homileтики*. Bádín 2004.

ĽUBOMÍR STANČEK

Prečo to Boh tak spravil? Boh vedel, že Židia by týchto prorokov neposlúchli. Uprednostnil pohanov pred nimi, pred vyvoleným národom a toto im Ježiš na rovinu povedal, neberúc ohľad na nikoho.

A tak vidíme, ako si Židia až opovážlivo nárokovali na Božiu priazeň bez toho, aby sa sami seba pýtali, či sú Bohu verní, či sa ešte stále majú právo volať vyvoleným národom. Totiž, presne takáto slepota srdca hrozí každému kresťanovi - katolíkovi. To, že máš urobené všetky sviatosti, ako sa to dnes zvykne hovoriť, to, že máš v krstnej matrike napísané, že si kresťan - katolík, to ti ešte vôbec nezaručuje spásu, večný život, ba ani šťastný a plný život tu na zemi. Boh nie je automat na dobré veci. Vhodím 1 € a vypadne mi čokoláda. Idem na spoveď a splním si tým povinnosť. Idem do kostola a pôjdem za to do neba. Pozor, pozor!!! To by bolo veľmi lacné náboženstvo. Boh nesúdi podľa zdania očí, ale skúma srdce. Vnútny postoj. Ak nemáš v úmysle žiť intímny život s Bohom a ideš na birmovku len preto, lebo to chce babka, tak za toto od Boha odmenu nečakaj. Ak pri odchode do práce pobožkáš svoju manželku len preto, lebo by to tak malo v manželstve byť, tak mi nehovor, že ju miluješ. Tam nie je vzťah, to je len povinnosť, ktorú musíš splniť, aby to vyzeralo ako vzťah, ale v skutočnosti je to pokrytectvo.

Veľmi pekná poviedka, ktorá trefne vystihuje dnešné evanjelium. Bol to krátky príbeh o Barbare. Barbara bola teroristka, presvedčená o svojom diele. Práve v momente, keď ukladala nálož pod sedadlo jednej významnej osoby, nešťastná náhoda spôsobila výbuch. Barbara bola na mieste mŕtva a jej duša sa dostala pred Božiu tvár. Barbara priletela do Božej kancelárie ako strela a pristála priamo pri stole. V momente, keď sa spamätala, uvidela Pána Boha, ktorý sa na ňu díval, ale nepoznala ho, pretože jej ho nikto nikdy tak verne nepopísal.

„Kde to som?“ opýtala sa, akoby sa prebudila z hlbokého sna. „A kto si ty?“

„Som Pán, tvoj Boh“ - odpovedal Pán Boh mierne. Barbara sa posadila.

„Naozaj?“ - vydýchla udivene. „Môj Bože, aký si mladý! Vždy som si myslela, že si hnevlivý a spupný starček. Koľkokrát som chcela dať tú bombu tebe! Teda, tebe, ako som si ťa vtedy predstavovala, nie ako ťa vidím teraz. Škoda, že som ťa nepoznala skôr. Teraz je už asi neskoro.“

Barbara vstala a upravila si odev potrhanej výbuchom. „To je škoda,“ opakovala si cestou ku dverám. „Prečo hovoríš - to je škoda?“

„Pretože musím odísť teraz, keď som ťa poznala. Tu zostať nemôžem – po tom všetkom, čo som robila dole. Keď si tu ty, musí tu byť aj raj a ja..... niečo si

LUBOMÍR STANČEK

predsa len pamätám. Je to tak správne, ja tu zostať nemôžem. Chápem to, chápe. Už radšej pôjdem.“ Rozplakala sa.

„Ale.... ja som nevedela, že....“ Pán Boh ju mlčky pozoroval.

„Dobre, tak ja už idem.“ Zamierila ku dverám, ale potom sa otočila.

„Ale ako mám odísť, keď som ťa poznala? Ako mám na teba zabudnúť?“

Znovu sa chystala odísť, ale Pán Boh ju pohybom ruky zastavil.

„Barbara, čo si na zemi milovala najviac?“

Dievča sa otočilo a vrátilo sa o pár krokov späť.

„Spravodlivosť, Pane. Ani tú mi nikto nedokázal poriadne vysvetliť. Ako vidíš, Pane, všetko som robila zle, ale spravodlivosť som milovala! Možno po svojom, ale skutočne.“

Pán sa usmial: „Takže ma hľadáš už dlho. Možno po svojom, ale skutočne.“

Barbara naňho udivene pozrela, ale potom sa vrátila a rozosmiala sa. A smiala sa a smiala... „Kto by to bol povedal, že Boh je taký šikovný?!“

A smiala sa a plakala. A Pán Boh sa na ňu díval. Ako ten sa na ňu díval!

„Čítala si noviny?“ pýta sa na balkóne pani Cilka pani Marty od vedľa. „Počúvaj, nálož vybuchla v rukách mladej teroristky a na mieste ju zabila.“

„To ju Pán Boh potrestal!“ „Správne. Všetci takýto patria do pekla. Každému, čo mu patrí!“

My nie sme tí dobrí a tamtí nie sú tí zlí. Skúmajme sa a pokladajme jeden druhého za väčšieho a tak sa nám naširoko otvorí vstup do Božieho kráľovstva.

Amen.

Utorok 3. pôstneho týždňa

Lk 4,24-30

Boh je milosrdný
Povinnosť odpustiť.

Včera som vám hovoril o troch veciach, ktorých uskutočnenie je v našich životoch dosť ťažké. Pamätáte sa, čo bolo prvou z týchto vecí? Áno, bolo to odpustenie. Človeka, ktorý sa naučí odpúšťať, môžeme právom nazvať veľkým.

Ako strašne musí znieť na konci života v ušiach človeka otázka, ktorá zaznieva z dnešného evanjelia:

„Nemal si sa aj ty zľutovať nad svojim spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ (Mt 18,33).

Ježišove podobenstvá sú vždy veľavravné, len sa treba nad nimi dobre zamyslieť. Dnešné podobenstvo sme už počuli niekoľkokrát a možno máme pocit, že nám už nemá čo povedať. Ale Božie slovo trvá naveky. Je vždy aktuálne, čerstvé, voňavé, svieže... Je to slovo pre prítomnosť a pre 'teba' konkrétne. Takže, čo nám Ježiš dnes hovorí svojím 'ošúchaným' podobenstvom?

Je to podobenstvo, ktorým Ježiš reaguje na Petrovu otázku, či máme akýsi kredit na odpúšťanie, ktorý keď minieme, nemusíme už viac odpustiť. Ježiš mu veľmi jemne dáva najavo, ako pomýlene Peter zmýšľal. V podobenstve vystupuje Pán a kopu sluhov, z ktorých len dvaja sú v centre pozornosti. Zdá sa, že prvý sluha mal kúpený dom a všetko zariadenie na hypotéku alebo na leasing, pretože dlhoval pánovi desaťtisíc talentov. Viete koľko je to striebra? 262 ton! To je obrovská suma peňazí. Desiatky miliónov eur. Nakúpili by ste si tovar za 100.000.000 € aj keby ste mali mesačný plat 3000 € ? Ja nie. A myslím, že nikto z vás. Čo z toho vyplýva? Tento sluha bol hlupák. To bol jeden nerozumný, neprezieravý a hlúpy sluha. Nakúpil majetku a nemal ho za čo splácať. Ako reagoval jeho pán? Predať jeho samého, jeho ženu, jeho deti a všetko, čo mal. Čisté zatratenie...! Hrozilo mu, že sa stane otrokom do konca života a pritom ešte stratí aj rodinu a v konečnom dôsledku aj celý majetok - peklo do konca života. Jediné, čo mu v tej chvíli zostalo, bolo hodiť sa na kolená a žobrať o zmilovanie a pozhovenie. A teraz si všimnite tú reakciu pána. Bez mihnutia oka sa pán nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu celú, celučičkú dlžobu - 262 ton striebra!!! Do konca života by som takémuto šéfovi v robote nohy bozkával. To je milosrdenstvo! A čo urobil sluha? Len čo vyšiel, stretol svojho kolegu, ktorý mu dlhoval 100 denárov, čo je na naše pomery cca 3200 €, chytil ho pod krk a kričal, aby mu vrátil, čo mu dlhuje. Spolusluha ho začal prosiť, aby mu ešte počkal a všetko mu časom vrátil. Ale tento hlupák veľmi skoro zabudol, koľko mu bolo pred piatimi minútami odpustené a nechcel o tomto ani počuť. A odpustiť mu dlžobu ho ani nenapadlo.

Ďalej už toto podobenstvo rozoberať nebudem. Vieme, ako to dopadlo. Ale z doteraz povedaného vyplýva, že odpustiť nie je niečo chvályhodné, niečo, za čo si zaslúžime poklepanie po pleci, alebo na čo môžeme byť hrdí. Odpustiť bližnému je naša povinnosť. Áno, bratia a sestry, odpustiť je naša povinnosť. A keď to urobíme, zostávame stále neužitočnými sluhami. Prečo je to naša

LUBOMÍR STANČEK

povinnosť? Pretože našimi hriechmi oveľa viac ubližujeme nášmu Bohu - v porovnaní s tým, ako nám ubližujú ľudia. A Boh nám neustále toto všetko odpúšťa. O čo skôr my máme odpúšťať tým, ktorí nám ubližujú.

Pred pár rokmi sme mohli vidieť scénu, ktorá ma vždy napadne pri čítaní tejto state evanjelia. Pred spovedeľnicou v kostole nemenovanej farnosti stálo asi pätnásť ľudí na svätú spoveď. V jednom okamihu vyšla zo spovedeľnice žena v stredných rokoch a zamierila k mužovi, ktorý na spoveď ešte len čakal. Prišla k nemu s plačom a bez ostychu pred všetkými ho začala prosiť: „Odpusť mi, prosím! Pre milosrdenstvo Božie ťa prosím, odpusť mi!“ Ten muž o tom nechcel ani počuť. Zbytočne ho táto žena prosila. Bol tvrdý ako kameň. Neodpustil jej. Žena s plačom odišla a pred tým jej muž odvrkol: „Nikdy ti to neodpustím“.

Neodpustenie je veľkým prekliatím, ktoré privoláva do života človeka choroby a zlo všetkého druhu. My však nie sme povolaní k neodpusteniu, ale k láske, ktorej najvlastnejším prejavom je odpustenie. Prosme Boha o milosť odpustiť tým, voči ktorým sme to ešte neurobili, aby azda zajtra nebolo neskoro.

Amen.

Streda 3. pôstneho týždňa

Mt 5,17-19

Naplnenie Zákona

Plniť Zákon skrze Ježiša Krista.

Je prirodzené, že staré veci nahradzame novými, ale nie je pravidlom, že všetky staré veci sú zlé a nepoužiteľné. Niekedy stačí, keď pre ne nájdeme nové uplatnenie či obsah. Dôkazom toho je aj dnešné Ježišovo slovo, ktoré hovorí:

„Neprišiel som Zákon zrušiť, ale ho naplniť“ (Mt, 5,17).

To, čo sme dnes počuli z Ježišových úst, stojí takmer na začiatku Ježišovej reči na vrchu. V tejto reči Ježiš na prvé počutie úplne ruší alebo mení starozákonné prikázania, ako napríklad: **„Počuli ste, že bolo povedané: 'Oko za oko a zub za zub!' No ja vám hovorím: „Neodporujte zlému“ (Mt 5,38-39).** Alebo: **„Počuli ste, že otcom bolo povedané: 'Nezabiješ!' No ja vám hovorím: Pred súd pôjde každý, kto sa na svojho brata hnevá.“ (Mt 5,21a.22a).** Napriek tomu, Ježiš na začiatku

tvrdí, že on tieto príkazy neprišiel zrušiť, ale naplniť. Hovorí tu o plnosti, o naplnení, o dovŕšení - zdokonalení týchto príkazov. Akoby im dával ten pravý, pôvodný, skutočný význam. Teda celý Starý zákon sa tu javí ako niečo nedokonalé, len ako obraz skutočnosti. No napriek tomu, Ježiš prikladá tomuto nedokonalému zákonu veľmi vysokú hodnotu. A tak Ježiš je naplnením zákona, ktorý nemožno zrušiť, ani niečo z neho vynechať, či v ňom niečo zmeniť.

Ďalej Ježiš vysvetľuje, že skôr zanikne nebo so zemou, ako by zaniklo Božie slovo, Boží Zákon. Teda, Božie slovo má väčšiu stabilitu, pevnosť ako to najpevnejšie na zemi a vo vesmíre. To, čo raz Boh povedal, nemôže neskôr zrušiť, inak by si protirečil a poprel by tak sám seba. A Ježiš nás ďalej vystríha, aby sme si nedovolili zrušiť čo i len najmenšie z prikázaní jeho Otca, lebo kto by takto učil ľudí, ten nebude mať žiadnu úctu a vážnosť ani u ľudí, ani u Boha. Ježiš toto prispôsobovanie si Zákona svojim mienkam a chúťkam spomína práve preto, lebo to takto robili farizeji a zákonníci. Nepochopili Boží zákon. A ak niečo z neho dodržiavali a učili tak ľudí, tak len kvôli Zákonu, nie kvôli Bohu. Ich srdcia sa vôbec nezhodovali s vonkajším dodržiavaním Zákona.

Čo z toho vyplýva pre nás? Ježiš Kristus dáva pravý zmysel Božím prikázaniam Starého zákona. On je ich naplnením, nie zrušením. A my už nie sme povolani dodržiavať Zákon, literu, ale nasledovať Ježiša Krista ako toho, ktorý je plnosťou Zákona Božieho. Teda, našou prácou tu - na Zemi, je plniť Zákon, ale nie tak, ako ho plnili zákonníci a farizeji, ale tak, ako ho plnili apoštoli a svätí všetkých čias až do dnes a to vďaka Duchu Svätému, ktorý sám nás vedie k plneniu Božích prikázaní.

Farár Marián Kuffa, o ktorom som vám nedávno rozprával, pred pár rokmi pracoval na jednej zo stavieb jeho komunity v Žakovciach. Keď sa už chystal odísť na svätú omšu, prišiel za ním asi šesťnásť ročný chlapec a pýtal sa ho, či nevie, kde by našiel farára. Marián sa mu predstavil, prehodili pár slov a farár ho zavolať na svätú omšu. Chlapec bol oblečený v špinavej roztrhanej rifľovej súprave a vlasy na hlave mal ako pankáč – farebné a vyčesané do hora. Volali ho Jašter. Tento mladý muž bol z rozbitej rodiny. Fetoval, túlal sa kade-tade a posledné dni už nemal ani kde bývať, lebo mama ho vyhodila z domu. Bol to asociál – človek, ktorý sa vyčlenil zo spoločnosti. A tak hľadal útočisko u Mariána. Keď Marián vošiel s chlapcom do kostola, myslel si, že Jašter zostane sedieť niekde vzadu. Ale on si sadol hneď do prvej lavice. Po svätej omši, keď sa Marián vyzliekal v sakristii, počul, ako do sakristie prišlo zopár farníkov. Vedel, že bude zle. Títo mu hovoria:

LUBOMÍR STANČEK

„Pán farár, ak takýchto budete volať do kostola, pridete o veľa veriacich.“ Viete čo im povedal Marián? „Aspoň sa Cirkev očistí od farizejov.“

Tento príbeh pekne vystihuje myšlienku dnešného evanjelia. Naša spravodlivosť musí byť väčšia ako spravodlivosť farizejov, ktorí naoko dodržiavali Božie zákony, ale ich srdce bolo ďaleko od Boha. Preto budme aj my veľmi opatrní a bedliví, aby sa z nás nestali len kresťania naoko, ale aby sme nimi boli aj v srdci.

Amen.

Štvrtok 3. pôstneho týždňa

Lk 11,14-23

Zhromažďovanie pre Božie kráľovstvo Byť s Ježišom.

Zaregistrovali ste, čo sa stalo s posadnutým, keď ho Ježiš uzdravil? Áno, začal hovoriť. Nemý prehovoril. Čo povedal, to už zaznamenané nie je. Ale zapísané je veľmi jasne to, čo hovorili niektorí z tých, čo toto uzdravenie videli. Reptali a pokúšali Ježiša, čo on nakoniec komentuje slovami:

„Kto nie je so mnou, je proti mne a kto nezhromažďuje so mnou, rozhadzuje“ (Lk 11,23).

To, čo v dnešnom evanjeliu Ježiš prežíval, bolo plné dynamiky a napätia. Azda najprekvapujúcejšie boli reakcie a poznámky ľudí, ktorí Ježiša obvinili zo spojenectva s Belzebulom - s diablom. Niektorí od neho žiadali navyše znamenia, aby ho pokúšali. O čo išlo tým ľuďom? Ako zmýšľali? Na prvý pohľad boli kritickí, čo by bolo v poriadku. Nie je dobré hneď veriť všetkému. Ale toto nebol Ježišov prvý zázrak. Predtým už kriesil mŕtvych a uzdravoval. Ľudia počuli jeho kázanie a tak sa mohli presvedčiť, o čo Ježišovi ide. Preto sa zdá, že nedôvera týchto ľudí voči Ježišovi bola až chorobná. Na konci jeho trojročného verejného účinkovania sa ho ešte veľkňaz pýtal, či je Mesiáš - Boží Syn...? Takéto zmýšľanie Ježiš v poslednom verši označuje ako 'rozhadzovanie': **„Kto nie je so mnou, je proti mne a kto nezhromažďuje so mnou, rozhadzuje.“ (Lk 11,23).**

Ježiš vyháňa diabla. Je to jasný čin. Dobrý poráža zlého. Boh oslobodzuje človeka od diabla. Boh zachraňuje. Týmto skutkom sa Ježiš jasne prezentoval ako

ĽUBOMÍR STANČEK

Boh. A napriek tomu sú tu ľudia, ktorí ešte aj tento tak jasný a čistý skutok - prejav Božej moci, spochybnia. Sú to ľudia s rozpolteným srdcom, ktorí si myslia, že patria Bohu a bojujú proti Satanovi. V skutočnosti patria Satanovi a s Bohom nemajú nič spoločné.

Teraz už prestávam hovoriť o tamtých, ktorí boli okolo Ježiša, ale hovorím o kresťanoch. Lebo aj medzi nami sú takí ľudia. Ježiš o nich hovorí v Knihe zjavenia, že sú to tí, ktorí o sebe hovoria, že sú Židmi a nie sú, ale sú synagógou Satana (Porov. Zjv 2,9). Neustále spochybňujú Božie skutky a jeho moc a obhajujú sa tým, že oni chcú len ubrániť čistotu viery a nechcú veriť všetkému. Ako som už na začiatku spomenul, je potrebné kriticky skúmať fakty. Tak to aj Cirkev vždy robí - napr. v súvislosti so súkromnými zjaveniami alebo rôznymi zázrakmi, ale nemožno zabúdať na fakt, že Boh zjavuje svoje tajomstvá len maličkým. Prečo? Lebo veľkí by to svojím rozumkárstvom nikdy nepochopili.

Pekne je to vidieť na udalostiach, ktoré sa začali 13. mája 1917 vo Fatime, kde sa trom malým deťom – Františkovi, Hyacinte a Lucii, zjavila Matka Božia. Už to je pozoruhodné, že sa zjavila malým deťom, nie dospelým ani učeným. Mnohí ľudia tomu mali problém uveriť. A keby len vtedy, ale ešte aj dnes. Chápem, že keď vám vaša desaťročná dcérka povie, že na lúke za panelákom videla Pannu Máriu, tak dáte malej najesť a pošlete ju spať. Ale keď to začne tvrdiť pravidelne a nie len ona, ale ďalšie dve deti s ňou, už to začína byť podozrivé. Dôležitý je vtedy postoj srdca. Či som ochotný prijať aj túto skutočnosť, ktorú môj rozum akosi nedokáže tak rýchlo spracovať.

„Kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmažd’uje so mnou, rozhadzuje“ - hovorí Ježiš. Usilujme sa byť s Ježišom a zhromažďovať s ním poklady do nebeského kráľovstva.

Amen.

Piatok 3. pôstneho týždňa

Mk 12,28b-34

Jediný Boh

Prečo milovať Boha?

Žena ide variť klobásu a pred tým, ako ju dá do hrnca, odreže z nej oba konce. Mužovi to nedá, keďže to vidí ženu robiť už niekoľkokrát a opýta sa jej, prečo to

robí. No a ona mu hovorí: „Videla som to tak robiť moju mamu“. Muž sa teda ide opýtať svokry, prečo vždy, keď varí klobásu, odreže z nej oba konce. A svokra mu znova odpovedá len to, čo jej dcéra: „Lebo moja mama to tak robila.“ Tak sa muž vyberie za starou mamou a pýta sa jej: „Babka, prečo vždy, keď idete variť klobásu, odrežete z nej oba konce?“ No a starká mu hovorí: „Syn môj, no preto, lebo sa mi do hrnca nevmetí.“

Možno ešte nechápete, prečo som takto začal, ale pointa tejto múdrosti úzko súvisí s dnešnými prikázaniami:

„Milovať budeš Pána svojho Boha...a blížneho ako seba samého“ (Mk 12, 30.31).

Pán farár a starosta boli kedysi najmúdrejší ľudia v dedine. Naši starí rodičia si to ešte pamätajú. Ľudia boli jednoduchí, zavalení dennodennou prácou, často bez základného vzdelania. Preto prijímali kňaza ako autoritu, ako niekoho, kto je vzdelaný a navyše: Boží služobník. To, čo povedal pán farár, bolo sväté a muselo sa to dodržiavať. Nikto o tom nediskutoval, nepochyboval, nikto sa nepýtal 'prečo'. Bolo to správne? Myslím, že nie. Dnes totiž zakúšame ovocie takéhoto zmýšľania. Čo tým myslím? Myslím tým to, že často robíme veci automaticky a pritom nemáme zodpovedanú základnú otázku: „Prečo to robím?“ Táto otázka by mala predchádzať každú našu činnosť. Lebo potom sa nám môže stať, že sa nás niekto opýta: „Prečo chodíš do kostola?“ a my zistíme, že mu nevieme odpovedať. Na čo narážam? V dnešnom evanjeliu sme počuli dva príkazy: milovať Boha a milovať blížneho. Ale Boh v tomto evanjeliu nedal len príkazy - ako to často robievali kňazi a nevysvetlili ľuďom, prečo by tie príkazy mali dodržiavať, ale Boh nám dáva aj vysvetlenie toho, prečo by sme ho mali milovať. Zaregistrovali ste tú odpoveď, to vysvetlenie? Totiž tieto dve prikázania nezačínajú slovami: „Milovať budeš Pána, svojho Boha...“ ale začínajú takto: „Počuj Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán.“ Náš Boh je jediný Pán! Toto je dôvod prečo máme Boha milovať. Možno to ešte ani teraz nemáme jasné, ale pokúsím sa vysvetliť, čo je za týmto Božím výrok. Náš Boh je jediný Pán. Izraeliti mali v celých svojich dejinách problém s modloslužbou. Teda, neustále a opakovane zabúdali na Boha. Klaňali sa modlám, bôžikom, ktorých si vyrobili z dreva, zo zlata a čo ja viem z čoho ešte... Židia stále hľadali akúsi oporu pre svoj život, ale nie v Bohu, ale v niečom viditeľnom, v niečom, čoho sa môžu dotknúť, čo vyrobí ich ruky. Zabúdali na Boha. Opúšťali ho. Boh Jahve bol pre nich len jeden z mnohých bohov.

A do toho zaznieva Boží príkaz: „Milujte ma, lebo ja som jediný“. Na prvé počutie sa môže zdať, že Boh si vynucuje našu lásku. Bolo by to tak vtedy, keby

ĽUBOMÍR STANČEK

mu išlo o jeho šťastie. Ale jemu ide o naše šťastie. On je Pán - to znamená, že má zvrchovanú moc nad nami, nad mojím, твоjim životom. Absolútnu moc. Patríme mu. Môže s nami urobiť, čo sa mu zachce a nik mu nemôže vyčítať: „Prečo si to urobil?“ Vari povie hlinený hrnček hrnčiarovi: „Prečo si ma takto vyformoval?“ Azda nemá hrnčiar všetku moc nad hlinou a všetko právo urobiť z hlíny to, čo on sám chce? Áno, Boh je Pán! On má moc nás utvoriť ale i zahubiť. Má zvrchovanú moc nás poraniť, ale aj uzdraviť.

Má moc vstúpiť do tvojho života a vyriešiť tvoje problémy. Vniesť do tvojho srdca pokoj a radosť. Má moc dať ti silu a vytrvalosť niesť kríž, ktorý on chce, aby si niesol. On je Pán. On nám dal tento život a my sme povinní žiť ho s ním a pre neho. To nie je náš život. To je jeho život, na ktorom nám on dal účasť. My sme jeho vlastníctvom, on je náš Stvoriteľ a teda Otec - preto ho máme milovať. Sme na ňom absolútne závislí. A túto závislosť na Bohu ako na svojom Pánovi, možno prijať len tak, že sa pred ním pokoríme, ponížime. Pokora nám otvorí cestu k láske. Len pokorný človek je schopný povedať Bohu: „Ty si môj Pán“.

Na brehu rybníka stál mohutný a hrdý dub. Vzduchoval slnečnej páľave a neskláňal sa pred víchrom, lebo jeho korene boli hlboké. V blízkosti rástla na vlhkej pôde trstina. Vyzerala slabá a chatrná a skláňala sa pred každým náporom vetra.

„Ľutujem ťa“ - povedal jej jedného dňa dub. „Keby si rástla bližšie pri mne, ochránil by som ťa pred vetrom.“

„Si veľmi láskavý“ - povedala skromne trstina, „ale nestaraj sa o mňa! Keď príde silný víchor, skloním sa, ale nezlomím.“

Dub vzdorovito krútil hlavou: „Ja odolávam každému vetru. Nikdy by som sa pred ním nesklonil!“

Tej noci prišiel silný víchor. Vzpriamenému dubu polámal celé konáre. Trstina sa ohýbala až k zemi. Víchor však ešte viac zosilnel. Celou silou narážal do vzdorujúceho duba a nakoniec ho aj s koreňmi vyvrátil zo zeme. Keď bolo po nečase, slabá trstina tam stála vzpriamene - vedľa vyvráteného duba.

Prijať Boha za svojho jediného Pána a milovať ho, je jedinou cestou k prežitiu. Nevzdorujme mu, ale poddajme sa mu, lebo on je náš Otec.

Amen.

Predsudky – život v neslobode
Žiť bez predsudkov.

Ježiš je majster na podobenstvá. Je v nich naozaj dobrý. Dokáže obyčajným príbehom zo života povedať tak veľa, že človek žasne. Jeho podobenstvá sú nevyčerpatelným prameňom životnej múdrosti, hoci by ich človek počul stokrát. Mohli by sme Ježišovi vyčítať, že v podobenstvách je veľmi čiernobiely, že ľudí rozdeľuje len na dobrých a zlých, na spravodlivých a nespravodlivých. Ale robí to oprávnene, pretože v Božom kráľovstve nejestvuje akási priemernosť, vlažnosť. Buď Bohu patíš, alebo mu nepatíš. Buď sa mu dáš celý so všetkým čo máš, alebo si mimo neho. Pre Boha je devädesiatdeväť percent: nula percent, pokiaľ to nie je úplných sto percent. Toto podobenstvo je len potvrdením toho, čo hovorím.

Jeden bol ospravedlnený, druhý nie. Kto sa ponízuje bude povýšený a naopak. (Porov. Lk 18,14).

Nič medzi tým. O čom teda hovorí Ježiš dnes? Farizej a mýtnik. Farizeji boli tí, ktorí dodržiavali všetky prikázania a boli tak považovaní za spravodlivých a navyše si to i sami o sebe mysleli. Mýtnici boli považovaní za verejných hriešnikov, lebo vyberali peniaze od Židov pre Rimanov a pravdou je, že sa z času na čas aj podvodne z týchto peňazí obohacovali. Nechcem však dnes hovoriť o tom, aký bol farizej pyšný a mýtnik ponížený. Nie.

Chcel by som skôr poukázať na inú skutočnosť, ktorá veľmi ovplyvňuje naše myslenie - tak, ako ovplyvnila aj myslenie farizeja. Tou skutočnosťou sú predsudky. Čo je to predsudok? Je to negatívna vec, ktorá vás prvá napadne pri počutí určitého pojmu. Napríklad, poviem slovo 'Maďar' alebo 'cigán'. Hneď nás napadne všetko zlé spojené s ľuďmi, ktorí sa skrývajú pod týmto označením. A najhoršie na tom je, že s týmto potom aj pristupujeme k tým ľuďom. Akonáhle o niekom vieš, že je Maďar, už k nemu pristupuješ s chladom, rezervovanosťou, možno až s agresivitou. A pritom vôbec nevieš, aký ten človek je. Nepoznáš jeho individualitu, jeho jedinečnosť. Slovák ti môže urobiť viac škody ako Maďar. To sú len naše mylné myšlienkové pochody. S týmto mal problém aj farizej, ktorý všetkých mýtnikov hodil do jedného vreca, ale nevidel do ich srdiec. Všetkých zaškatuľkoval. Možno poznal dvoch mýtnikov, ktorí sa nabalili z peňazí iných, a tak si utvoril záver, že všetci mýtnici sú takí. A podľa týchto predsudkov k nim aj pristupoval. „***Ďakujem ti, že nie som ako tamten mýtnik***“ (Porov. Lk 11,11).

LUBOMÍR STANČEK

Nie je preto možné, milovaní bratia a sestry, žiť naplno kresťanský život s predsudkami. Oni nás oberajú o slobodu. Podnikateľ je človek, nie okrádač štátu. Nemec je človek, nie fašista. Luteráni sú ľudia, nie bludári. Rómovia sú ľudia, nie chamrad'. Vybaľme ľudí z týchto svojich 'krabíc a šuplíkov' a začnime sa na nich pozeráť ako na rovnocenných - ako na ľudí, ktorí sú Bohom milovaní, povolání k svätosti, ako na ľudí, ktorí majú tie isté práva ako my. Aj oni majú výnimočné dary a môžu nás obohatiť. Nemávnime hneď nad nimi rukou a neodpíšme ich. Nachádzajme k nim cestu a ved'me s nimi dialóg. A zistíme, že ten Maďar je fantastický človek a tamten podnikateľ platí všetky dane atď...

Do neba príde prostitútka Adela. Je veľmi zmätená, lebo si je vedomá toho, ako celý život žila. Ale Pán Boh sa na ňu s láskou pozerá a hovorí jej: „Adela, veľmi dobre poznám tvoje srdce.“ „Moje srdce? Čo tam vidíš? To, ako som úboho žila? Pane, nechaj ma radšej odísť.“

V tom vtrhne do Božej kancelárie malý anjel a hovorí: „Pane, vonku, pred bránou, stojí riaditeľka Zbožného združenia toho a toho a s ňou vedúca Kresťanskej organizácie tých a tých a prosia ťa, či by mohli byť urýchlene prijaté.“ „Nech počkajú“, odpovedal Pán Boh. Anjel však naliehal: „Hovorili, že ich veľmi dobre poznáš.“ „Ja že ich poznám? Asi som ich niekde videl, ale nech ešte počkajú.“

A Pán Boh znova zamilovane pozeral do Adelinho srdca. „Je tak štedré, tak skutočné, tak úprimne pokorné! Nie je v ňom ani stopa pokrytectva. Žiadna pretváрка. Kiež by takéto srdcia mali moji dlhoroční veriaci.“

Jedna z dám čakajúcich vonku, si však dala zavolať anjela a dohovárala mu: „Počúvaj, pripomenul by si láskavo Pánu Bohu, že tu na neho čakáme? Sme unavené. On nás už dlho pozná, sme blízki priatelia. A len tak mimochodom“ - pokračuje dáma, „pokiaľ ma neklamal zrak, predbehla nás akási Adela, všeobecne dobre známa.“ Anjel im však opakuje: „Pán Boh vám odkazuje, že máte počkať.“ „To nechápem,“ - hovorí druhá dáma, „pozná nás, prideme sem unavené, pretože sme celý život chránili jeho záujmy na Zemi, a on nás nechá prejsť tak dlhým očistcom.“

Náš Boh vždy pozerá na srdce človeka - nie na jeho zovňajšok, ani na jeho národnosť či farbu pleti. Sme stvorení na jeho obraz a tak sme povolání aj v tomto sa mu podobáť. Preto sa učme hľadiť na ľudí srdcom bez predsudkov.

Amen.

Predsudky – život v neslobode
Žiť bez predsudkov.

Koľkokrát sme už počuli vetu alebo aj sami sme povedali: „Ak neuvidím, nebudem veriť.“

Aj Ježiš v dnešnom evanjeliu vyskúšal vieru kráľovského úradníka, keď mu povedal: „***Chod', tvoj syn žije!***“ (Jn 4,50).

Určite to bolo smutné povzdychnutie z Ježišových úst, že ak nevidíte znamenia a divy, neveríte. Môžeme vidieť, že keď Ježiša prosí o zázračné uzdravenie, tak zas Ježiš žiada vieru od prosiaceho: „***Veríte, že to môžem urobiť?***“ (Mt 9,28).

Viera je podmienkou zázraku. Ale v dnešnom evanjeliu je to naopak. Ako vidíme, zázrak môže byť podmienkou viery: „Ak nevidíte divy, neveríte.“ Tu môžeme jasne vidieť, že Ježiš neprišiel, aby robil zázraky a oslobodzoval ľudí od ťažkostí. Hlavne teraz, v pôstnom období si to musíme uvedomiť: Spasiteľ prišiel na zem, aby vykúpil hriešnikov svojím utrpením a smrťou. Aj zázraky, ktoré on konal, mali potvrdzovať jeho spasiteľné poslanie. Mali vzbudzovať vieru v jeho evanjelium a v jeho Božstvo. Zázraky boli len akoby prílohou k mystériu vykúpenia. Nemôžeme robiť z Krista zázračného osloboditeľa od našich životných ťažkostí. Musíme v ňom vidieť učiteľa – vychovávateľa, ale predovšetkým Spasiteľa.

Skúsme aj my, bratia a sestry, stavať svoju vieru nie na zázrakoch, alebo na tom, čo vidíme. Postavme našu vieru na láske a dobrotivosti Boha k nám a potom ak bude naša viera silná, budeme aj v našom živote vidieť zázraky.

To, že viera nie je stavaná len na zázrakoch, nám môže pomôcť pochopiť aj tento príbeh.

Raz navštívili starca Paisija akýsi mladíci, ktorí nežili v blízkosti Cirkvi, avšak počuli o starcovi a zo zvedavosti sa na neho prišli pozrieť. Starec ich ponúkol obvyklou vodou a lukumi a sadol si, aby ich vypočul. Mladíci mu povedali: „Otče, chceme, aby si vykonal tu pred našimi očami jeden zázrak, aby sme aj my uverili v Boha.“ Starec im povedal: „Počkajte chvíľu!“ Vošiel do svojej kémie, priniesol nôž a žartovne im povedal: „Sadnite si chlapci do radu. Odrežem vám hlavy a potom vám ich prilepím zázračným spôsobom. Len si sadnite ďalej jeden od druhého, aby som ich potom nepomiešal.“ Mladíci hneď zareagovali: „Nie! Nerob nám žiadny zázrak!“ V tej chvíli si starec prisadol k nim a povedal im nasledujúce slová: „Ak by

ĽUBOMÍR STANČEK

Boh chcel, aby ľudia uverili pomocou zázrakov, bolo by to veľmi ľahké, pretože jediným nadprirodzeným zásahom - viditeľným pre všetkých ľudí, by dokázal, aby všetci uverili. Avšak Boh nechce, aby ľudia uverili kvôli obdivovaniu jeho nadprirodzenej moci, ale chce, aby verili a milovali ho kvôli jeho nadmernej добрote. Nadprirodzenú udalosť – zázrak, Boh nikdy nekoná preto, aby ukázal svoju moc a aby tak získal prívržencov na svoju stranu....“

Boh uskutočňuje zázrak vtedy, keď musí nahradiť ľudskú slabosť. Poviem vám príklad, aby ste pochopili, čo mám na mysli. Ak sa napríklad nachádzame na púšti a je potrebné, aby sme rozbili jeden kameň, snažíme sa nájsť iný, ktorým rozbijeme ten, ktorý chceme. Ak však neexistuje, vtedy budeme prosiť Boha a on urobí zázrak. Musíme však vedieť, že to, čo je možné vykonať ľudskými silami, musíme pokorne vykonať prirodzeným spôsobom my a ak niečo nie je možné vykonať ľudskými silami, vtedy sa obraciame k Bohu.

Pane, prosíme ťa, pomáhaj nám prehlbovať vieru v teba nielen cez zázraky, ale hlavne úprimným vzťahom k tebe, ktorý si viera, nádej a láska. Aby láskou k tebe a k ľuďom bolo vidieť našu vieru, aby sme aj my mohli počuť slová chod' a ver.

Amen.

Utorok 4. pôstneho týždňa

Jn 5,1-3, 5-16

Živá voda

Čo je pre život potrebné?

Nemám človeka, nemá mi kto pomôcť...potreboval by som niekoho, ale nemám takého človeka. Zaiste, bratia a sestry, túto formuláciu sťažovania sa, sme už počuli.

Aj chorý, ktorý ležal v stĺporadi, nemal človeka, ktorý by mu pomohol, aby sa mohol uzdraviť, ako sme to počuli v dnešnom evanjeliu.

Chorý, ktorého nám predstavuje evanjelista, trpel už tridsaťosem rokov a snažil sa dostať do rybníka, aby vyzdravel. Prichádza Ježiš, ktorý sa ho pýta: „*Chceš ozdraviť?*“ (Jn 5,6). Tento človek však nepochopil Ježišove slová a začal samozrejme odpovedať ako človek. Začal sa sťažovať, že nemá človeka, ktorý by

mu pomohol. Tento chorý videl Ježiša ako človeka, ktorý mu ponúka svoju pomoc. Ale Ježiš aj keď uzdravil jeho telo, skôr myslel na jeho dušu a srdce, ktoré túžil očistiť od hriechov. Ježiš mu ukazuje, že nie je potrebný rybník, ale že on sám je prameňom oživujúcej vody. Veľakrát sa Ježiš tak - ako tomuto chorému, dáva poznať aj nám... A koľkokrát sme ako ten chorý, že sa robíme, že nechápeme a nerozumieme Ježišovým slovám?! Veľmi veľakrát vo svojom živote hľadáme rôzne pramene, či rybníky a nevidíme ten najúžasnejší prameň, či rybník Betsaidu v samotnom Kristovi. Zvlášť v tejto pôstnej dobe sa nám Ježiš ponúka, aby nás očistil od všetkej špiny, od všetkých hriechov a od všetkého zla, ktoré na nás dolieha. Ale nielen teraz, ale aj v každodennom živote by sme mali čerpať z tohto úžasného prameňa.

Buďme pozorní na Ježišove slová „***Ja som prameň živej vody***“.

Čerpajme do sýta z tohto prameňa a ponúknime aj ľuďi okolo nás, aby nik nemohol povedať: nemám človeka, ktorý by mi pomohol, ktorý by bol pri mne, keď ho potrebujem.

Ako povzbudenie skúsme si vypočuť tento príbeh a zamyslieť sa nad ním.

Muž svetového mena Dr. Jonggycho vo svojej knihe 'Viera v akcii' píše, že pred 20. rokmi ležal na smrteľnej posteli. Mal vtedy 18 rokov. Lekári na röntgenovej snímke zistili, že celá stredná časť pravých pľúc zmizla, ľavá strana vyzerá ako plast medzi srdce a srdce je v neporiadku. Dávali mu tri až štyri mesiace života. Bol zúfalý, keď vedel, že musí zomrieť. Darmo ho lekári utešovali, že o 80 rokov budeme všetci v hrobe. Cítil sa strašne opustený a nešťastný. V takejto situácii raz v noci začal kričať: „Ak niekde, vo vesmíre jestvuješ Bože, prosím ťa, pomôž mi!“ A túto modlitbu si viackrát opakoval. Na druhý deň prišla k jeho posteli, asi 14 ročná žiačka z miestnej školy a povedala: „Duch Svätý mi vnuká, aby som sa pri tebe modlila.“ Klakla si a začala sa nahlas modliť. Tak vrúcne sa modlila, že sa rozplakala. On videl, ako jej slzy tečú po tvári. Dlho sa modlila: „Duchu Svätý, prived' tohto človeka k viere v Ježiša!“

Chorý bol dojatý. Po dlhom uvažovaní jej povedal: „Stanem sa kresťanom!“ Ona sa potešila a dala mu Bibliu. Čítal ju celú noc. Keď čítal, spoznával Ježiša a jeho srdce a obracalo k Pánu Ježišovi. Modlil sa: „Pane Ježišu, prosím ťa, zachráň ma pred smrťou, som mladý. Ak neumriem, sľubujem ti, že budem iným hlásať tvoje meno, ako misionár.“ A keď túto dôvery plnú modlitbu vyriekol, pocítil, že v celom jeho tele sa šíri neopísateľný pokoj a prestal sa báť smrti. Vedel, že je

LUBOMÍR STANČEK

zachránený. Cítil, že je uzdravený. Vstal a z plného hrdla začal spievať vďaka Pánu Ježišovi.

A dnes je už štyridsaťročný a je obdivuhodným apoštolom Kristovej viery, ktorú šíri po mnohých krajinách sveta, vo svetle a sile a láske Ducha Svätého.

Prosme Pána o posilu vytrvať v tom, k čomu sme sa dnes odhodlali. Nielen teraz v Pôstnom období, ale aj v celom našom živote.

Amen.

Streda 4. pôstneho týždňa

Jn 5,17-30

Jednota Boha

Boh dal všetko Synovi.

Zveriť niekomu niečo, to predpokladá - mať v tom človekovi veľkú dôveru a istotu v tom, že to správne aj použije.

Aj v dnešnom evanjeliu sme počuli ako Boh všetko zveril Synovi, aby tak, ako si ctia Otca, ctili si aj Syna.

Zveriť niekomu niečo je veľká vec. Počuli sme, ako Otec zveril súd a všetko čo mal, svojmu Synovi. Aj my, bratia a sestry, mali by sme zveriť svoj život so všetkým čo máme, Ježišovi. Ved' on najlepšie vie, čo potrebujeme pre náš život. Mám pocit, že sa niekedy až moc zháňame za vecami, ktoré nie sú až tak potrebné. Máme plno problémov a až vtedy, keď je veľmi zle, tak sa otáčame k Bohu. Lepšie povedané, ak to nezvládam, tak Bože, rob niečo! V dnešnej dobe to vyzerá tak, akoby Boh pri našich prácach, rozhodnutiach, alebo krížoch, mal až posledné miesto. Na Boha nám akoby neostával čas. Akosi sa nám zdá, že už je to zastarané alebo ako sa dnes povie - 'to sa už dnes nenosí'. Ale verte mi, je to práve naopak. Práve teraz v tejto uponáhľanej dobe - dobe techniky a modernizmu, by mal byť na prvom mieste v našom živote Boh. S ním by sme mali každý deň začínať, ale i končiť. Mali by sme zveriť svoje životy do rúk Boha, ktorý nám zveril všetko, čo nás obklopuje a mali by sme mu dôverovať naplno – on sa o nás postará.

Zverme sa i my, každý z nás, ale i našich blízkych, do rúk nášho najlepšieho navigátora, ktorý nás privedie priamo k svojmu Otcovi. Nechajme Pána, aby bol navigátorom nášho života, tak, ako v nasledujúcom príbehu.

Zaznel signál z kokpitu. Kapitán upozornil cestujúcich v obrovskom jumbe: "Blížime sa k letisku, ale nemôžeme zosadnúť hneď. Z kontrolnej veže sme dostali rozkaz ostať vo vzduchu, kým sa neuvoľní pristávacia dráha." Cestujúci znervózneli. Nie preto, že budú mať meškanie, ale pre okolnosti letu. Lietadlo sa pohybovalo akoby v špinavom mlieku - taká hustá bola hmľa. Asi po 15-minútovom krúžení zaznel ďalší signál a po ňom hlas kapitána, oznamujúc prípravu na pristátie. Pozrel som sa von oknom. Hmľa bola taká hustá, že nebolo vidieť na koniec krídel. Bude to teda 'pristátie naslepo'. Za takých okolností preberá všetky navigácie operátor v kontrolnej veži, pozerajúc na obrazovku. Napätie v lietadle sa dalo priam cítiť. Nik ani nemukol. Všetci si vydýchli, keď pocítili pod sebou pevnú zem. Spontánne zatlieskali. Cestou domov som si v mysli premietal tento zážitok a uvedomil som si, že má povahu podobenstva. Lebo aj v živote je to tak. Keď sa kresťan dostane do výnimočných životných situácií, kedy zlyháva každá ľudská prezieravosť a šikovnosť, odovzdáva kormidlo Božskému navigátorovi.

Prosme Pána, aby nám dal silu v každodenných situáciách, ktoré nás stretajú v našom živote nasledovať ho na jeho ceste k nebeskému otcovi.

Amen.

Štvrtok 4. pôstneho týždňa

Jn 5,31-47

Neuverili ste

Urobme všetko pre svoju vieru.

Viera. Čo je to viera? Čo znamená veriť?

„Vy ste nikdy nepočuli jeho hlas, ani jeho tvár ste nevideli, ani jeho slová vo vás neostali, lebo neveríte tomu, ktorého on poslal.“ - tieto slová povedal Ježiš Židom. Čo myslíte, čo by Ježiš povedal nám? Ako je to vlastne s mojou vierou? Pokladám sa za veriaceho človeka, alebo len zachovávam náboženské predpisy tak, ako ich zachovávali Židia, lebo sú prikázané? Ježišova výčitka 'neuverili ste', nás núti zamyslieť sa nad tým, prečo vlastne dodržiavame predpisy, prečo chodievame do kostola, prečo ideme na svedenie a na sv. prijímanie. Je to azda preto, lebo je to predpísané? Alebo to vo mne vyvoláva niečo, čo nie je nariadené, ale chcené? Môžeme povedať o sebe, že to chceme naozaj? Máme tu dôverný vzťah k Bohu a k jeho Synovi? Cítíme sa v prítomnosti Boha blažene a pokojne,

LUBOMÍR STANČEK

alebo sme tu, aby sme si splnili povinnosť - aby nás iní videli? Alebo vlastne prečo sme tu? Drahí bratia a sestry, musíme si naozaj nadobudnúť intímny vzťah a vieru v Boha, aby každá chvíľa strávená s ním, bola tou najkrajšou chvíľou nášho života, či dňa.

Ale nestráčajme nádej, aj keď ako ľudia sme slabí a ľahšie sa nám splní, čo sa od nás vyžaduje alebo čo sa nám nariaďuje. Ale aj pri všetkých pádoch, pokleskoch v našej viere a láske k Bohu vstaňme a odovzdajme sa do rúk Boha, ktorý miluje svoje deti, aj keď občas pochybujeme, alebo sa strácame. On je tu, aby nás našiel, objal, aby sme mohli povedať: „Odpusť, Otče“ a potom ešte slávnostnejšie zvolať: „Milujem a verím v teba!“

Ktosi hovoril: „Sme na nástupišti, je 17:10, čakám na príchod svojho vlaku.“ Tu sa ku mne otočí asi opitý muž, fľašu od piva drží v ruke, kýva sa zo strany na stranu. Chcem sa mu vyhnúť, ale muž vrazí fľašu do mojich prs s podivnou otázkou: „Veríš v Boha?“ Z úst opilca znie otázka trápne. Rozhliadam sa, či nás niekto nepočuje. Dav ľudí ľahostajne prechádza okolo nás. Muž sa stáva netrpezlivý: „Tak veríš alebo nie?“ Čo mám odpovedať? Tomu človeku predsa nejde o pravdu. Neochotne nakoniec vyjde zo mňa: „Verím, ale...“ Opitý sa prestal kývať: „Tak to máš dobré, človeče, máš sa čohosi chytiť.“ Vraví a ja sa na neho pozornejšie pozerám. Jeho tvár je vážna, vráskavá.... z vodnatých očí tečú slzy. Akoby ľutoval, že sa chytil fľaše.

Prosme o silu vytrvať, aby sme vždy nasledovali večnú Lásku a Pravdu.

Amen.

Piatok 4. pôstneho týždňa

Jn 7,1-2 10.25-30

Zloba

Zloba ich zaslepila.

Zloba ich zaslepila. Drahí bratia a sestry! Koľkokrát sme boli - podobne ako Jeruzalemčania v takejto situácii, keď nás niečo zaslepilo a nekonali sme správne.

Aj Jeruzalemčanov zaslepila zloba, keď sa dohadovali o Ježišovi, kto asi je.

Títo ľudia poznali možno miesto jeho detstva, či rodinu. Určite poznali aj oblasť jeho pobytu v Nazarete. Ale na druhej strane, ich oči a srdce boli zatvorené

na jeho Božstvo a jeho misiu spásy. A ako poznávame Krista my? Závisí to aj od toho, nakoľko spoznáваме v ňom nášho Boha a Spasiteľa. Môžeme ho poznať aj prostredníctvom svätej Cirkvi a jej sviatostí. Ale povedzme si k tomu ešte viac. Nakoľko poznáme Krista, nakoľko k nemu patríme, nakoľko sa zúčastňujeme aj na živote Cirkvi. Vo všeobecnosti, aby sme poznali Boha, musíme k nemu patriť. Tí, čo sú ďaleko od Boha, hovoria o ňom len samé hlúposti, ale ak ho chcú poznať, musia sa nevyhnutne priblížiť. Samozrejme, nik nemôže patriť Bohu, kto neodpovedá na jeho lásku svojim úplným darovaním sa a podriadením sa jeho vôli. Ak stojíme pri Kristovi, svedčí to o našej totožnosti a príslušnosti k nemu.

Ale my ľudia sme často takí, ako boli Jeruzalemcia k Ježišovi. Mnohokrát, tak ako oni, sa aj my správame k našim bližným. Ak má niekto iný názor ako ja, tak sa správame akoby zaslepení zlobou a neprijímame nič a nikoho. Ak niekto niečo dosiahne alebo vlastní, tak hľadáme na neho nie cez Krista a cez jeho oči, ale cez ľudskú zaslepenosť a zlobu srdca.

Snažme sa, to, čo je v nás zlé a čo zaslepuje náš duchovný zrak, odstraňovať z nášho života, aby nik nemohol o nás hovoriť, že sme ako niektorí Jeruzalemcia, ale aby sa o nás hovorilo, že patríme Kristovi a že sme sa oddali do jeho vôle a do jeho lásky.

Prosme Pána - nášho Mesiáša, aby nám pomohol vytrvať v tomto našom rozhodnutí, aby sme potom na konci mohli povedať: „Áno viem, kto to je. Je to môj Pán, ktorý stál celý život vedľa mňa a veľmi dobre ho poznám.“

Amen.

Sobota 4. pôstneho týždňa

Jn 7,40-53

Memento

Nikdy tak človek nehovoril.

Ak sa niekto v rozhovore vychýľuje zo štandardu, tak sa nám to zdá čudné. Podobne to bolo čudné aj farizejom a zástupu, keď počuli o Mesiášovi.

V dnešnom evanjeliu môžeme vidieť roztržku nad tým, odkiaľ bude Mesiáš.

ĽUBOMÍR STANČEK

Ako vidíme - nielen tu, ale aj na iných miestach Písma, sa kvôli Ježišovi hádajú. Hádajú sa, lebo nevedia, odkiaľ príde Mesiáš - či z Betlehema, alebo z Galiley. Židia sa striktne držia Písma a preto je kvôli Ježišovi toľko zvady, lebo im to nejako nesedí. Zástup zase hovorí, že ak nie je Mesiáš, prečo tak hovorí!? Zástup mal veľmi presnú pripomienku na Ježiša a to - že, nikdy tak človeka nepočuli hovoriť tak jasnou rečou, akou hovoril Ježiš. Ako sme počuli, keď ho predviedli pred popredných mužov, tak tí sa vynášali a z posmeškov hovorili: „Aj vy ste sa dali zviest’?“ - akoby chceli naznačiť, že reči, ktoré vedie Ježiš, sú len zavádzajúce a smiešne. Konali tak preto, lebo sa báli Mesiáša, ktorý mal prísť a tak túto situáciu chceli dať na bočnú koľaj.

Aj dnešná doba má veľa nástrah a ľudí, ktorí by nás chceli zviest’ z cesty za Mesiášom. Snažia sa nám ponúknuť všeličo iné, čo by malo odvrátiť našu pozornosť od toho, čo je dobré a čo je naším cieľom. Ale tu si musíme uvedomiť, 'kým je pre mňa Ježiš'?! Je pre mňa skutočne Mesiáš? Skutočný Spasiteľ, ktorý prišiel na tento svet, aby ma vykúpil a spasil? Myslím si, že práve táto Pôstna doba je vhodná na zamyslenie. Práve teraz sa snažme ešte intenzívnejšie sa zamýšľať nad vykupiteľským dielom spásy. Mali by sme prijať za svoje, že jediná cesta je Mesiáš, ako aj sám hovorí: „Ja som Cesta, Pravda a Život!“ Verme jeho slovám, lebo on je Pravda. Kráčajme po jeho ceste a budeme mať večný život.

Učiteľ náboženstva vo vyššej triede gymnázia, urobil so svojimi žiakmi zaujímavý pokus. Požiadal ich, aby si vzali Nový zákon a vybrali najkrajšiu vetu z tretej kapitoly Jánovho evanjelia. Prekvapujúce na tom bolo to, že z dvadsiatich dvoch žiakov, pätnásť vybrali tú istú vetu. Bol to 16. verš: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby ne zahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal život večný.“ Učiteľ a žiaci ešte dlho na hodinách hovorili o tejto najkrajšej vete Janovho evanjelia.

Sú to veľmi závažné slová. Porovnateľné azda s pukom, ktorý sa rozvinie do kvetu, do plného kvetu ruže.

Nerobme rozdiely, že odkiaľ je mesiáš - či z Betlehema, alebo z Galiley, ale v jednom si bud’me istí, že Mesiáš je od Boha a prišiel kvôli spáse človeka. Seba obetoval za nás, aby nás daroval svojmu Otcovi.

Amen.

Nesúd'me

Neodsudzujme hriešnika, ale hriech.

Ježiš sa zohol a písal po zemi... Drahí bratia a sestry, toľko významných vedcov, toľko študovaných hláv sa už snažilo zistiť, čo to tam Ježiš vlastne písal. Pokladajú za veľmi dôležité tie slová, ktoré prstom vrýval do prachu zeme v takej vážnej chvíli. A predsa, všetky akokoľvek krásne a prívetivé odpovede nebudú nikdy ničím iným, iba dohadom. Ale možno ani nejde tak o to, čo Ježiš písal, ale skôr o samotný fakt, že písal do prachu zeme.

Možno celá táto záležitosť mala symbolický význam.

U Židov je písmo prejavom niečoho 'nad', niečoho vznešeného. V tej dobe nie všetci vedeli čítať a písať. Písmo bolo prejavom múdrosti. A Kristus pred nimi tento symbol ľudskej múdrosti kladie do prachu zeme. Do prachu, ktorý človeka znečisťuje. Do prachu, ktorý je symbolom nízkości. Akoby tým chcel Kristus všetkým ľuďom všetkých čias povedať: Vaša múdrosť leží nižšie, ako táto hriešnica, pokiaľ v nej niet lásky. Pretože len múdrosť naplnená láskou je schopná rozoznať hriech od hriešnika. Len múdrosť naplnená láskou je schopná pochopiť a prijať dnešné Kristovo gesto voči cudzoložnici: „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?“... „Ani ja ťa neodsudzujem, choď a viac nehreš!“ Toto je pravý zmysel dnešného evanjelia, bratia a sestry. Nie otázka, čo Ježiš písal do prachu, ale posolstvo odpustenia. Odpustenia, ktoré neodsudzuje hriešnika, ale jeho hriech. Ani ja ťa neodsudzujem. Choď, a viac nehreš. Ty nie si zlá, zlý je tvoj hriech. Choď a viac nehreš!

Blížime sa ku koncu pôstu. O týždeň nás už čakajú udalosti Veľkého týždňa. Ako je to s nami? Ako je to s našimi predsavzatiami a s našimi pádmi? Kristus nás dnes všetkých volá: Neboj sa, ak si padol. Ja ťa neodsudzujem. Ja som prišiel hľadať hriešnikov, nie spravodlivých. Chcem z teba sňať bremeno hriechu a povedať ti: „Choď a viac nehreš...“

Dnešný evanjeliový príklad je asi tým najkrajším, ktorý túto Kristovu výzvu k nám môže predstaviť. Netreba k nemu nič pridávať, len sa zahĺbiť do jeho významu a pochopiť, že Kristova múdrosť je naplnená láskou a ako taká - odsudzuje hriech, no prináša odpustenie hriešnikovi.

Vyprosujme si toto odpustenie našich vín aj pri tejto svätej omši. A koho ťaží väčšia vina, nech pocíti význam slov, ktoré Ježiš dnes povedal cudzoložnici: „Ani ja ťa neodsudzujem.“ Amen.

Utorok 5. pôstneho týždňa

Jn 8,21-30

Most ku spáse

Veriť v Boha sa nedá bez viery Bohu.

Keď som bol na návšteve, išli sme sa prejsť von. Majú dvojročného syna a ten chce celému svetu dokázať, že vie chodiť. Trochu sme sa zarozprávali, a v tom malý capol ručičkami rovno do blata. Postavil sa, pozrel na ruky a začal plakať. Sestra mu ich opláchla vodou, čo si kúpila na pitie, chlapec sa usmial a bežal ďalej...

Toto bol obraz, ktorý sa mi vybavil hneď, ako som čítal dnešné Kristove slová: „...**zomriete vo svojich hriechoch, ak nezistíte, že ja som...**“ (Jn 24).

Ježiš sa tu rezolútne stavia do pozície, že len skrze vieru v neho budeme pozbavení svojich hriechov, a tak vlastne zachránení. Zomrieme očistení - na rozdiel od tých, ktorí v Krista neveria a zomrú vo svojich hriechoch. Nieкто by ale mohol namietať, že netreba robiť všetko to, čo nás Cirkev učí, aby sme zomreli očistení. Veď práve v dnešnom evanjeliu sa ako podmienka očistenia kladie viera v Krista. Nič viac... Ale, drahí bratia a sestry, dá sa skutočne veriť v niekoho bez toho, aby sme mu verili? Dá sa veriť v Boha bez toho, aby sme verili Bohu? Ak teda máme vieru v Krista, musíme mať i vieru, že všetko, čo učí a hlása, je predsa pravda a potrebné. Nestačí nám mať len vieru, musíme takpovediac 'mať' Krista'... Alebo to poviem inak: Čo by Dominikovi osožila voda vo fľaške, keby neprišiel za mamou, ktorá mu tou vodou zmyla špinu z rúk?

A tak sa aj my nebojme vykročiť za tým, v ktorého sme uverili. Veď je to nádherný príslub, ktorý nám dnes dáva: „Ak uveríte, že ja som, nezomriete vo svojich hriechoch.“

A že veriť v niekoho si vyžaduje hlavne uveriť jemu, hovorí krásne aj príbeh muža, ktorý padal do priepasti a zachytil sa o malý konár. Ten začal praskať a keď muž videl, že dlho nevydrží, zvolal: „Bože, zachráň ma!“ A Boh mu odvetil: „Zachránim, ale najskôr sa pusť.“

Nebojme sa aj my stotožniť vieru v Boha s vierou Bohu. Je to dôvera, ktorá nás očistí a my nezomrieme v hriechoch. Pristupujme teda k Bohu s takou vierou, že práve on nás očistí od našich hriechov - ako malý Dominik veril, že mama vyrieši jeho problém špinavých rúk. Amen.

Pravda oslobodzuje, hriech zotročuje

Nebyť korisťou v zajatí, všímať si i zdanlivo 'nepatrné' hriechy.

Nie je to tak dávno, čo sme si v pondelok rozprávali, ako Kristus odpúšťa cudzoložnici jej hriech.

Dnes nám evanjelium ponúka opäť silnú tému k zamysleniu sa nad hriechom; tentokrát z opačného uhla – z pohľadu hriechu na človeka.

Ježiš vyčíta Židom, že sa volajú Abrahámovými deťmi, no ich skutky o tom nesvedčia. Upozorňuje ich na to, čo oni sami nevidia. Možno nechcú, možno nevládu vidieť. „Žite v pravde, tá vás vyslobodí!“ – no, ani po tomto jeho výroku nie sú schopní priznať si pravdu, že potrebujú vyslobodenie, hoci sa sami necítia byť otrokmi nikoho. Kristus ich však jasne upozorňuje, že to, čo ich otročí, je hriech. A len pravda ich môže vyslobodiť.

PAR: Drahí bratia a sestry, nepripomína vám to niečo, resp. niekoho? Nenachádzame sa v úlohe Židov z dnešného evanjelia tak trochu aj my sami? Veď kto z nás si môže povedať: „Ja som bez hriechu.“...? Nik. A ak je hriech oddialením sa od Boha, ktorý je Pravda, Láska, Sloboda, nestávame sa konaním hriechu jeho vlastnými otrokmi? Ak sa suseda hnevá na susedu, lebo o nej rozchyruje, že nakupuje vo výpredaji, neobmedzuje ju tento hriech v požiadaní o pomoc, keď to potrebuje? Keď sa sused hnevá na susedu, lebo pri strihaní svojho živého plota zničil pletivo na jeho plote, nezotročuje ho tento hriech k tvrdošijnému odmietaniu spolupráce na prívode plynu? Neobmedzuje nás teda hriech, keď sa máme zapojiť do spoločného dobra, ale práve pre tento hriech to nedokážeme?

Možno by ste povedali: Ale, to sú maličkosti.

Áno, ale jedna indiánska legenda hovorí o supovi, ktorý našiel mŕtvolu indiána. A hoci Manitou zakázal zveri požírať mŕtvolu jeho synov, tento sup sa rozhodol, že zákaz poruší. Pustil sa do svojej práce. Ako tak skákal okolo svojej koristi, ani si nevšimol, že sa ovíja tenkou niťou, ktorá sa ťahala z oblečenia mŕtveho indiána. Čím viac skákal dokola, tým viac ho slabá nepatrná niť ovíjala. Nevšimol si to - ved' šlo o slabú tenkú niť. Po hodine hostenia sa bol však do nite tak zamotaný, že nevládal rozprestrieť krídla a odletieť pred hladným šakalom...

LUBOMÍR STANČEK

Nás takto ovíja malý nepatrný hriech. Ak si toho nebudeme všímať, skončíme aj my podobne.

Preto prosme Boha, aby nás posilňoval v našom úsilí vyhýbať sa aj nepatrnému zlu, aby sme mali silu uletieť, keď sa k nám priblíži hladná šelma.

Amen.

Štvrtok 5. pôstneho týždňa

Jn 8,51-59

Priepať medzi...

Večná smrť a večný život

V tomto týždni sme si hovorili o tom, že keď budeme mať vieru v Boha, budeme zachránení. Povedali sme si, že mať vieru v Boha sa nedá bez toho, aby sme verili Bohu. Ak teda veríme Bohu, potom aj zachováваме jeho príkazy, zachováваме jeho slovo.

Ježiš nám dnes dáva nový prísľub: ktokoľvek, kto zachováva jeho slovo, neuzrie smrť naveky.

My predsa veríme, že náš život nekončí, len sa mení. Pre mnohých je ale smrť vyjadrením definitívneho konca. Smrť - ako tá, ktorá pretne život. A keď raz pretne život, zaniká to, čo žilo a už viac toho niet. To je predstava o realite smrti u mnohých ľudí, zvlášť neveriacich, ktorí nemajú nádej na večný život. Pre nás, ktorí sme uverili a v krste sme sa pre tento večný život zrodili z vody a z Ducha - pre nás smrť nie je realitou, po ktorej už ničoho niet; ona je len tá, ktorá mení náš pozemský život na život večný. Ježiš dnes ale hovorí, že iba tí, ktorí zachovávajú jeho slovo, neuzrú smrť naveky. Akoby tým povedal: Tí, ktorí moje slovo nezachovávajú, uzrú smrť naveky. O akej večnej smrti to teda hovorí, keď my veríme vo večný život?

Kristus nás týmito slovami vystríha pred smrťou duše. Používa obraz smrti, aby sme my lepšie pochopili, čo chce vyjadriť. On chodil po tejto zemi a videl, ako ťažko ľudia chápu smrť. Naplňa nás hrôzou a hlavne nekonečným odlúčením od tých, ktorých milujeme. Tento obraz smrti ako neprekonateľného odlúčenia používa na vyjadrenie stavu človeka, ktorý nezachováva jeho slovo. Takýto človek sa dobrovoľne zrieka toho, ktorý ho miluje - Boha. Nezachovávaním Božieho

ĽUBOMÍR STANČEK

slova sa dobrovoľne vystavuje smrti svojej duše. Vystavuje sa neprekonateľnému odlúčeniu od lásky – Boha.

Neberme túto dnešnú Kristovu výstrahu na ľahkú váhu. Skúsme sa zamyslieť, čo všetko môžeme stratiť, ak sa odlúčime od Boha nezachovávaním jeho slova.

Určite si spomeniete na biblický príbeh o boháčovi a Lazárovi. Boháč mal všetko a napriek prebytku, Lazárovi posunul len odrobinky, čo mu občas padli zo stola. Po ich smrti sa celá situácia otočila. Lazár spočinul v náručí neba, boháč v plameni zatratenia. A keď prosil o kvapku vody na zmiernenie páľavy, nik mu nemohol pomôcť pre neprekonateľnú priepasť medzi ním a tými, ktorí sa tešili s Lazárom.

Na ktorej strane tejto priepasti chceme byť my?

Modlím sa, aby som spolu s vami dokázal zachovávať slovo Ježiša Krista, aby sme sa raz všetci stretli s tým, ktorého nasledujeme.

Amen.

Štvrtok 5. pôstneho týždňa

Jn 10,31-42

Svedectvo

Potláčať svoje sebecko.

Už sa vám niekedy stalo, že vás kolegovia, ba možno aj sám šéf doslova 'zvozil' za niečo, čo bolo vašim vnútorným presvedčením a podľa toho ste konali? A keď ste sa vrátili na pracovisko, iní sa prizerali, ako to vlastne robíte, lebo je to rýchlejšie, efektívnejšie a ľahšie?

Možno práve takto sa cítil aj Kristus, keď - ako sme práve dnes počuli, jedni Židia ho chceli kameňovať za to, čo hovorí a myslí ...a keď sa im vymanie z moci, druhí ho začnú chápať a uveria v neho. A to nie na základe jeho skutkov alebo slov, ale na základe slov niekoho, kto o ňom hovoril pravdu.

Čím to je, bratia a sestry, že človek dokáže na jednej strane prehliadať mocné skutky a túži 'kameňovať' a na druhej strane mu stačí pár slov a verí?! Čím to je, že je možné zažívať nedôveru a dôveru v tú istú osobu zároveň?!

Vierohodnosť si človek pred inými získava svojou pravdivosťou – keď sa slová, ktoré hovorí, zhodujú so skutkami, ktoré koná. Takto sa Ježiš stáva asi tou

LUBOMÍR STANČEK

najdôveryhodnejšou osobou pod slnkom a predsa mu nie všetci dôverujú. Prečo? Myslím si, drahí bratia a sestry, že dôvod nie je v posudzovanej osobe, ale vždy v tom, kto posudzuje. On totiž nakoniec vynesie súd, či verí, alebo nie. A mnohokrát to končí nedôverou práve vtedy, keď začneme druhých porovnávať so sebou: „Ja to nedokážem, nemôžeš to predsa dokázať ani ty.“ A tak prichádzame k tomu, že koreňom nedôvery k druhému - nedôvery Kristovi, je náš egoizmus, naše sebecko. Každý, kto neprizná druhému originalitu a jedinečnosť, každý, kto posudzuje skutky druhého len na základe svojich skúseností, nedokáže dôverovať. Buď sa na iných pozerá ako na menších, v lepšom prípade seberovných, ale akonáhle sa objaví niekto, kto ho prevyšuje, neverí mu. Neverí jeho slovám a jeho skutky vyhlási za podvod.

Takto to bolo i so Židmi, o ktorých hovorí dnešné evanjelium, ako v Ježišovi videli len tesára, ktorý predsa nemôže byť lepší ako zákonníci a farizeji a chceli ho kameňovať. Tí, ktorí v ňom videli Božieho Syna, ostali s ním a tí, ktorí ho za Božieho Syna dokázali uznať, uverili. Drahí bratia a sestry, na ktorej strane stojíme vo vzťahu k Bohu my?

Zmieta nás naše sebecko tak silno, že nedokážeme vo svojom blížnom vidieť Krista, alebo ho s láskou prijímame v každom, o ktorom Kristus hovorí: „...bol som hladný a dal si mi jesť, bol som smädný a dal si mi piť, bol som chorý a vo väzení, a navštívil si ma,...?“

Modlime sa za to, bratia a sestry, spoločne pri dnešnej Eucharistickej slávnosti - aby sme vždy vedeli v sebe potláčať sebecko a tak sa otvárali pre Boží dar viery, ktorý v nás rozhojní skutky lásky a milosrdenstva.

Amen.

Pondelok 1. veľkonočného týždňa (Oktáva)

Mt 28,11-15

Poznať Písmo

*Kresťan celý život rozjíma nad Písmom.*³²

Patríte aj vy medzi ľuďmi, ktorí nad vecami, ktoré čítajú alebo počujú, uvažujú? Ak áno, texty evanjelií poskytujú množstvo zamyslení a úvah.

³² Porov.: PATAY, R.: Seminárna práca. Badín : 2005.

Evanjelista Matúš poznamenáva o udalostiach okolo zmŕtvychvstania Pána Ježiša tieto slová: „A toto sa hovorí medzi Židmi až do dnešného dňa.“ (Mt 28,15).

Hoci od napísania Evanjelia podľa sv. Matúša uplynuli už tisícročia, nielen jeho poznámka, je výzvou k úvahám.

Keď budeme v týchto dňoch počúvať správy o Zmŕtvychvstalom v rôznych evanjeliách, nevyhneme sa akémusi zvláštnemu dojmu určitého zmätku pri počúvaní informácii o stretnutí sa so vzkrieseným Pánom. Jednotliví evanjelisti akoby aspoň čiastočne odlišne hovorili o udalosti vzkriesenia. Keď človek číta povrchne evanjeliové správy, môže sa mu zdať, že tento zmätok je prekážkou hodnovernosti a pravdivosti. Skúsme si ich porovnať:

Evanjelista Matúš hovorí o Márii Magdaléne a inej Márii. Spomína zemetrasenie, videnie zostupujúceho anjela, strážcov, ktorí strnuli strachom, ženám sa pri behu od hrobu zjavuje Ježiš a spomína tiež ako jediný podplatenie stráže.

Evanjelista Marek rozpráva o troch ženách: Márii Magdaléne, Márii Jakubovej a Salome, ktoré prichádzajú ku hrobu, ale kameň je už odvalený. Anjela v podobe mladíka nachádzajú sedieť v hrobe. Vyšli a utekali od hrobu a nepovedali nikomu nič, lebo sa báli. Marek sa v ďalšom pokračovaní opravuje a hovorí, že sa prvý deň v týždni zjavil najprv Márii Magdaléne. Ona išla a zvestovala to ostatným, ale oni jej neverili. Potom sa zjavil dvom z učeníkov na ceste, aj oni to zvestovali, ale ani im neuverili.

Lukáš zhodne s Markom tvrdí, že prvými svedkami vzkriesenia boli ženy, ktoré boli prítomné pri pochovávaní Pána Ježiša a ktoré po zachovaní sobotného odpočinku prišli v prvý deň v týždni pomazať Pána. Kameň našli od hrobu odvalený, vošli dnu, ale telo Pána Ježiša nenašli. Ako nad tým rozpačito uvažovali, zastali pri nich dvaja muži v žiarivom odeve. Zmocnil sa ich strach i sklonili tvár k zemi. ...vrátili sa od hrobu a toto všetko zvestovali Jedenástim i všetkým ostatným. Bola to Mária Magdaléna, Jana a Mária Jakubova. A s nimi aj iné to rozprávali apoštolom. Apoštoli im neverili. Peter utekal k hrobu. Opisuje podrobne príbeh emauzských učeníkov. V tom istom čase sa musel Ježiš zjaviť apoštolovi Petrovi.

Ján svoju pozornosť sústreďuje na Máriu Magdalénu, ktorá najprv videla len prázdny hrob a prišla to oznámiť apoštolovi Petrovi a Jánovi. Oni utekali k hrobu a presvedčili sa o tom, že je to pravda. Potom sa učenici vrátili domov. Mária (zrejme Magdaléna), ostala vonku pri hrobe a plakala. Nahla sa do hrobu a videla dvoch anjelov. Po rozhovore s anjelmi sa jej zjavil Ježiš v podobe záhradníka. Ona to zvestovala ostatným apoštolom. Potom opisuje zjavenie ostatným apoštolom okrem Tomáša, ešte v ten istý deň večer.

Nebudem ďalej porovnávať. Toto porovnávanie si môže každý urobiť na domácu úlohu. Pri tomto porovnávaní nás môže napadnúť aj iná myšlienka: Keby evanjelisti chceli klamať, určite by si dali pozor na to, aby vypovedali úplne zhodne. Avšak tieto texty nepôsobia dojmom literárnej uhladenosti a prepracovanosti. Pôsobia skôr dojmom, ako keď viacerí chcú naraz vyrozprávať niečo, čo sa pred nimi odohralo v čase a v priestore. Každý z nich sa stretá s čiastočne odlišným okruhom svedkov. Jeden vie toho viac ako druhý. Sú tu určité výpady informácie, čo je v živote bežné. Nie všetci sa všetko dozvedia. Nie všetci sú vždy pri tom. Niektorí sú očití svedkov, niektorí počuli udalosť rozprávajú od iného.

Keby sme tieto texty podrobili prísnej logickej analýze, napr. pomocou počítača - zistili by sme, že si vôbec nemusia protirečiť. Lebo spomenúť jedného, ešte neznamenať tvrdiť, že tam nemohli byť viacerí. Iné by bolo tvrdiť, že tam sedel iba jeden anjel, alebo keby sa tvrdilo, že iba Mária Magdaléna bola pri hrobe. Keby evanjelium vznikalo ako falzifikát v kruhu vzdelaných literátov, nikdy by nevykazovalo takú rôznosť podaní. Ale práve táto rôznosť svedčí o tom, že v evanjeliách je písomne zachytený živý dej, ktorý sa odohral v čase a v priestore našej pozemskej reality. I v našom živote sa veľmi často vyskytuje problém informovanosti. Niektorí sú očitými svedkami, iní počujú o udalosti až z druhej ruky. Aj dnešné evanjelium nám poukazuje na tento problém. „Ženy so strachom a s veľkou radosťou vybehli z hrobu a bežali to oznámiť jeho učeníkom.“ Stretávajú sa s Pánom. On im adresuje slová: „Nebojte sa!“ Strach nie je dobrým spoločníkom. Zo strachu človek urobí veľa chýb. Tým, ktorí odovzdali svoj život Kristovi natrvalo a nielen na krátku dobu Veľkonočných sviatkov, patrí Kristova výzva k odvahe. Ak ste prijali Krista ako svojho Pána a Spasiteľa, ak ste ho prijali ako svoj Život, Pravdu a Cestu, prešli ste už zo smrti do života a nehrozí vám Boží súd. I pre vás platí: „Nebojte sa!“

Pán Ježiš posielal ženy so slovami: „**Chod'te a oznámte**“. Veľa zla pochádza z nevedomosti. Božie slovo sa má šíriť hlásaním. Kto hlása Božie slovo, má účasť na plodnosti Boha. Boh Otec ustavične plodí svojho Syna, svoje Slovo. A každý hlásateľ Božieho slova má účasť na tejto nesmiernej plodnosti a radosť Boha, keď to isté Slovo zasieva do ľudských duší.

„Keď ženy odišli, niektorí zo stráže prišli do mesta a oznámili veľkňazom všetko, čo sa stalo. Tí sa zišli so staršími, poradili sa a dali vojakom mnoho peňazí so slovami: „Budete hovoriť: „V noci prišli jeho učeníci a kým sme my spali, oni nám ho ukradli.“ - a keby sa to dostalo do uší vladára, my ho uchlácholíme a postaráme sa o vašu bezpečnosť““. Toto je druhá cesta informácie o vzkriesení. Ale táto informácia je už pokrivená ľudskými ohľadmi, lebo farizeji

LUBOMÍR STANČEK

'ľudskú slávu milovali väčšmi ako Božiu'. Tu sa už nejedná o pravdu, ale o zachovanie dobrého imidžu pred ľuďmi. Táto druhá informácia je pokrivená aj láskou k peniazom. Sv. Pavol v 1 Tim (porov. 6,9-10) tvrdí: „**Kto chce byť bohatý, upadá do osídíel pokušenia a do mnohých nerozumných a škodlivých žiadostí, ktoré strhujú ľuď do skazy a záhuby. Koreňom všetkého toho zla je láska k peniazom. Z túžby po nich niektorí ľudia zblúdili z cesty viery a spôsobili si mnoho trápenia.**“ Aj strážcovia hrobu zobrali peniaze a urobili tak, ako ich poučili. A tieto reči sú rozšírené medzi židmi až dodnes.

Najobľúbenejší svätec ruského národa, ktorý je uznaný za svätého aj zo strany Katolíckej cirkvi - svätý Serafin Sarovský. Strávil celú desiatku rokov v lese v mlčaní. Neprehovoril ani na svojho rehoľného spolubrata, ktorý mu raz za čas nosieval potravu. Nakoniec na Boží pokyn a po vnútornej premene svojej bytosti svoje mlčanie ukončil. A začali k nemu prichádzať mnohí ľudia. Čím ďalej početnejším návštevníkom vychádzal v ústrety so slovami: „Potešenie moje, Kristus z mŕtvych vstal!“

Možno si neuvedomujeme, že každé slovo sa šíri ako kruhy okolo kameňa, ktorý sme hodili do vody. Vyslovená lož môže pretrvať toho, kto ju vyslovil. A pre jednu lož, alebo pre zamlčanie pravdy mnoho duší nemusí k nej dospieť. Veľkú zodpovednosť majú všetci vychovávatelia, kňazi, pedagogickí pracovníci, novinári, pracovníci v rozhlase a v televízii, umelci... Ich omyl často poznačí celé generácie. Ak nebudeme vydávať svedectvo o Zmŕtvychvstalom, mnohí nedospejú k pravde. Nech je nám vzorom prvotná Cirkev. Sv. Peter môže konštatovať: „Tohto Ježiša Boh vzkriesil a my všetci sme toho svedkami.“

Amen.

Utorok 1. veľkonočného týždňa (Oktáva)

Sk 2,36-41

Poznajme svedectvo zmŕtvychvstania

Kresťan je kresťanom vždy a všade, pretože uveril zmŕtvychvstalému Kristovi.

Kto je pre vás dôveryhodný svedok? Dieťa? Učenec? Človek čo o veci len počul, alebo aj bol účastníkom udalosti?

Dnes sa nám sv. Peter apoštol prihovára týmito slovami: „*Nech s istotou vie celý dom Izraela, že toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, Boh urobil aj Pánom aj Mesiášom*“ (Sk 2,36).

Sv. Peter apoštol vydáva svedectvo s istotou. Jeho svedectvo vychádza z viery, ktorá si je istá svojim presvedčením. Istota viery je dar Ducha Svätého. Pred zostúpením Ducha Svätého - na Turíce, nevidíme u neho ani u ostatných apoštolov takúto vieru. I keď sám Ježiš vyzdvihuje jeho vieru ako najväčšiu, predsa sa ukázala slabá a premenlivá. V jednej chvíli vyznáva: „Ty si Kristus, Syn živého Boha!“, ale o chvíľu: „Pane, to sa ti nesmie stať!“ So svojou vierou a s vierou v seba nasledoval Ježiša až na dvor Veľkňaza, ale tam sa o seba začal báť. Zaprel. Až na Turíce dostal Peter tento dar neochvejnej viery.

Veľmi často zabúdame, že predmetom viery je Božie slovo a spôsob viery je istota. Istota v tom, že čo povedal Boh je pravda. Ježiš je tou Pravdou. Len takto podané svedectvo má moc otriasť ľudským srdcom. Prečo ešte hovoríme o viere, keď sa jedná o istotu? O viere hovoríme preto, lebo jej predmet je často pre náš rozum nepochopiteľný a to, čomu veríme, zmyslami nevnímame.

Sv. Peter sa prihovára nám všetkým, ktorí sme Krista ukrižovali svojim hriechnym sebestvom. Každý ťažký hriech je pohrdaním Boha. Každý ťažký hriech nivočí Ježiša ako náš Život. Ubližuje človeku a skrze človeka i Bohu. Pokiaľ sa človek nezdesí nad tým, čo spôsobil jeho hriech, nie je schopný hriech odvrhnúť. Sv. Peter ohlasuje s istotou, že toho Ježiša, ktorého sme my ukrižovali, Boh urobil aj Pánom aj Mesiášom. Vieme, že slovo Pán je prekladom Adonaj a to sa užívalo namiesto Božieho mena JHVH. Podobne vyjadruje túto istú pravdu aj sv. Pavol v liste Rimanom (1,1-4): „*Pavol, služobník Krista Ježiša povoláný za apoštola, vybraný hlásať Božie evanjelium, ktoré Boh vopred prisľúbil vo Svätých písmach skrze svojich prorokov o svojom Synovi, ktorý podľa tela pochádza z Dávidovho rodu a podľa Ducha svätosti od vzkriesenia z mŕtvych je ustanovený v moci ako Boží syn, o Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.*“ Táto pravda hovorí o zbožštení človeka. Teológia hovorí, že Ježiš je pravý Boh a pravý človek. Od chvíle vzkriesenia z mŕtvych, je Ježiš aj ako človek zbožštený. Je to tá istá pravda, ktorú zjavuje aj tajomstvo Nanebovstúpenia. Ježiš sedí po pravici Božej. Duch nemôže sedieť, ale telo áno.

Boh ho urobil Pánom aj Mesiášom, lebo on je naozaj riešením ľudských problémov. On aj ako človek dosiahol takú svätosť, že bol ustanovený v moci ako Boží Syn. Naplnil Boží zámer s človekom a tým naplnil oprávnené Božie očakávanie voči človeku a tým zmieril Boh svet so sebou. „*Lebo nás ženie Kristova láska, keď si uvedomíme, že ak jeden zomrel za všetkých, teda všetci*

zomreli. A zomrel za všetkých, aby aj tí, čo žijú, už nežili pre seba, ale pre toho, ktorý za nich zomrel a vstal z mŕtvych. Preto odteraz nepoznáme nikoho podľa tela. A ak sme aj poznali Krista podľa tela, teraz už nepoznáme. Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové. Ale to všetko je od Boha, ktorý nás skrze Krista zmieril so sebou a zveril nám službu zmierenia. Ved' v Kristovi Boh zmieril svet so sebou a nepočítal ľudom ich hriechy. A nám odovzdal slovo zmierenia. Sme teda Kristovými vyslancami a akoby Boh napomínal skrze nás. V Kristovom mene prosíme: „Zmierte sa s Bohom! Toho, ktorý nepoznal hriech, za nás urobil hriechom, aby sme sa v ňom stali Božou spravodlivosťou“ (2 Kor 5,14-21). Toto urobil Boh ako odpoveď na náš hriech.

A naša reakcia by mala byť podobná tej, ktorú opisujú skutky: „Keď to počuli, bolesť im prenikla srdce a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: „Čo máme robiť, bratia?“ Tak často si dávame pozor, aby sa naše slovo nikoho nedotklo, nikoho nezranilo... Avšak existujú zranenia, ktoré vedú k uzdraveniu. Peter pravdu nezahmlieva a ani nezatajuje. Zreteľne hovorí: „...ktorého ste vy ukrižovali, Boh urobil Pánom a Mesiášom.“ Na jednej strane priamo menuje náš hriech, na druhej strane hovorí o Božom čine. Vražda Bohočloveka na kríži je naozaj najstrašnejší hriech, akého sa človek mohol dopustiť. Na druhej strane, Boh všetkému dáva iný zmysel a iné ovocie. „Vy ste ukrižovali..“ to je pravda o nás všetkých, ktorá bolí. To bolí a preniká ľudské srdce. Ježiš zomrel za nás, Ježiš zomrel namiesto mňa. Moje zomieranie by však neprinieslo spásu. „**Ale Boh ho urobil aj Pánom aj Mesiášom.**“

Všimnime si, od koho vychádza záujem o spásu. Tí, ktorí počúvali Petra zvolali: „**Čo máme robiť, bratia?**“ Koľkokrát chceme niekoho priviesť ku spáse. On však nevníma svoju situáciu ako niečo, čo potrebuje zásah zhora. Pokiaľ človek nepochopí, akú zúfalú situáciu v ňom vytvára hriech, pokiaľ on sám nebude kričať: „Pomôžte mi!“ alebo: „Čo mám robiť?“, ťažko ho môžeme priviesť ku spáse. Pokiaľ sa človek nepresvedčí, že každý hriech je ako semeno smrti zasiate v jeho duši, tak je schopný sa pozerat' na nás ako na tých, ktorí ho prišli zahubiť.

Boh zjavuje hriech, ale zároveň aj východisko. Sv. Peter na ich otázku o spáse, odpovedá: „Robte pokánie a nech sa dá každý z vás pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha.“ Vždy, keď sa odriekame hriechu, dáva nám Boh svojho Ducha. Niektorí teológovia podozrievajú Pána Ježiša, že sa mýlil, keď hovoril o svojom skorom návrate, čo sa podľa nich nestalo a to ich vedie k tomu, aby popierali Kristovo Božstvo. Avšak zabúdajú, že Ježiš sa naozaj vrátil a stále vracia v dare Ducha Svätého. Božie slovo

LUBOMÍR STANČEK

je do ľudského srdca vdychované Duchom Svätým. Najväčší Boží zásah je vyliatie Ducha Svätého, Boží zázrak v jednotlivých ľuďoch, zásah priamo do čierneho.

Každý si sám sebe môže položiť otázku: „Aký duch mnou hýbe? Je to Duch Svätý, Boží Duch, alebo nejaký nečistý duch, ktorý ustavične protirečí Božiemu slovu a Boha uráža? Odrieknime sa ducha nečistého a voľme si bytostnú dobrotu Boha. Keď ťa hriech začína bolieť, je to znak prítomnosti Ducha Svätého. Keď sa v tebe objavuje láska k Bohu i človeku, je to znak prítomnosti Ducha Svätého. Keď súhlasíš so slovom Božím, je to znovu dielo a prejav Ducha Svätého. Keď žiješ vo viere, v nádeji a v láske, je to znovu jeho prejav.

Pokánie, to je zmena zmýšľania a postojov. Snaha myslieť ako Ježiš. Učiť sa jeho postojom k životu. Slovo Božie je potrebné prijať s istotou. Duch Svätý prichádza do nás v tej miere, nakoľko sa zjednotíme so slovom Božím, keď prijímame Ježiša v jeho tele i v slove.

Amen.

Streda 1. veľkonočného týždňa (Oktáva)

Lk 24,13-35

Poznať a poznávať Krista v Eucharistii

Časté prijímanie Eucharistie napomáha poznať a spoznávať Eucharistiú.

O čom a prečo najčastejšie rozprávame? To, čím žijeme. Naše ústa hovoria o tom, čo naplňa naše vnútro.

V evanjeliu vidíme dvoch učeníkov na ceste do Emauz. Evanjelium hovorí: „***V prvý deň týždňa išli dvaja z Ježišových učeníkov do dediny zvanej Emauzy***“ (Lk 24,12).

Emauzy, boli vzdialené od Jeruzalema šesťdesiat stadií. Prečo sa zhovárali o všetkom, čo sa prihodilo? Evanjelium nehovorí, aký účel mala ich cesta. Možno si len chceli všetko v klúde premyslieť, trochu si vydýchnuť z atmosféry, ktorá vládla v Jeruzaleme. Vieme, že ostatní apoštoli trávili svoj čas za zavretými dverami. Nezdá sa, že by títo dvaja zo strachu opúšťali Jeruzalem, lebo otvorene hovoria pred neznámym pútnikom o tom, čo sa stalo a čo si o tom oni myslia. „Ako sa tak zhovárali a spoločne uvažovali, priblížil sa k nim sám Ježiš a išiel s nimi. Ich oči boli zastreté, aby ho nepoznali.“ Učeníci sa zhovárali a uvažovali - mohli by sme povedať, že sa chceli dopátrať pravdy. Človek má nad

všetkým uvažovať. O nás často platí, že počúvame alebo čítame, ale neuvažujeme. Uvažovať je od slova vážiť. Teda hľadať pravdu, ktorá sa skrýva za slovami. Každú informáciu podrobiť kritike logického uvažovania a osvetliť svetlom Božieho slova. V tomto svete nemôžeme automatický predpokladať, že každá informácia, ktorá sa k nám dostane, je pravdivá. Týka sa to predovšetkým tak háklivej oblasti, ako sú rôzne zjavenia. Diabol sa veľmi rád prestrojuje za anjela svetla.

Hľadanie pravdy vedie ku stretnutiu s Kristom. Pri hľadaní pravdy sa aj týmto dvom učeníkom priblížil Ježiš a išiel s nimi. Ich oči boli neschopné poznať ho. Bez zvláštnej milosti Božej budeme hľadiť na Krista a nebudeme ho môcť spoznať. Už žalmista hovorí: **„Len v tvojom Svetle môžem Svetlo vidieť.“** Len vo svetle Ducha Svätého môžeme poznať Krista ako Pravdu. Ježiš sa ich spýtal: „O čom sa to cestou zhovárate?“ Pán Ježiš je spolu s nami aj na našich cestách a aj nás sa pýta, to isté: **„O čom sa zhovárate, nad čím premýšľate?“** Určite ho poteší, keď zistí, že predmetom našich rozhovorov a úvah je on sám. A zaiste ho zarmucuje, keď sme 'plní prázdnych rečí'.

„Zastavili sa zronení a jeden z nich menom Kleopas, mu povedal: „Ty si vari jediný cudzinec v Jeruzaleme, ktorý nevie, čo sa tam stalo v týchto dňoch?“ Vyložili mu celé ubolené srdce až po svoje sklamanie: **„A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael.“** Možno sa tieto slová častejšie ozývali v apoštolskom zbore. My sme dúfali, to znamená: 'už nedúfame, už sme stratili nádej'. Aj nám sa môže stať, že keď si zvykneme na mocného Ježiša konajúceho veľké zázraky a divy na stránkach evanjelia, tak sa môžeme jeho krížom a jeho slabosťou cítiť akosi zaskočení. Aj nás sa môže zmocniť pochybnosť: „Správne som uveril, keď som sa pustil nasledovať ukrižovaného Boha?“ „On im povedal: **„Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“** „A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo.“ Viera v Zmŕtvychvstalého nevisí vo vzduchu, ale opiera sa o Prorokov. Zmŕtvychvstalý je ovocím prisľúbení. Ježiš otvára učeníkom zmysel mnohých miest a udalostí Písma. Naše srdce je bez jeho pomoci nechápavé a ťarbavé, neschopné uveriť. Viera srdca je čosi iné, ako len súhlas rozumu. Samozrejme, súhlas rozumu je akoby prvým stupienkom viery, ale vrchol je viera, ktorá zasahuje srdce človeka. Len zásah do srdca likviduje neveru. **„Tak sa priblížili k dedine, do ktorej šli, a on sa tváril, že ide ďalej. Ale oni naň naliehali: „Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už schýlil!“** Tak ako má Zmŕtvychvstalý mnoho podôb, tak používa aj mnoho spôsobov zjavovania sa. Akoby sa dal na akési božské divadlo: **„on sa tváril, že chce ísť ďalej.“** Ježiš

skúša ich lásku. Nie je nič jednoduchšie a pohodlnejšie, ako nechať neznámeho pútnika ísť svojou cestou do noci a do tmy. Veď s každým hosťom sú spojené nejaké starosti a výdavky. Nakoniec, veď tento tajomný pútnik o nič neprosí a ničoho sa nedožaduje. Keby učeníci necítili vďačnosť voči tomu, ktorý znovu prebudil ich ubitú vieru, nechali by ho zaiste ísť ďalej. Ale pre nich to bol Boží človek poslaný z neba v pravý čas, aby vzkriesil ich vieru. A preto na neho naliehali: „Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už schýlil!“ Ozajstnú lásku prejaví ten, kto kriesi v ľuďoch vieru. Veľmi často rodičia okrem viery dajú deťom všetko a potom sa čudujú, že ich vďačnosť je nulová.

„Vošiel teda a zostal s nimi. A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol.“ Keď sú ich oči osvietené vierou a začínajú vnímať Krista, on im zrazu zmizne. Pred očami zostáva rozlámaný chlieb Eucharistie. Celým príbehom nás chce Ježiš naučiť, že ho môžeme stretnúť vždy, keď hľadáme pravdu, keď čítame Písmo, keď lámeme Eucharistiu v spoločenstve veriacich. A táto podivná cesta 'preč zo spoločenstva' sa po stretnutí s Pánom otáča o 180 stupňov. „Tu si povedali: **„Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“** A ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema.“

Stretnutie so Vzkrieseným v ich srdci znovu oživilo vieru, nádej a lásku. Znova v sebe prežívajú lásku k Cirkvi a ešte v tú hodinu sa vracajú do Jeruzalema. **„Tam našli zhromaždených Jedenástich a iných s nimi a tí im povedali: „Pán naozaj vstal z mŕtvych a zjavil sa Šimonovi.“ Aj oni porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba.“** Cirkev už nie je spoločenstvom sklamaných a oklamaných ľudí, ale spoločenstvo, v ktorom sa zjavuje Vzkriesený Pán.

Amen.

Pondelok 2. veľkonočného týždňa

Jn 3,1-8

Slová a skutky

Aby naše slová a skutky vytvárali jednotu.³³

Ako študent, som bol 3 mesiace na praxi v Alpách. Do kostola som musel ísť na bicykli - asi tak 5 km a cesta viedla okolo menšej lúčky, kde nápis oznamoval, že

³³ Porov.: STEINHÜBL, P.: Seminárna práca. Badín 2005.

tam bude vystavaný rodinný dom. Keď som prišiel na začiatku leta, tak tam bola akurát tá ceduľa. Po troch mesiacoch na lúčke stál dom so záhradkou a krásnym trávnikom. Keby som nechodil okolo toho staveniska celú tú dobu, nikdy by som neveril, že za tri mesiace sa to všetko stihalo. Od nadpisu na zelenej lúke po hotový a upravený dvor pred novostavbou.

Podobné prekvapenie asi museli zažívať i apoštoli, keď sa krátko po Kristovom nanebovstúpení začali plniť jeho slová veľmi zreteľne. Nikodémovi raz v noci Ježiš povedal: „*Veru, hovorím ti: „Ak sa niekto nenarodí zhora, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo“*“ (Jn 3,3).

Kristus posielal apoštolov do celého sveta, aby ohlasovali jeho meno. Oni odchádzajú a zakusujú všetko, čo im hovoril. Zakusujú silu modlitby a sami v nej často spoločne zotrávajú. Povzbudzoval ich k odhodlaniu a sami sa teraz povzbudzujú, lebo si uvedomujú svoju malosť a krehkosť. V neposlednom rade, hovoril im o prenasledovaní a oni veľmi konkrétne začínajú spoznávať význam tohto slova. Kristove slová sa teda zreteľne zhmotňujú a Duch ich posilňuje.

To, či to bolo pred 2000 rokmi, alebo je to dnes, ak nasledujeme Kristove slová, môžeme si byť istí, že skutky o ktorých hovoril Kristus, ani nás neobídu. Nielen tie dobré, ale aj to, že budeme v nemilosti tých, ktorí jeho meno hania, potupujú a nivočia.

Počas druhej svetovej vojny v koncentračnom tábore v nemeckom meste Dachau bol zvlášť vyčlenený oddiel, kde nacisti umiestnili kňazov, rabínov a ateistických profesorov. Úmysel bol ten, aby sa navzájom hádali, provokovali a nenávideli. Raz sa však dvanástim podarilo utiecť. Pri vyšetrovaní priviedli 12-ročného chlapčeka ako symbol toho, že dvanásť ich utieklo. Zavesili ho za slučku na lampu v strede tábora, ale tak, aby sa hneď neobesil, ale aby sa pomaly dusil. Všetkých chlapcov nechali obiehať okolo neho, aby to videli. Vtedy príbehol ku kňazovi jeden z ateistov a pýtal sa ho: „Kde je teraz ten tvoj Boh, prečo mu nepomáha?“ Kňaz mu odpovedal: „Kde je môj Boh? Tam visí a dusí sa v tom chlapcovi! Umiera spolu s ním. Umiera nevinný tak, ako pred 2000 rokmi. Umiera pre zlobu človeka.“

Kňaz, ktorý toto povedal, prežil koncentračný tábor a tento príbeh bol vlastne jeho spomienkou v autobiografickej knihe. Kristove slová nie sú iba naprázdno pospájané písmená, ale sú to živé slová, ktoré nás v živote ešte mnohokrát postaví pred dôležité rozhodnutia.

On nás však nenecháva osamotených, je s nami, trpí s nami, teší sa s nami a aj umiera s nami. Snažme sa teda i my žiť tak, aby naše slová a naše skutky vytvárali jednotu. Amen.

Utorok 2. veľkonočného týždňa

Jn 3,7b-15

Odhodlanie

Nebát sa postaviť proti prúdu.

Asi väčšina z nás pozná slovenské príslovie: 'Kade vietor, tade plášť'. Nie je veľmi lichotivé, pretože človek, o ktorom sa takto povie, nevzbudzuje u druhých dôveru.

V evanjeliu sa na Ducha Svätého používajú podobné slová o tom, že veje, no v úplne inom význame: „**Vietor veje kam chce; počuješ jeho šum, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide. Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha**“ (Jn 3,8).

Pretože sila a prezieravosť Božia sa spútať ani obalamutiť nedá.

Naša logika by možno chcela a žiadala pozmeňujúce návrhy, no logika Krista hovorí inak. Je to vlastne i logika kríža, o ktorej sme v týchto dňoch mnoho počúvali. Vyzdvihnutý Syn človeka tiahne všetkých ku sebe. Umiera, aby daroval život. Boh sa stáva človekom. Dalo by sa pokračovať, no vždy by sme sa dostali do bodu, kedy musíme s pokorou uznať, že ten, ktorý sa stal človekom, sa ním nestal preto, aby sme my kresťania boli ľuďmi 'kade vietor, tade plášť', ale aby sme si obliekli Krista a kráčali za ním.

Keď v 50-tych rokoch prišli komunisti za gréckokatolíckymi biskupmi a ponúkali im zachovanie celej cirkevnej hierarchie, obaja by mohli naďalej ostať biskupmi. Museli by však dať svoje plášte do smeru, kade fúkal vtedajší vietor a podpísať odpad od Ríma. Neurobili tak a dnes ich Cirkev už vyhlásila za blahoslavených mučeníkov, pretože nasledovali Krista až na kríž.

Postaviť sa teda proti vetru - či proti prúdu, nie je ľahké. No nech je nám silným uistením, že Kristov kríž a jeho zmŕtvychvstanie sú tou najväčšou posilou, ktorá i smrť premohla.

Amen.

Streda 2. veľkonočného týždňa

Jn 3,16-21

Súd

Nechajme, aby Kristus svietil v našom srdci.

Keď dnes počujeme slovo súd, pravdepodobne sa nám vynorí na Slovensku už tak známe, dlhé čakanie na rozsudok, alebo proces odvolávaní, či odročovaní. Mnohí sa preto snažia riešiť spor mimosúdnu cestou.

Poznanie Božieho súdu je v nás. No Boh nám zároveň v dnešnom evanjeliu hovorí tiež o takom kvázi 'mimosúdnom vyrovnaní'. **„Kto koná pravdu, ide na svetlo“** (Jn 3,21).

V práve poznáme tri základné moci: legislatívnu, súdnu a výkonnú. Tento druh rozdelenia pozná dokonca i kánonické, teda cirkevné právo. No a ak by sme šli ďalej, mohli by sme i povedať, že koniec koncov, i Boh používa moc v týchto troch rovinách.

Legislatívna – Boh Otec dáva Zákon na hore Sinaj. Desatoro, ktoré nemožno považovať iba za ľudské príkazy.

Výkonná – Boh Syn, ktorý prišiel na Zem a aplikoval Zákon nie do hláv a rozumu, ale do srdca.

Súdna – Boh Duch Svätý, ktorý v nás vzbudzuje povedomie ľútosti nad hriechom a pripravuje naše srdce na ten súd Posledný.

Kráčaním za Kristom, posilňovaní Duchom Svätým vo viere v Božiu prozreteľnosť už nie sme iba bábkami v područí moci niekoho neosobného, ale sme v priazni Otca, Syna a v radosť Ducha Svätého. Nebojme sa teda vykročiť na cestu svetla.

Ak človek prechádza cez deň parkom, môžu mu prekážať lampy, ktoré hoci sú esteticky prispôsobené, predsa len to nie je živá príroda. V noci sú to však práve oni, ktoré osvetľujú tmu a umožňujú kráčať parkom bez nebezpečenstva úrazu.

Kristus by sa mal stať pre nás tiež svetlom, ktoré osvetľuje cestu. Oproti parku však máme jednu obrovskú výhodu. Kristus je svetlo, ktoré nikdy neprestane žiariť. No je na nás, či to žiarenie bude i v našom srdci a ako jasno tam bude žiariť.

Amen.

Viera v Syna

Dokážme odpovedať na Božie volanie k náprave.

Je len pár dní po Veľkej noci a máme druhý veľkonočný týždeň. Stále počúvame o Božej láske, ktorá nás vykúpila, o Láske, ktorá chce zachraňovať všetkých a ktorá všetkých vykúpila. A dnes zrazu počujeme na konci evanjelia slová:

„Kto verí v Syna, má večný život, ale kto Synovi neverí, neuzrie život a spočinie na ňom Boží hnev“ (Jn 3,36).

Tieto slová naozaj pri prvom počutí a ak ich človek prečíta letmo, alebo ich započuje neveriaci človek, vyznievajú veľmi, veľmi tvrdo. Na jednej strane predsa Kristus prináša lásku a spásu všetkým. Hovorí, že viera je nezaslúženým darom a tu počujeme, že kto neverí, spočinie na ňom Boží hnev.

Pri tomto probléme si treba uvedomiť však jeden dôležitý fakt a to je kontext a vnútorný zmysel slov tohto textu. Aby sa nám lepšie dalo uchytiť problematiky, spomeniem jednu základnú vetu z vierouky ktorá znie: „Boh nás vykúpil bez nás, no bez nás, nás nespasí.“ V tomto svetle potom vyznieva už celý text inak. Nerezonuje tam ten tvrdý protiklad v zmysle Božej nevôle, ale v zmysle odmietnutia spásy človekom.

A prečo táto problematika práve pár dní po Veľkonočných sviatkoch? Práve preto, že pár dní po sviatkoch - po tom, čo si človek očistil dušu, už akosi zabúda... Ale Boh, cez Písmo a Cirkev - ako starostlivý Otec, pripomína.

Nebojme sa spolupracovať s Božím Duchom. On vlieva do nášho srdca túžbu po Bohu, po stretnutí sa s ním, po živote v Láske. Otvára náruč a volá nás k sebe. Prečo teda nevstupovať do tejto náruče?

Možno mnohí z vás čítali knihu od Karla Maya – Old Shatterhand. V príbehu sa spomínam Old Wable, kráľ kovbojov, ktorý má už dlho biele vlasy. Je starý, no veľmi zatvrdilý a odmieta akékoľvek zmierenie sa s Bohom. Old Shatterhand s ním o tom vedie mnoho dialógov, no nič nepomáha. Starec je stále akoby zatvrdilejší. Až napokon, ku koncu svojho života, kedy mu je preukazované množstvo odpustenia zo strany tých ľudí, ktorí sa snažia žiť podľa Božích príkazov a pri utrpení a mučení, ktoré mu spôsobia mstiaci sa indiáni si uvedomuje, že Boh nie je iba výmyslom. Neuvedomuje si to iba preto, že by chcel utiecť Božej spravodlivosti, ale úprimne otvára svoje srdce, zmieruje sa s Bohom a zomiera v kruhu modliacich

LUBOMÍR STANČEK

sa ľudí. V tej istej situácii je však i jeden bandita, ktorý ani pri pohľade do očí smrti neľutuje a tvrdo zavrhuje Boha. Jeho koniec je úplne iný.

A hoci je to iba kniha a vymyslený príbeh, možno veľmi pekne vidieť, že aj v reálnom živote mnoho je tých, ktorí odpovedajú, ale mnoho i tých, ktorí na Božie volanie odpoveď nedávajú.

Ja nám všetkým prajem, aby sme sa dokázali odhodlať vstúpiť do živého vzťahu so živým Bohom a aby sme dokázali odpovedať na jeho volanie. A to nielen počas sviatkov a v kostole, ale počas celého roka v každodennom živote.

Božia pomoc, nech ostáva s nami.

Amen.

Piatok 2. veľkonočného týždňa

Jn 3,31-36

Kristus nás nasycuje

Uvedomme si, prečo nasledujeme Krista.

Začnem jednou úsmevnou príhodou. Vysvetľovalo sa evanjelium, ktoré sme práve počuli. Študenti mali naň reagovať, čo si o tom myslia, čo o tom vedia a podobne... Zrazu sa jeden z nich hlási a hovorí: „Viete pán farár, ja sa nečudujem, že sa tam toľkí najedli a že všetci to i prežívali a boli spokojní. Tam je jednoduché vysvetlenie - na tom mieste bolo veľa trávy.“

Tráva totižto je slangový výraz pre marihuanu, no a mladík to spojil vo veľmi svojskej exegéze príbehu o rozmnožení chleba.

Pozrime sa však spoločne na celý tento príbeh, no tentokrát už vo svetle pravdy.

Kristus rozmnožuje chleba a nasycuje hladný zástup ľudí. Zástup ho chváli a zvelebuje, no on sa radšej utiahne na vrch do samoty.

V tomto príbehu možno jasne čítať, akoby Ježišov spôsob činnosti. Vykonáva veľké zázraky, pôsobí rozruch, zmenu, obrátenia, no stále ostáva v tichosti. V evanjeliách nenájdeme miesta, kde by si Kristus, ako napríklad dnešní významní ľudia, chystal špeciálne pódium a ozvučenie. Predniesol by svoj prejav, po ňom by usporiadal veľkú recepciu, aby mohol ešte požívať slávu a honor, ktorý je mu preukazovaný. Naopak. Kristus hovorí a dav sa rozrastá sám. On ho

LUBOMÍR STANČEK

nevyužíva pre svoje ciele, ani nechystá lacné občerstvenie, ale dáva im potrebný pokrm. Nie preto, lebo si ho oni dožadujú, ale preto, že sa stará nielen o ich dušu, ale aj o ich telo. A po všetkom neusporiadava hostinu pre vybraných, ale odchádza, pretože dav, ako to už býva, oslavuje toho, kto ich nasýtil - nie pre neho samotného, ale pre to, že ich nasýtil, že im naplnil žalúdky.

A ako sme na tom my? Kedy my chválime a zvelebujeme Krista? Za čo ho chválime? Za to, že je Božím Synom, ktorý nás vykupuje, alebo za to, že nás nasycuje? Za to, že v neho verím, alebo len za to, že mi niekedy vyplnil moju prosbu? Inak a jednoduchšie povedané, viem chváliť Boha za to, že 'je', alebo ho vždy potrebujem k tomu, aby som bol hlavne ja spokojný?

Skúsme v tejto chvíľke ticha pouvažovať nad týmito otázkami a v úprimnosti srdca sa spýtať samých seba.

Amen.

Sobota 2. veľkonočného týždňa

Jn 6,16-21

Diakoni

Diakoni sú pomocníci.

V rozhlase často počúvame o tom, ako rôzne organizácie alebo ľudia, zverejňujú svoju 'Magna chartu', teda vo voľnom preklade: svoj plán vnútorného postoja k činnosti.

V dnešnom prvom čítaní sme tiež počuli o jednej takejto charte. Nevydala ju však žiadna svetská organizácia, ale ju predniesli apoštoli o tých, ktorí sa majú stať diakonmi: „Vyhliadnime spomedzi seba sedem osvedčených mužov plných Ducha a múdrosti.“ Sú to teda tri základné požiadavky.

Osvedčený muž – kto je to v dnešnom svete? Ten, ktorý prejde lustračným zákonom? Ten, ktorý bol preverený a odsúhlasený Národným bezpečnostným úradom? Ten, ktorý sa nenachádza v spisoch ŠTB?

To by bol zrejme osvedčený muž podľa svetských kritérií. Osvedčený muž z Písma je ale hlavne mužom rozvážnym, pravdovravným, stálym v reči i skutkoch a hlavne pokorným.

Múdry – podľa sveta, by mal mať minimálne tri doktoráty, byť profesorom. Apoštoli však zdôrazňovali múdrosť nie naučenú, ale tú žitú. Múdrosť srdca. Plný Ducha – teda plný lásky, odpustenia, milosrdenstva a spravodlivosti.

Taký by mal byť diakon, no takí by sme mali byť všetci kresťania. To boli totiž podmienky, ktoré musia byť, no nie iba u diakonov, ale u nás všetkých, pretože svojim spôsobom - všetci sme povolaní k službe.

Krásnym príkladom toho bol i jeden z diakonov, o ktorých sme čítali - svätý Štefan. Muž osvedčený, ktorý múdrosťou srdca, prevyšujúcou múdrosť mysle zákonníkov, chválil a velebil Boha a nasledoval Pravdu, i keď ho to stálo život.

Slovami Jána Pavla II.: „Nebojte sa, snažme sa i my stať ľuďmi múdrymi, osvedčenými a plnými Ducha.“

Amen.

Pondelok 3. veľkonočného týždňa

Jn 6,22-29

Boží skutok.

*Konať Božie skutky.*³⁴

Každý z nás má svoje sny. Spomeňme si na ne. Každý by chcel byť dobrý, slávny, bohatý. Každý z nás mal svoj sen. Možno sa naplnil v našich slovách a skutkoch a možno nie. Aj o tomto sme dnes počuli hovoriť Ježiša.

Aké sú naše skutky a hlavne aké majú byť, nám objasňuje dnešné evanjelium. Vyjadruje to v slovách: „***Boží skutok je veriť v toho, ktorého poslal Otec***“ (Jn 6,29).

Pán Ježiš ukazuje, ako je to často s naším životom. Pozná ľudí a vie, po čom túžia. Vie, že v mnohých z nás je túžba po bezstarostnom živote. Chceme sa mať dobre, aby sa o nás niekto postaral...ničím nás nikto nezaťažoval. Presne toto vyčíta a upozorňuje na to tých, ktorí idú za ním a hľadajú ho. V tejto situácii si uvedomujeme, že pre Ježiša nemala význam popularita alebo sláva. Mal na ne možnosti a aj schopnosti, aby ich dosiahol. Má však len jeden cieľ - otvoriť pre nás cestu k Otcovi.

³⁴ Porov.: TOPOR, P.: *Seminárna práca*. Badín : 2005.

On očisťuje náš vzťah k Bohu. Chce, aby sme nešli k Bohu len pre výhody alebo múdrosť. To, ako sa dala získať múdrosť, nám opisuje prvé čítanie. Štefan mal možnosť robiť divy. Bol múdry, ale jemu nešlo o slávu. Chcel ísť za Kristom a to, čo dostal, dávať aj iným. Ak by chcel, mohol si získať na svoju stranu ľudí a učiť ich. On dostal Božiu moc a robil zázraky a divy, ale robil to pre dobro iných a neviazal ich na svoje meno, ale na Krista. Hovorí pravdu a oni mu nemôžu odporovať a ich argumenty sa končia. Pýcha im nedovoľuje priznať, že má pravdu a preto sa rozhodnú ho radšej zlikvidovať. Hľadajú svedkov a obviňujú ho. Pre nás je tiež ťažké prijať pravdu o sebe, dokonca aj ju počuť a nie ešte sa ju snažiť žiť. Niekedy sa ju pokúšame zahladať alebo umlčať; aby sme mali pokoj. To odsudzuje aj Ježiš. Chce, aby sme všetko robili pre Božie kráľovstvo. To by malo byť cieľom nášho života. Žiť tak, aby sme vždy pamätali, kde je náš posledný cieľ.

Máte pravdu. Je to prirodzené. Každý chce mať dobré meno. Usiluje sa mať sa, čo najlepšie. Získať si slávu a mať uznanie. Ale keby som aj ja súhlasil s takýmto tvrdením, urobil by som veľkú chybu. Urobil by som to isté, čo robili zástupy z evanjelia - išli za Ježišom len preto, že im dal jesť a mohli na chvíľu zabudnúť na svoj normálny život. To by nás viedlo k jednej zásadnej chybe. Stali by sme sa egoistami a to by asi nedávalo šťastie. Je dôležité pamätať aj na druhých. Bez toho, aby sme mysleli na druhých, sa ťažko dopracujeme k šťastiu. V živote s egoizmom prichádzame často do konfliktov s ľuďmi. Odsudzujú nás a vidia, že naše konanie nie je správne. Dôsledkom čoho je, že odmietame pravdu. Kto chce tvrdiť, že egoizmus je dobrý? Chcete mi povedať, že je správne usilovať sa za každú cenu o dobré meno? Treba si uvedomiť, že dobré meno sa získava pravdou a možno aj nejaký útok na naše meno sa postupne odhalí, ak nie je pravdivý.

Ja som si tieto Božie skutky začal uvedomovať, keď som začal chodiť roznášať sväté prijímanie do nemocnice. Uvažoval som, ako sa mám obliecť. Oblečiem si košeľu alebo nejaké tričko, alebo si dám košeľu s kolárikom? Bol vo mne boj, či mám každému dať najavo kto som, alebo sa mám skrývať. Vedel som o výhodách i nevýhodách. Najskôr som išiel v koláriku. Videl som, ako si ma všímajú, ako ma zdravia... Niektorí sa ma spýtali, čo tu robím, alebo či by som ich nevyspovedal. Uvedomil som si, že je to celkom príjemné. Druhýkrát som išiel v obyčajnom tričku.. Tu bola iná situácia - nikto si ma nevšímал, ľudia boli radi, keď som k nim prišiel a boli medzi nami menšie bariéry. Po týchto skúsenostiach som sa rozhodol, že budem chodiť v koláriku. Všetko bolo dobré do momentu, kedy začal mať jeden lekár narážky na moju osobu a na Cirkev. Prijal som to a nič som si z toho nerobil.

LUBOMÍR STANČEK

Ale keď som vychádzal z jedného oddelenia, jedna žena mi začala nadávať. Potom na biskupov, kňazov a Cirkev. Moja reakcia prekvapila aj mňa samého. Namiesto toho, aby som jej niečo povedal a zahriakol ju, zostal som ticho a išiel ďalej s Eucharistiou. Ved', na to pozerali ľudia a čakali na moju reakciu. Ja som však vedel, že keby som ju nemal pri sebe, asi by som sa s ňou pohádal. Bol to pre mňa malý zázrak. Odvtedy chodím v kolárik, aby som dával svedectvo, že som bohoslovec a nehanbím sa za svoju vieru. Viem, že to nebola moja zásluha, ale Božia pomoc. Dostal som silu vykonať Boží skutok.

Túto silu dáva Ježiš každému z nás, aby sme dávali svedectvo pravde.

Podme a pomodlime sa o silu konať Božie skutky. Pane, prosíme ťa, daj nám silu s odvahou vyznávať, že ty si Boží Syn a svedčiť, že pravda je v živote človeka najväčšou hodnotou.

Amen.

Utorok 3. veľkonočného týždňa

Jn 6,30-35

Eucharistia

Často s úžitkom prijímať Eucharistiu.

Rozmýšľal som, ako by náš život vyzeral bez slov. Nedokázal som si to predstaviť. Nedokázal som si predstaviť komunikáciu. Ako by sme sa dorozumievali bez slov? Dnes by to nebolo možné.

Presne takúto situáciu navodzuje Ježiš v evanjeliu, keď odpovedá na žiadosť zástupu: „**Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť**“ (Jn 6,35).

Prečo sme začali hovoriť o slovách a pokračujeme pri chlebe? Je to jednoduché. Málokto by si dokázal predstaviť život bez slov. Je to prakticky nemožné. Koľko by sme asi vydržali bez toho, aby sme spolu komunikovali? Tak isto, ako si my nedokážme predstaviť život bez slov, tak si ani zástupy Židov nedokázali predstaviť život bez chleba. V Ježišových časoch bol chlieb všetkým. Bol pre nich Božím darom a znakom jeho požehnania. Bol prostriedkom zachovania si života a sily, ale aj dar, ktorý obsahuje v sebe všetky iné dary. To pochopil zástup a hneď chceli ten chlieb. Ich nadšenie a túžba po chlebe bola

obrovská. Oni tiež chcú chlieb. Tu však vidíme, že Ježiš hovorí o chlebe aj v inom význame. Hovorí o chlebe pre náš život viery. Ježiš sa dal ako chlieb z neba – Eucharistia. Eucharistia je pre nás darom, ktorý nám otvára cestu k Bohu a dáva požehnanie. Nie vždy ju prijímame s úctou, ani si nedokážeme predstaviť jej význam pre život viery. Koľkokrát ho odmietame a nepristupujeme k tejto sviatosti. Pre tých, ktorí nemôžu prijať Eucharistiu, je tu aj iný zdroj Božej prítomnosti - Božie slovo je tiež darom, v ktorom sa nám dáva Boh. Je v ňom prítomný. Ved' nielen z chleba žije človek.

Dalo by sa povedať: „Načo je toľko príkazov a zákonov - aby sme mali hriechy?“ Je veľmi náročné žiť tak, aby sme nemali hriech a mohli pristupovať k sv. prijímaniu. Máte pravdu. Pýtajme sa: „Chceme patriť len medzi priemerných ľudí alebo medzi 'elitu'?“ Avšak tento chlieb nám otvára cestu k večnému životu. On premieňa človeka. Tak prečo by sme mali patriť do šedého priemeru a nie medzi „elitu“? Eucharistia premieňa človeka, aby ovládal svoje slabosti a hriechy. Ako často sa stretávame so slovami: „Radšej nič nepoviem, aby som mohol ísť na sv. prijímanie.... Nechaj to na pokoji, nebudem nervózny, nebudem sa hnevať, nadávať...“ A všetko to má len jediný dôvod. Túžba po prijatí Eucharistie. Uvedomujeme si, ako mení naše správanie úcta k Eucharistii? Ja viem, že je to náročné. Ale táto námaha je dobrá investícia. Premieňa náš život k lepšiemu a zodpovednejšiemu prístupu k životu. My sa stávame radostnejšími, pokojnejšími ale aj obľúbenejšími. Tu ale treba aj hlbokú úctu k Eucharistii, v ktorej je prítomný Kristus.

Dalo, by sa ešte veľa hovoriť o Eucharistii, o jej význame, a čo všetko nám dáva. Mohli by sme sa tu deliť osobnými skúsenosťami s Eucharistiou. Trvalo by to dlho. Ja sa podelím so skúsenosťou jedného kamaráta:

Prišiel za mnou a hovorí: „Vieš, chodím na spoveď, ale bol čas, keď som prestal. Hanbil som sa vyspovedať. Cítil som potrebu ísť na sv. prijímanie. Vedel som, že nemôžem ísť na prijímanie a možno doteraz by som ani nebol. Až raz, moja dobrá priateľka prišla a povedala mi tieto slová: „Neviem, čo sa s tebou deje. Zmenil si sa. Tvoj jazyk sa zmenil, celý sa meníš k horšiemu. Rob niečo so sebou!“ Ja som si vtedy uvedomil, že má pravdu. Potom sme sa ešte zhovárali a ona mi povedala, že si to začala všimáť pred dvoma mesiacmi. Pochopil som, že niekedy vtedy som bol poslednýkrát na prijímaní. Urobil som rozhodnutie a išiel som na spoveď a na prijímanie.“

LUBOMÍR STANČEK

On si uvedomil význam Eucharistie vo svojom živote. Pochopil, aký význam má Eucharistia pre jeho život a už si ten poklad nedal vziať. Kto z vás by nechcel byť aspoň takým dobrým, ako ten môj kamarát? Už chápete, čo nám dáva silu byť dobrými..?! Neodmietajte tú veľkú milosť a dar od Boha, ktorým nám otvára cestu k sebe aj k človeku.

Prosme spoločne jeden za druhého, aby sme vždy s úctou prijímali Sviatosť oltárnu a túžili po nej a mali odvahu ísť ťažšou cestou premeny života, ktorá vedie k večnému životu.

Amen.

Streda 3. veľkonočného týždňa

Jn 6,35-40

Skutky milosrdenstva

Konajme skutky duchovného a telesného milosrdenstva.

Počuli ste už túto anekdotu? Svätý Peter stojí pri bráne do neba a veľmi sa čuduje: „Ako je to možné, veď všetci, čo som ich dnes nepustil do neba, sú v nebi.“ Všetko kontroluje a pri bočnej bráne stojí Mária a púšťa všetkých dnu.

O niečom takom hovorí aj Ježiš. Otvoriť nám cestu do neba nie je len túžbou Panny Márie, ale aj Boha Otca a jeho Syna. To nám zdôrazňuje Syn v slovách: **„Lebo vôľa môjho Otca je, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho, mal večný život“** (Jn 6,40).

Včera sme si rozprávali, ako sa dá dosiahnuť večný život vďaka Božím darom – sviatostiam. Sú to nadprirodzené Božie dary. Túto cestu nám ponúka Cirkev. Má však ešte jednu, ktorá ju dopĺňa a bez nej by bola neúplná. Aká je? Sú to skutky telesného a duchovného milosrdenstva a lásky. Aké sú to skutky? Sú to skutky, ktorými pomáhame nášmu blížnemu v jeho telesných a duchovných potrebách (**KKC 2447**). To je tá druhá cesta. Nebola by úplná bez tej prvej a bola by oveľa náročnejšia. Vieru posilňujú sviatosti.

Týmito konkrétnymi skutkami duchovného milosrdenstva sú: poučovať, potešovať, posilňovať, ale aj odpúšťať a trpezlivo znášať príkoria. Tie druhé skutky - telesného milosrdenstva sú: nasýtiť hladných, ujímať sa ľuďmi bez prístrešia, obliekať otrhaných, navštevovať chorých a väzňov, pochovávať

ĽUBOMÍR STANČEK

mŕtvych. Zvlášť však dávať almužnu. Ako píše Písmo, ona zakrýva mnoho hriechov. Myslím, že túto cestu poznáte a mnohí ju aj žijete. Žili ju aj v Ježišovej dobe. On ich nasýtil a tiež prvé čítanie spomína, že pochovali Štefana. Aj Filip uzdravoval a konal dobro pre druhých.

Sami dobre viete, akí sme šťastní, keď nám niekto robí tieto skutky milosrdenstva. Mohol by mi niekto z vás povedať, že konať ich - je zlé? Ak by sa to niekto odvážil povedať, bola by to nehoráznosť. Dáte mi za pravdu, že konať ich, nie je jednoduché. To však neznamená, že sa ich máme zrieknuť a vybrať si jednoduchšiu cestu. Máme možnosť konať ich. Ísť a pomôcť staršiemu s nákupom. Niekoho navštíviť, keď je chorý. Niekomu poradiť alebo ho potešiť, keď sa trápi. Pri tom je dobré pamätať, aby sme nedávali rady vždy a všade a hlavne, ak ich nechcú tí druhí počuť - aby nebolo zle. Alebo zamyslieť sa, koľko vecí máme v šatníku a vôbec ich nepoužívame. Nezhromažďujme len, ale podelme sa a darujme niečo napr. na charitu. Oni to príjmu s radosťou a vďačnosťou. Dajme niečo na almužnu bezdomovcom a nemusia to byť len peniaze, ale aj kúsok chleba. Tých možností je veľa. To nám dá radosť, ktorú opisuje svätý Lukáš.

Možno by mi niekto povedal, že si to nikto nevšimne. Že to nie je pravda. Vedť to nie je argument!

Pripomeňme si jednu útlú ženu, ktorá sa stala vzorom pre mnohých. Ona nič zvláštneho nerobila. Starala sa o chudobných, ošetrovala malomocných. Pochovávala tých, na ktorých zabudli aj najbližší. Išla a učila deti písať a čítať. Vybudovala nemocnice a útulky pre chudobných a bezdomovcov. A pri tom nemala žiadne peniaze, ale dobrí ľudia jej dávali dary a financovali jej aktivity. Istotne už viete, o kom hovorím: je to jedna žena pochádzajúca z Albánska a pozná ju snáď každý - svätá Matka Tereza.

Ona tiež začínala tak, ako my. Nemala takmer nič. A teraz jej dielo je po celom svete a vie o nej takmer každý. Za to dostala ocenenie: Nobelovu cenu za mier. A to je výzva aj pre nás - deľme sa s blíznymi a nezabúdajme na skutky milosrdenstva, ako na ne nezabúdala ani Matka Tereza!

Prajem vám, aby ste mali vždy odvahu konať skutky milosrdenstva a konali ich s takou pokorou a láskou, ako ich konala Matka Tereza. A tak dávali vždy svedectvo o zmysle kresťanského života.

Amen.

Spolupracovať a dôverovať

Kto chce duchovne rásť, musí spolupracovať s Bohom a dôverovať Bohu.

Nenapadla vás otázka, odkiaľ čerpal Filip silu, aby ohlasoval evanjelium? To ma napadlo ako prvé, keď som prečítal dnešné čítania...a ešte jedna vec: Kde sa v ľuďoch berie sila žiť vierou?

Evanjelium nám na tieto otázky dáva jasnú odpoveď. „**Nik nepríde k Otcovi, ak ho nepritiahne Otec**“ (Jn 6,43).

Prvé čítanie a evanjelium ukazuje vzťah Otca k človekovi a človeka k Otcovi - Bohu. Často zabúdame na to, že Boh nás pozýva a dáva nám v každodennom živote ponuky, aby sme žili v jeho prítomnosti a blízkosti. On nám ponúka, ale čaká od nás jednu maličkosť - našu odpoveď a spoluprácu. To je skúška našej viery a dôvery. Je to niečo podobné, ako keď anjel Pánov povedal Filipovi: „Chod' k ceste, je pustá.“ On neodporoval a išiel k ceste. Tá cesta viedla cez púšť. Je to ťažká cesta. Tu ho posielal a on vie, že je pustá. A práve tu mu posielal človeka, ktorého pokrstil. To je výsledný efekt. Otázkou však zostáva, odkiaľ čerpal silu..?

V evanjeliu sa dozvedáme, čo je ďalej. Okrem toho, že žiada od nás dôveru a spoluprácu, on nás nenecháva samotných. Dáva nám posilu - svoje telo, aby nezahynul nik, kto sa ním posilňuje. To dodáva posilu, aby sme mu dôverovali. Je to prejav veľkej lásky. Lebo sa o nás stará a pomáha, aby sme dokázali prijímať jeho vôľu.

Filipova situácia bola odlišná a jasnejšia. Určite nemôžeme povedať, že to všetko konal z vlastnej vôle a bez Božej pomoci. To by určite nezvládol. Asi každý z vás bude so mnou súhlasiť, že si uvedomuje, že sám nemá sily na konanie dobra, svedčenie o viere, ani dávanie radosti - ako Filip. Áno, máte pravdu, ale tým pádom musíte priznať, že vo svojom každodennom živote neprijímame Boha. Neodpovedáme na jeho výzvy a vnuknutia. Musíme si uznať, že si dostatočne nevytvárame vzťah s Bohom, ktorý je dôležitý pre pôsobenie a lásku k človeku. Nechcete ísť aj vy k Bohu, nechať sa pritiahnúť k Bohu? Dať sa posilniť vierou a láskou? On nežiada veľa. Stačí len, aby sme s ním spolupracovali a čo najčastejšie prijímali ten Chlieb, ktorý zostúpil z neba, aby nás posilňoval. Čo to znamená - spolupracovať s Bohom a dôverovať mu?

LUBOMÍR STANČEK

Krásne o tom hovorí jeden príbeh. Je o malom chlapcovi Jozefovi z Bavorska. Ako malé dieťa bol veľmi nervózny, neposlušný a zanovitý. Rodičia sa ho snažili vychovávať, ale bolo to veľmi ťažké. Raz sa stalo, že sa tak nazlostil, že po chorej mame hodil poleno. Našťastie netrafil. Keď sa to dozvedel otec, poriadne ho pokarhal a naložil mu na zadok. On sa urazil a začal sa sťažovať lekárovi. On mu povedal, že si to asi zaslúžil. Vtedy po prvýkrát začal uvažovať, že to nebolo správne. Uvedomil si svoje zlo a to bolo počiatkom jeho premeny. Vrchol bol pri príprave na prvé sväté prijímanie. Chcel sa dobre pripraviť a dal si predsavzatie, že bude každodenne pristupovať na prijímanie. A to ho premieňalo. Hoci sa mu spolužiaci posmievali a robili mu na priek, nevzdával sa. S pomocou Eucharistie prekonával návaly zlosti, ktoré ho občas pochytili. Snažil sa tie ťažkosti obetovať za nich a nezabudol sa za nich aj pomodliť. Zomrel ako 12 - ročný. Spolužiaci si ho vážili a vtedy si uvedomili koho stratili.

Jozef čerpal silu z Eucharistie a dôveroval Bohu. Zoberme si príklad z tohto chlapca a pristupujme častejšie k sv. prijímaniu. Prosím vás, nebudte ľahostajní k Eucharistii a dôverujte v silu dobra a lásky, aby sme stále vydávali svedectvo o Bohu a ceste k nemu.

Amen.

Piatok 3. veľkonočného týždňa

Jn 6,52-59

Časté prijímanie

Eucharistia pozitívne vplýva na náš život.

Nedávno, keď som sa prechádzal cez park v meste, všimol som si a počul som zhovárať sa dvoch zaľúbených. Bolo to krásne - vidieť ich a počuť ich slová, v ktorých sa ubezpečovali, ako sa milujú a ako im na sebe záleží. Oni si navzájom vyplňali srdcia.

O podobnom vzťahu sme počuli aj dnes. Najskôr sme počuli opis situácie a potom konkrétne Ježišove slova: „**Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom**“ (Jn 6,56).

ĽUBOMÍR STANČEK

Každý z nás má srdce. Toto srdce niečo naplňa. Môžu to byť ľudia, pocity, vzťahy - to závisí od každého človeka. Je to prirodzené. Boh však túži, aby sa v jeho centre nachádzal Ježiš Kristus. To neznamena, že má zo srdca vytlačiť všetko ostatné, to určite nie. Ide skôr o to, aby sme cez neho pozerali na to ostatné, a tak premieňali náš pohľad.

Keď sa prizrieme Šavlovi v prvom čítaní, všimneme si, že aj on mal v centre svojho života Boha a horlil za neho. Bol to však nesprávny obraz o Bohu. Nepoznal jeho Syna a tak bol presvedčený o správnosti svojho konania. To sa vo chvíli zmenilo, keď sa mu zjavil Kristus. On ho spoznal osobne a prijal do svojho srdca. Stal sa centrom jeho života a poznáme všetko jeho konanie. Môžeme povedať, že urobil veľa dobra. Ale nič nekonal sám, ale s Kristom - z neho čerpal silu.

O toto išlo Kristovi. Ponúkol nám svoje telo - každému človeku, aby žil v ňom. Sv. Pavol hovorí: „Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“ - to by malo byť cieľom nášho života. Tak bude premieňať náš život. V Eucharistii máme možnosť každý deň prijať do svojho srdca Krista. Ja to neoceniteľný dar. Uvedomme si jeho cenu: že prijímame nielen oplátku, ale Telo Kristovo – Boha. Týmto spôsobom prebýva v našom srdci Kristus. My sme jeho chrámom. Dajme ho do centra svojho života a naplnia sa slová o tom, že nám dá premenu života tu na zemi a večný život v nebi.

Jeden známy po vypočutí podobných slov, jednoducho skomentoval: „Trepe, to sú hlúposti. Pozrite na kresťanov, ešte len ide z kostola a už ohováraajú a hádajú sa so susedmi... Nadávajú a nekonajú v zhode s tým, čo ich tam učia.“ Pokorne sa musíme priznať. Má pravdu. Ja som však namietol: „Nevšimol si si len zlé príklady? Nekonajú aj dobro?“ V mnohých veciach by som s ním mohol súhlasiť. Nech je to pre nás na zamyslenie. Ako sa ja pripravujem na prijatie Eucharistie? Žijem v zhode s tým, čo učí Ježiš? Pozerám na životné situácie očami Krista? To je podstatné, aby sme nemysleli na Boha len v kostole, ale premieňali celý život. To urobí náš život lepším a krajším. Je to výzva pre nás kresťanov: aby sme si prehodnotili vzťah k Eucharistii a prehĺbili ho a v každej chvíli žili tak, aby sme s úctou a čistým srdcom prijali Krista úplne do srdca.

S podobnými problémami zápasil aj A. Janssen. Skonštatoval, že človek je vo svojej prirodzenosti zlý a preto nie je hoden prijímať Eucharistiu. Ona je natoľko veľká a cenná, že nikdy nebudeme hodní a pripravení ju prijať. To všetko hovoril len preto, aby zdôraznil priepasť medzi človekom a Bohom a tak zatienil jeho lásku k nám.

Toto učenie Cirkev odsúdila a neustále vyzýva každého človeka, aby prijímal Krista. Je to jeho dar a prejav jeho lásky, v ktorej sa nám dáva – vyjadril tak svoju dôveru k človeku. Našou úlohou je: pripravovať sa a s úctou a pokorou ju prijímať.

Prosím vás, pripravujte sa celý deň na prijatie tejto sviatosti a dajte ju do centra svojho života. On vám bude premieňať život a našu prípravu nech sprevádza odpustenie vo sviatosti zmierenia.

Amen.

Sobota 3. veľkonočného týždňa

Jn 6,54a.60-69

Poznať Písmo

Kto pozná Písmo nachádza poklad.

Na každom kroku sa stretávame s rôznymi reklamami. Medzi nimi sa čoraz častejšie objavujú reklamy na rôzne sympózia, kurzy transcendentálnej modlitby, jógy, a mnohé iné... Dnešný človek hľadá niečo duchovné a ani nevie čo.

Dnes nám aj Ježiš Kristus akoby ohlásil jednu reklamu, na niečo veľmi cenné. Povedal: „**Slová, ktoré som vám povedal sú Duch a život**“ (Jn 6,63). **A Peter to potvrdil: „Ty máš slová večného života“** (Jn 6,68).

Každý z nás hľadá niečo, čo by ho naplnilo. Ľudia chcú byť šťastní, radostní a preto skúšajú rôzne sekty, v ktorých im ponúkajú uznanie, pochopenie, ale smerujú k využitiu človeka. Je to smutné, lebo častokrát ani neprehlbujeme svoju vieru a nepoznáme ju.

Kristus nám neponúka len šťastie tu na zemi - ako rôzne sekty. On nám ponúka viac: svoje slovo, ktoré nás vedie k večnému životu. Toto slovo je zapísané v Biblii. V nej nachádzame akoby svetlá a značky pre cestu života, ktorá vedie k večnému životu. Uvedomujem si, ako málo čítame Sväté písmo a málo ho poznáme. Viem, niekedy je ťažké pochopiť ho a preto sa mu nevenujeme.

Druhý vatikánsky koncil zdôraznil význam Písma svätého. Hovorí, že je miestom pravdivej prítomnosti Boha. Nemáme ho len čítať, ale aj prijímať do svojho srdca. Ako to robiť? Vziať si do rúk Bibliu a prečítať nejakú stať. Potom si sadnúť a trochu popremýšľať o tom, čo sa tam píše a aký to má súvis s mojím životom. Je to ponuka, aby sme žili v prítomnosti Božej. Je to jednoduché a stačí

na to niekedy 10 – 15 minút. Nie je to veľa a máme istotu, že sme tento čas využili dobre a múdro. Možno nie všetko pochopíme, ale sú tu kňazi a môžete sa ich spýtať.

Ani učenici nerozumeli a niektorí sa pohoršovali, ale Ježiš im dal otázku, aby sa zamysleli nad láskou. Je to výzva pre nás, aby sme jeho slová prijímali s vierou a láskou.

Mnohí moji známi a kamaráti sa mi sťažujú a hovoria: „Prečo je to Písmo také drahé? Nie každý si ho môže dovoliť.“ To je pravda, musím priznať. Je drahé a podľa mňa jeho formát je trocha nepraktický. No nemôžem súhlasiť, s tým, aby chýbalo v nejakej knižnici. Podľa mňa je to tá najcennejšia kniha, akú si môžem zaobstarať. Bez nej si nedokážem predstaviť ani jeden deň. Treba sa zamyslieť, či aj iné veci, hoci sú drahšie, nechýbajú v mojom vybavení. Možno je to aj cena za to, aby sme si ho vážili, keď ho nadobudneme. Nedostali sme ho zadarmo a stálo nás to obetu. Môže mi niekto povedať, že nechce Sväté písmo? Nechce sa niekto z vás stretnúť vo svojom živote s Bohom v jeho Slove? Nechcete dosiahnuť večný život? Môže mi niekto z vás povedať, že mu je ľahostajná Biblia? Určite nie - je to dar od Boha a cesta k lepšiemu životu a poznaniu Boha. Prijmime ju a poznávajme ju.

Mám taký sen, aby v každej rodine nechýbalo Sväté písmo a pravidelne sa čítalo. Viem, koľko veľa je takých rodín a ľudí, čo každý deň uvažujú o Božom slove. Je to pre mňa povzbudením.

Pre mňa - aj pre vás, nech je potvrdením týchto slov, udalosť zo života sv. Terezy z Avily. Bola mystička a mala zjavenie, v ktorom počula aj tieto slová: „Každý, kto bude čítať Božie slovo a uvažovať o ňom aspoň 15 minút denne, bude spasený.“ Nech je to pre nás výzvou. A životným postojom.

Dajme si dnes predsavzatie pre náš život, že budeme čítať Sväté písmo a budeme nad ním uvažovať a tak poznávať cestu k večnému životu. Ja vám sľubujem, že sa za vás budem modliť - aby vám dal dobrý Boh svoju posilu.

Amen.

Ja som brána...

*Ježiš je naša brána do večnosti.*³⁵

Iste ste sa v živote už stretli s vrátnikom, prechádzali cez bránu, jednoducho - niekde vstupovali. Niekedy stoja pri bráne tréningoví jedinci, ktorí budia strach a prejsť popri nich môže byť aj problém. Inokedy je pri vstupe starší pán, ktorý si vás možno ani nevšimne. Tak či onak, každý podnik, organizácia, či väčšie podujatie, majú takýchto ľudí, ktorí bdejú pri vstupe. Zakladateľ saleziánov: sv. Ján Bosco dokonca hovorieval, že vrátnik je najdôležitejšou osobou v jeho oratóriu. Prečo?

A Ježiš v dnešnom evanjeliu ide ešte ďalej a hovorí: „***Ja som brána k ovciam. Všetci, čo prišli predomnou sú zbojníci a zloději***“ (Jn 10,7).

O akých ovciach je to reč? Dnešnému človeku sa prirodzene prieči myšlienka, že sú ovce - ľudia hlúpi a závislí. Nechceme patriť do stáda a splynúť v ňom ako časť davu. Chceme byť sami sebou. Vieme a chceme to tak my, ale predovšetkým to chce aj Ježiš. Skúsme si teraz bližšie priblížiť obrazy, cez ktoré hovorí Ježiš v tejto stati evanjelia. On hovorí, že je pastier, ktorý pozná svoje ovce. V semitskom ponímaní 'poznať' znamená - dokonalé poznanie druhého. Znamená to až intímne spojenie s druhým. A Ježiš je naozaj ten, ktorý pozná každého človeka. Pozná hlavne jeho srdce, túžby, najskrytejšie záhyby duše, ktoré by sme sa sami možno nikdy neodvážili odhaliť. Ježiš graduje svoju reč o sebe, keď hovorí, že je bránou. Brána – aulé, označovala tiež vstupný priestor chrámu. Môžeme smelo tvrdiť spolu s Ježišom, že on je tým vstupom do 'chrámu' ľudského srdca, ale aj do chrámu, kde sa stretáme s Bohom. Vstúpiť bránou, ktorá sa volá Ježiš, znamená: vstúpiť do života. Do života s Bohom, ale aj ľudmi.

Častokrát je to v živote tak, že človek až zúfalo hľadá niekoho alebo niečo – filozofiu, životný štýl, úspech.... skrátka, hocičo, čo by mu otvorilo cestu k životu, k iným... k sebe. Hľadáme zmysel života, hľadáme bránu, ktorou by sme vstúpili a žili. A pri tomto svojom hľadaní môžeme postretnúť mnohých. Ako hovorí Ježiš: môžu to byť zloději a zbojníci. Ľudia, ktorí nás môžu okradnúť o pravý zmysel života, pomýliť v základe našej existencie, ponúknuť vzrušujúcejšiu cestu - cez plot a nie cez bránu. Dá sa ponúknuť 'neoficiálny', nekonvenčný spôsob života. Dá sa vstúpiť bránou, ktorá vám otvorí svoje dvere bezcieľnosti a prázdnoty.

³⁵ Porov.: JANCURA, M.: Seminárna práca. Badín : 2005.

ĽUBOMÍR STANČEK

Skúsenosť nám našepkáva, že takýchto brán je v živote veľa a sú otvorené dokorán. To „veru, veru hovorím vám“ nie je nejaký mentorský hlas, ale je to starostlivá výzva Otca. Je to varovný hlas pastiera, ktorý pozná nebezpečenstvá a chce im predchádzať. Chce zachrániť každého a priviesť ho k Otcovi.

V dnešných dňoch média tiež masívne využívajú obraz brány, a tak nás rôzne finančné alebo telekomunikačné spoločnosti pozývajú do lepšieho sveta a otvárajú nám brány, ktoré nás tam privedú.

Chcem sa s vami podeliť o osobný zážitok prechodu cez bránu chrámu sv. Petra. Bolo to v roku 2000 - v jubilejnom roku, keď som bol v Ríme s mladými z našej farnosti. Stáli sme niekoľko hodín v silných letných horúčavách, aby sme vkročili bránou Svätopeterskej baziliky a mohli tak získať plnomocné odpustky. Boli nás tam tisíce a predsa sme sa necítili ako bezhlavá masa. Vedeli sme a cítili, že ideme k Otcovi. Podobné pocity sme mohli mať aj pri sledovaní prenosu z pohrebu Svätého Otca. Milióny ľudí prišli k zosnulému Svätému Otcovi Jánovi Pavlovi II. Aj on prešiel bránou smrti, bránou chrámu - prešiel s Ježišom do života.

Prajem Vám aj sebe, aby sme v živote našli bránu, ktorou je Kristus. Ňou vstupovali: Abrahám, Izák, Jakub, proroci, apoštoli a ňou vchádza aj Cirkev. Nech cez ňu vstúpime aj my do plného spoločenstva s Otcom.

Amen.

Utorok 4. veľkonočného týždňa

Jn 10,22-30

Istota

Ježiš je naša istota.

Dnes by som sa na úvod opýtal: „Čo vám hovorí slovo istota?“ Ste si istí sami sebou, svojím životným partnerom, životom?.... O tejto otázke by sme mohli pokojne povedať, že je pre mnohých rozhodujúca. Je málo vecí na tejto Zemi, ktoré sú pre nás vedome alebo aj podvedome tak dôležité, ako práve pocit istoty. Je pre nás ľudí veľmi nepríjemné, ak si nie sme istí a to kýmkoľvek alebo čímkoľvek. Dnešné evanjelium nás slovami Židov z chrámového stĺporadia provokuje: „**Ak si Mesiáš...**“ (Jn 10,24).

Je pre nás Ježiš Mesiáš? Sú jeho skutky pre nás dostatočným svedectvom? Veríme? Naše dni sú plné obrázkov typu – skupina žurnalistov náhlivo nasleduje určitú persónu a kladie jej spýtavé, provokačné, a všelijaké iné otázky. Aj Ježiš v evanjeliu sa v asi v polovici decembra prechádza v stĺporadí chrámu - je sviatok očistenia chrámu a obklopí ho skupina Židov, ktorí mu kladú zásadnú otázku. Otázku, ktorá je až príliš osobná a provokačná: „Ak si Mesiáš, povedz nám to otvorene.“ Škoda, že v tejto otázke, v tomto zdanlivom hľadaní istoty, bolo až príliš provokácie a tak málo hľadania pravdy. Ten, ktorého čakal národ storočia, ktorý sa prejavil mnohými skutkami - rečou a mocou, je v chráme svojho Otca takto provokovaný. Ježiš však pokojne odpovedá: „**Už som vám povedal a neveríte,... lebo vy nie ste z mojich oviec**“ (Jn 10,25). Takže páni z evanjelia nehľadali istotu o Ježišovi, oni hľadali seba. Hlas pastiera nepočuli....

No táto otázka z chrámu už iste prepadla aj nás v našom osobnom živote. Ved' pochybnosť je človeku snád' tak blízka, ako túžba po istote. „Miluje ma vôbec Boh? Môže ma spasit'? Vie on vôbec, že ja existujem?“ Nebolo by vôbec dobré, ak by sme tieto otázky nemali, ak by sme o nich hlbšie neuvažovali. Patria k výbave nášho srdca a my ich nesmieme ignorovať. Lebo až naše srdce - až my sami pochopíme a osobne prežijeme skutočnosť Ježišovho mesiášstva, začneme nachádzať tú pravú životnú istotu – Ježiša samého. Horšie by to bolo, ak by sa na nás vzťahovali slová: „**Ale vy neveríte, lebo nie ste z mojich oviec**“ (Jn 10,25). Ak by sme sa sami vlastnou slobodou a vôľou chceli postaviť mimo Božiu hru. Každý, kto bol zaľúbený vie, čo je to byť aspoň chvíľu v náručí milovanej osoby. Opustiť túto náruč je ťažké až bolestné. Matka nevie pustiť dieťa zo srdca len tak. Otec vie držať syna zo všetkých síl. A Ježiš so všetkou rozhodnosťou a istotou hovorí: „Nezahynú nikdy a nik mi ich nevytrhne z ruky.“

Áno, Otec nás dal do rúk svojho Syna. Dal nás do rúk najväčšieho odborníka na človeka a ľudské srdce. Nik z nás by nezveril najcennejšieho človeka do rúk, ktorým by nedôveroval. Ježiš a Otec sú jedno. Máme istotu, že Boh si nás v ruke nepohadzuje ako nepríjemný horúci zemiak, ale drží nás s láskou. To je ten bod, na ktorý môžeme pokojne zavesiť svoj život a máme istotu, že sa nikdy neskončí. Lenže aby sme to dokázali, musíme skrotiť svoju falošnú sebaistotu – musíme nájsť vo svojom živote pokoru povedať: „Môj Pán a môj Boh.“

Prajem Vám aj sebe v tomto živote neistotu viery v Ježiša, ktorá nás preniesie do večnej istoty spoločenstva s ním.

Amen.

Jeho príkaz je večný život

Prehodnocujme veci s pohľadom na večnosť.

Pri bežnej komunikácii medzi sebou sa niektorí z nás ohradia vetou: „To je tvoj názor, tvoj pohľad na vec.“ Týmto akoby svojím oponentom vzali vietor z plachiet. A naozaj. Každý z nás má v určitom zmysle svoj pohľad, svoju perspektívu, svoje ružové alebo čierne okuliare, cez ktoré sa díva na svet, na život. A Ján nám dnes nasadzuje na oči Božiu optiku, cez ktorú by sme sa mali dívať na veci okolo seba.

A nie je to názor alebo pranie. Je to príkaz. Jeho príkaz je večný život. Boh chce, aby sme večnosť začali žiť už tu na Zemi. Aby sme už v čase žili s perspektívou večnosti. **„Kto verí vo mňa, nie vo mňa verí, ale v toho, ktorý ma poslal.“** (Jn 12,44).

Zdá sa, že my ľudia tretieho tisícročia by sme mali oprášiť pradávnu životnú múdrosť – všetko v živote hodnotiť v zornom uhle večnosti (sub specie aeternatis). Ak sa plne sústredíme iba na zhromažďovanie majetku, budovanie kariéry a popularity, budeme žiť svoj život vo veľmi obmedzenej perspektíve. Ba dokonca nám hrozí, že nebudeme schopní plne prežiť prítomnosť - ako to môžeme častokrát pozorovať okolo seba. Náš život sa premení na horúčkovité dosahovanie cieľov, ktoré sú iba dočasné a nikdy nás plne neuspokoja. Nebeská ekonomika sa totižto odlišuje od tej trhovej. V nej je neúprosne pravidlo – máš iba to, čo si veľkodušne dal. Niekoľko generácií pred nami žilo v určitom existenciálnom napätí, pretože ľudia zomierali v priemere okolo štyridsiatky. To ich prirodzene viedlo k tomu, aby mysleli skôr na smrť a večnú budúcnosť. My sme s rozvojom medicíny a iných odvetví začali akosi viac nádejí investovať do pozemských nádejí. Chceme sa dožiť osemdesiatky i viac, žiť čo najdlhšie na tejto Zemi. Ako by sme ani nemysleli na to, že treba prestrihnúť pupočnú šnúru aj so zemeguľou, aby sme mohli žiť plnohodnotnejšie – večne. Ako keby nevera a konzumizmus úplne naleptali pravdu, že budeme žiť aj za horizontom pozemského, že budeme žiť v nekonečnom živote s Bohom.

Ježiš dnes opätovne hovorí tónom, v ktorom sa chveje najhlbšie tajomstvo večnosti a času - Otcovej vôle i lásky Syna, ktorý chce všetkých zachrániť. Ten,

ktorý nám povedal: „**Kde je tvoj poklad, tam bude i tvoje srdce**“, povedal túto vetu i sám za seba. Ved' aj my sme v určitom zmysle pokladom jeho srdca. Toto srdce pre nás bije, bolo pre nás prebodnuté. Toto srdce miluje tak, že robí všetko pre to, aby sme i my boli s ním v nebi. Jediné, čo nás môže odtrhnúť od tohto milujúceho srdca, je naše slobodné 'nie!'. Nie, ktoré môže z krásnej večnosti spraviť peklo. Aj preto je dnešný Ježišov príkaz výkričníkom, ktorý platí. Ktorý sa nepokriví v otáznik pre našu neveru.

Ak by nás niekto pozval do vyššej spoločnosti, určite by sme využili túto šancu. Ponuka by nebola bremenom, ale výzvou. Ježiš dnes trasie naším otupeným vedomím, lebo ide o život. O život nekončiaci, život plný. A ak nejde o to, nejde o nič.

Práve táto chvíľa môže znamenať obrat v našich životoch. Náš život môže nábrať ten správny smer – večnosť. Tento obrat nás vie oslobodiť od pozemského kŕčovitého prežívania a otvoriť nám novú perspektívu života už tu na Zemi.

Prajem Vám i sebe životnú múdrosť starca, ktorý vidí z vrcholu svojho života zasľúbenú zem, do ktorej kráčal celý život, na ktorú sa celý život tešil a v ktorej ho čaká milujúci Boh.

Amen.

Štvrtok 4. veľkonočného týždňa

Jn 13,16-20

Sluha nie je väčší ako jeho Pán...

Nasledujme Ježiša - Sluhu.

Osobne si spomínam na momenty vo svojom živote, keď som nevedel pochopiť, prečo moji blízki jednali tak, ako jednali. Nechápal som a niekedy aj obdivoval skutky a reakcie rehoľných predstavených, ktoré na prvý pohľad nemali žiadnu logiku a v danej chvíli sa nezašli logickými, ale s odstupom času priniesli pozitívne ovocie - jednoducho som bol na to krátky. Cítil som sa ako sluha, ktorý nevie, čo robí jeho pán.

Aj Ježiš – Pán a učiteľ, dnes zdôrazňuje svojím učeníkom: „**Sluha nie je väčší ako jeho Pán...**“ (Jn 13,16).

ĽUBOMÍR STANČEK

V našom myslení, kultúrnom pozadí a hlavne tom slovenskom, je pán niekto, kto vládne, využíva až zneužíva. A Ježiš sa nám zvlášť vo veľkonočnom období predstavuje ako Kyrios – Pán. Pán nad životom i smrťou. No táto stať evanjelia nás akoby vracia pred veľkonočné tajomstvo, vracia nás do večeradla. Miesta, kde Ježiš odkázal svoj závet lásky. Lásky konkrétnej – umyl svojim učeníkom nohy, i lásky nadčasovej – daroval sa nám v Eucharistii, kde sa Ježiš zjavuje ako Pán, ktorý ľuďom predovšetkým slúži. A vďaka tejto službe môžeme byť zachránení. Albert Einstein povedal: „Skôr rozbijem atóm, ako ľudský predsudok.“ A skúsenosť nás učí, že najťažšie sa mení myslenie ľudí. Aj pre nás bude asi ťažké prijať takúto predstavu o našom Pánovi. O tom, ktorý sa pre nás bezvýhradne daroval. Táto Ježišova lekcia je pre nás celoživotnou výzvou.

Vždy keď sme zúčastnení na svätej omši a pripomíname si slová premenenia, musíme si pripomenúť i úkon umytých nôh. Pri každej omši si musíme hlbšie uvedomiť, že vedľa nás stojí náš blížny so svojimi potrebami. Musíme ich vidieť tak, ako ich videl náš Pán. A platí tu tiež Ježišovo slovo. **„Neužitoční sme sluhovia...“**. Ako ľudia nemáme problém umyť našim blíznym hlavu – kritika, odsúdenie, nepochopenie.... Skloniť sa k nohám, byť úplne pri zemi, tomuto majstrovstvu nás musel učiť Ježiš. Hoci vedel, že o niekoľko hodín mu ľudia pribijú jeho nohy na kríž, on umýva ľuďom nohy. Hoci vedel, že jeho ruky zviažu a pribijú, on v nich ponúka seba v Eucharistii. Je Pánom, ktorý slúži, aby pozdvihol svojich sluhov. Tu je ten radikálny rozdiel Ježišovho panstva - je Pánom aj služby a v tom ho určite neprekoná žiaden z jeho sluhov nasledovníkov.

Nie je to tak dávno, čo po tejto zemi chodila útla svätica, ktorá sa skláňala k tým najbiednejším a najmenším v každom zmysle: Matka Tereza. Je to ako včera, čo po tejto zemi doslova lietala sluha sluhov Božích, aby slúžil Kristovej Cirkvi a nám: Ján Pavol II. Dejiny nám ukázali, že Kristov príklad z večeradla neostal bez povšimnutia. Každý z tej légie Kristových služobníkov nasledoval príklad Majstra, ale každý z nich v pokore prežíval svoju malosť, keď mu najprv Ježiš umyl nohy, aby tak mohol činiť neskôr aj on. Sluha naozaj nie je väčší ako jeho Pán, ale každý z nás je povolaný dosiahnuť aspoň určitý stupeň dokonalosti Ježiša Krista.

Prajem a vyprosujem nám milosť, aby sme čím skôr nasledovali Ježišov príklad služby. Aby sme napriek tomu, že častokrát nechápeme, nasledovali Ježiša v jeho službe i obeti, lebo zmysel je vo večnosti a je istý.

Amen.

Máme pripravený domov!
Pripomínajme si večný život.

Je len málo slov na svete, ktoré dokážu rozochvieť srdce človeka, dokážu zamraziť na chrbte, vedia rozligotať ľudské oko. Podľa môjho názoru, do tejto kategórie slov určite patrí slovo – domov. Či ho máme, alebo nie, či sme v skutočnosti naozaj zažili, alebo nie, domov je v nás. Túžime po ňom, budujeme ho, ak ho niet – hľadáme ho. Ak sme doma, sme istí, sme šťastní. Horšie je to naopak.

Z evanjelia dnes zaznieva uistenie, že Ježiš má pre nás miesto – domov, kde nás všetkých vezme. **„Ked’ odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe...”** (Jn 14,3).

Pre tých z nás, ktorí vedia, čo je to domov, môže byť táto veta alarmujúca. „Ja už predsa domov mám a som v ňom šťastný!“ Pre tých druhých to môže byť veta nádeje, až vyslobodenia. Tak či onak, Ježiš k nám hovorí v tomto prípade bez rozdielu. Ide nám pripraviť domov, v ktorom budeme v spoločenstve s ním a jeho Otcom. Chtiac-nehtiac nám jasne ukázal, že bez neho sme na tejto zemi v určitom zmysle bezdomovci. Ľudia, ktorí hľadajú a nenachádzajú, bývajú a nebývajú. A hovorí nám to v kontexte slov o sebe, kde sa predstavuje ako Cesta, Pravda a Život. Je to on, kto nás privedie k dokonalému „bývaniu“. Nebude to ani žiadna banka ani bytový podnik, ktoré by nám mohli zabezpečiť nikdy nekončiaci domov.

Naša zemeguľa je dostatočne veľká, ale predsa je na nej obrovské duchovné vákuum, ktoré musí vyplniť niekto iný ako človek. Neznamená to, že človek má opustiť pozemskú aktivitu, ale znamená to: zdvihnúť hlavu vyššie, aby sme prekročili horizont ľudského a pamätali na Boha. Veď od neho sme vyšli a k nemu sa vrátíme. A to, či sa vrátíme do nebeského príbytku, bude záležať aj od toho, ako prežijeme svoj život v prechodnom bydlisku – svet a druhý človek. Aj my budujeme svoj nebeský príbytok, nie však z pozemskej tehly, ale zo vzťahu k Bohu a k ľudom.

Kňaz sa raz podelil o tento konkrétny pastoračný zážitok. Rozprával sa so 65 ročným mužom. Prežil šťastné manželstvo, vychoval päť detí, postavil veľký dom, mal relatívne všetko, po čom bežný smrteľník túži - 'relatívne'. Na otázku, ako

ĽUBOMÍR STANČEK

hodnotí svoj život, či bol s ním spokojný odpovedal: „Áno, bol som spokojný v manželstve, živote. Som spokojný a predsa nespokojný!“

Akoby znova zopakoval tú známú Augustínovu vetu z jeho knihy Vyznania: „Nespokojné je moje srdce Bože, kým nespočinie v Tebe.“ Je to tak. Sme stvorení na obraz Boha. Boha, ktorý žije plný vzťah v Trojici milujúcich osôb. A sme pozvaní mať účasť na tomto vzťahu. Tu je náš skutočný domov, pre ktorý sa oplatí vytvárať domov, rodinu a vzťahy už tu na zemi. Životná múdrosť starých ľudí iba potvrdzuje toto tajomstvo. Tí, na jeseň svojho života častokrát hovoria: „Ja už iba čakám... Teším sa až prejdem na druhý breh... Už sa teším domov...“ Veľký prorok minulého, ale i tohto storočia - Ján Pavol II., rozdával nádej, povzbudzoval k nádeji a zomrel tak, že vydal svedectvo starca, ktorý ide naozaj domov. Ide tam, kde bol v modlitbách, kde bol srdcom - ide do Otcovho domu.

Príbeh márnotravného syna je aj o tom: nemárniť čas tu na zemi, ale stále sa vracat' a nakoniec sa vrátiť k Otcovi.

Prajem Vám i sebe, aby sme sa vo svojom srdci ponáhľali 'Domov'. Máme pripravené miesto!

Amen.

Sobota 4. veľkonočného týždňa

Jn 14,7-14

Kto vidí mňa, vidí Otca...

Kvalita a jednota vzťahu.

Bratia a sestry, je veľkou radosťou pre rodičov pozrieť sa do tváre svojho dieťaťa a vidieť v nej aj svoju tvár. Keď drží otec v náručí syna, mimovoľne hľadáme podobnosť črt, neskôr aj charakterov. Náš ľudský zrak to všetko chce prenikať. Jednoducho: chceme vidieť. Aj apoštoli chceli vidieť Otca.

A Ježiš začudovane odpovedá: „**Filip, toľký čas som s vami a nepoznáš ma? Kto vidí mňa, vidí Otca...**“ (Jn 14,9).

Tento úryvok z Jánovho evanjelia obsahuje opäť jedno až 'úsmevné' miesto - nedorozumenie v dialógu medzi Ježišom a jeho učeníkmi. Ježišove myslenie je radikálne iné. Znova sa mýňa so svojím okolím. Prevyšuje krátkozrakosť ľudských nápadov. Filip sa iste pýtal úplne úprimne - až prostoreko. Ale.... najlepšie bude,

ak sa na chvíľu oblečieme do kože Filipa a predstavíme si, ako aj nás oslovuje Ježiš menom a pýta sa: „Tak dlho si so mnou a nepoznáš ma?“ Naozaj, tak dlho si už s nami Pane - roky, desaťročia. Tak dlho sa už k tebe modlíme, snažíme sa s tebou komunikovať, prosiť ťa.... Mnohí z nás by mohli osobne vyznať svoju osobnú skúsenosť s Kristom, a napriek tomu ho ešte nepoznáme, pochybujeme... Chceme vidieť Otca, akoby by nám Syn nestačil. A to je ten menší problém nášho vzťahu.

Zvlášť v 90–tych rokoch minulého storočia, sa v našom životnom priestore začali ako huby po daždi objavovať firmy typu „Otec & syn“. To, čo je v západných ekonomikách už desaťročná i viacročná tradícia. Otec a syn - kontinuita života, myšlienok, práce. Aká prirodzená záležitosť. Celkom blízko nás. Niečo podobné, ale v úplne inej kvalite vzťahu nám dnes predkladá Ježiš. Aj naša kvalita vzťahu k Ježišovi je postavená na pochopení vety: **„Kto vidí mňa, vidí Otca.“** Všimnime si, že všetko čo podniká Ježiš, to buduje v srdciach ľudí, a neviaže len na svoju osobu. Neustále hovorí o Otcovi. A vždy cítime vrúcnosť vzťahu medzi ním a Otcom - cítime to v jeho slovách, postojoch. Celý život Otca je určovaný jednotou so Synom a naopak.

Dnešný deň je nová výzva našej viery. Viery, ktorá prekoná parciálnosť na osoby, ale ktorá je vierou v Trojicu - vo vzťahu, ktorý plodí lásku. Kto miluje, je veľmi blízko, aby videl viac ako videl Filip. Aby videl v Synovi Otca. Aby nebol zvedený pokušením našej skúsenosti, ktorá nám predkladá vzťah otca a syna ako boj, konkurenciu, ba niekedy aj nenávisť. Ježiš predniesol apoštolom i nám, ďalšiu lekciu evanjelia, ktorá má pre nás zásadný význam. Veď vzťah Otec – Syn je večný, a my sme povolaní žiť jeho obraz už tu na Zemi. Vzťah otec – syn je pre každého z nás existenciálny. V určitom zmysle: určuje celý náš život. Nebojme sa prijať toto tajomstvo vzťahu Otca a Syna, lebo len ten nás naučí správne žiť svoje otcovstvo i synovstvo. Veď každý z nás je otec i syn. Ak to tak nie je, je pred nami ešte dlhá cesta...

Dnes mimoriadne prajem všetkým otcom i synom jednotu, ktorú dnes predstavil Ježiš. Jednotu, ktorá je svedectvom vzťahu.

Amen.

Boha milovať

*Vytvorme ozajstné priateľstvo s Ježišom Kristom, ktorý je naším Spasiteľom.*³⁶

Keby som teraz dal niekomu z vás otázku, iste by ste mi vedeli na ňu smelo odpovedať: „Čo pre vás znamená 'mať' priateľa?“ U všetkých štyroch evanjelistov sa stretávame často so slovami: láskou a priateľstvom. Pozrime sa na apoštolov a Ježiša Krista, ktorí istý čas strávia spolu, kladú mu rôzne otázky, ktorým oni nerozumeli a tak vytvárali dôverné priateľstvo medzi sebou. Každý jeden z nás si musí uvedomiť potrebu Boha pre svoj život a tak vytvoriť dôverné priateľstvo s ním.

Ježiš nám aj dnes v evanjeliu poukazuje na vážnosť jeho slov, ktoré adresuje práve nám veriacim: „***Kto ma miluje a zachováva moje slová - aj môj Otec ho bude milovať...prídeme k nemu . Kto ma nemiluje ten nezachováva moje slová***“ (Jn 14,21).

Na tomto úryvku je veľmi pekne a výstižne vidno, ako Ježišovi záleží na každom jednom z nás. Ježiš nám chce pomôcť, chce nás priviesť k večnému blaženému životu, chce nás vyliečiť z duchovnej choroby. Od nás je potrebné, aby sme načúvali jeho hlas, aby sme mu otvorili svoje srdce, a iba tak on nás dokáže milovať, iba tak dokáže prísť k nám. Človek, ktorý nemiluje druhého, nedokáže milovať ani sám seba, ani Boha. Ak milujeme Boha a dávame ho na prvé miesto v našom živote, prosíme ho o pomoc a vždy mu dôverujeme, vtedy pochopíme veľkosť Božej lásky a dnešné evanjelium. Boh tak miloval svet, že poslal svojho jednorodeného syna na svet, aby mal večný život každý, kto v neho verí.

Už v Starom zákone sa Boh zjavoval pri rôznych príležitostiach, rozličným spôsobom. Dnes Ježiš poukazuje na prítomnosť v každom z nás ktorí ho milujeme, ale dôležité je, ktorí sa nachádzame v stave milosti. A tu Ježiš dáva a kladie najväčší dôraz - byť v stave milosti. Už sám sv. Pavol apoštol povedal: „...my sme chrámom živého Boha...“ Boh nás miluje, pomáha nám, a ešte viac - on vlieva radosť do našich srdc, on dáva nám svoje telo a jeho sviatosti sa zjednocujú s nami. Základom každého zjednotenia je: láska k Bohu. Dôkazom tejto lásky k Bohu je zachovávanie jeho slova. Ak ho milujeme a zachováваме jeho príkazy/zákony, stávame sa jeho príbytkom - to znamená, že sme jeho

³⁶ Porov.: BEBKO, F.: *Seminár*. Spišská Kapitula : 2006.

ĽUBOMÍR STANČEK

vlastníctvom a Boh prebýva v nás. Každý jeden z nás sa musí snažiť stále viac a lepšie spájať s Kristom, ktorý v nás prebýva .

Zahľadme sa na veľkého mystika a učiteľa Cirkvi - sv. Augustína, ako povedal po svojom obrátení: „Neskoro som ťa začal milovať, krása taká stará a taká nová, neskoro som ťa začal milovať. Ty si bol vnútri, ja vonku, a tam som ťa hľadal. Ty si bol so mnou, ale ja som nebol s tebou. Od teba ma odťahovalo všetko to, čo vôbec nebolo, keby nebolo teba. Volal si a kričal, a tak si prehlušil moju hluchotu. Skvel si sa, žiaril si, a tak si zahnal moju slepotu.“

Tieto slová sú pre každého z nás aktuálne. My nemôžeme povedať: „Mňa sa to netýka.“ Lebo už dnes je potrebné, aby sme nastúpili na cestu hľadania a milovania Krista za každú cenu, aby sme s ním vytvárali dôverné priateľstvo. Je krásne hovoriť slová lásky, alebo o láske. To však nie je to najväčšie, čo človek má. Najväčšie je to, či dokážeme naše slová vyjadriť aj skutkami a či túto lásku aj žijeme. A to je najťažšie a najdôležitejšie.

Duchu Svätý, naplň moje srdce vernosťou. Pomáhaj mi, uč ma, ved' ma a ukáž mi, ako veľmi ma miluje môj nebeský Otec.

Amen.

Utorok 5. veľkonočného týždňa

Jn 14,27-31a

Môj blížny

*Nebyť len sám so sebou, ale byť pre druhých a dávať sa druhým
- aby aj tí druhí zakúsili, že som tu pre nich.*

Pokoj - čo znamená pre teba i pre mňa! Každý z nás zažil istú situáciu, pri ktorej prežíval radosť, či pokoj vo svojom vnútri. Všetci prežívame pokoj a radosť vo svojom živote, napr. pri sviatosti zmierenia, kde Boh nám odpúšťa naše nedostatky, poklesky...

Ježiš nám dnes hovorí o pokoji. „***Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam.***“ (Jn 14,27) - dáva a zanecháva nám svoj pokoj.

V celom Svätom písme sa stretávame so slovom 'pokoj'. Pri vzkriesení oslovuje apoštolov: „Pokoj vám.“ Tieto Ježišove slová by nám mali zniet' v ušiach

ĽUBOMÍR STANČEK

denno-denne. Pax Vobis. U židovského národa bol zvyk, že si zaželali navzájom pokoj. A tak tento pozdrav bol zvykom aj u apoštolov. Ako čítame, Ježiš nám dnes podáva svoju reč, kde rozpráva, že ako človek je menší od Otca, ale má moc, ktorá je mu daná z hora. Ak sa pozrieme na listy sv. apoštola Pavla, začína každý list slovami: „Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, i od Pána Ježiša Krista.“ Aj dnes pri svätej omši zaznie slovo Pax Domini - Pokoj Pánov.

Niekedy sa nám zdá, že očividne sa stráca duchovný ráz pozdravov, ktoré počúvame. Sv. Gregor Naziánsky povedal: „Všetci sa máme pozdravovať znakmi pokoja, ktorý nám zanechal Pán, keď odchádzal z tohto sveta.“ V každom pozdrave sa skrýva jedinečné bohatstvo, ak pozdrav vychádza zo srdca naplneného Bohom. Ježiš chce, aby sme prijali slová radosti evanjelia, a tak, aby sme boli šíriteľmi a nositeľmi pokoja. Každý z nás žije a vidí, čo sa deje a aké udalosti sú vo svete. Dnešný svet už dnes potrebuje pokoj. Nielen pokoj od zbraní, ale pokoj medzi ľuďmi, vo všetkých vzájomných vzťahoch. Azda už niekedy ste si položili otázku: „Kde mám hľadať pokoj?“ Robím všetko - modlím sa, chodím do kostola, postím sa, ...atď. a vždy je vo mne veľa nenávisti, zloby a tak nie som sám so sebou spokojný. Ježiš nám hovorí, že iba on nám dá 'pravý pokoj' - nie taký, ako dáva svet, ale taký, aký nám ponúka sám Boh. My môžeme znášať utrpenia, krízy, ale pokoj budeme vlastniť iba vtedy, ak budeme plniť Božiu vôľu. Ak by sme Bohu darovali všetko, až tak by sme pocítovali Božiu radosť vo svojom srdci. Aj sv. Pavol vyzýva už prvých kresťanov, aby žili v radosti a pokoji keď hovorí: „Milujte sa, žite v pokoji a Božia láska a pokoj, budú s vami.“

V roku 1979 zomrel jeden z najbohatších ľudí sveta Paul Getty. Jeho bohatstvo predstavovalo obrovský majetok. Keď sa oženil, nebol šťastný. Po istom čase a sláve mu zomiera manželka. Začína navštevovať lekárov - psychológov. Želal si mať pokoj srdca aj napriek tomu, že dá istú časť svojho bohatstva. Jeho vnútro ešte nepocítilo pokoj po Bohu. Priznal sa, že ľudská múdrosť ho nikdy neuspokojila, lebo ľudské srdce túži po múdrosti z hora.

Áno, všetci túžime po Božej múdrosti, po Božom pokoji, ale iba za pomoci Boha, ich môžeme dosiahnuť.

Pane Ježišu, ďakujeme ti, že si nám daroval pokoj a tak sa môžeme cítiť v tvojom náručí bezpečne. Ďakujeme ti za vždy vernú lásku, lebo ty žiješ a kraluješ na veky vekov.

Amen.

Vernosť

Ostaňme verní Kristovi.

Často sa nám možno stáva, že sa pokúšame s Ježišom vyjednávať a to možno i spôsobom: „Ja mám všetkých ľudí rád. Nechci však odo mňa, aby som dobré robil susedovi... aby som sa ja musel stále 'obetovať' v rodine... v práci ma tiež všetci len využívajú...“ ...a mnohé ďalšie iné otázky sa človeku denno-denne vynárajú v mysli. Aj pre nás je potrebné si uvedomiť, aby sme mali svoj život zakorenený a nasmerovaný jedine na Boha. Veď práve dnes nás vyzýva:

„Ostaňte vo mne a ja vo vás.... lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.“ A ďalej hovorí: **„Kto ostáva vo mne, prináša veľa ovocia.“** (Jn 15,4,5). Môžeme povedať, prečo taký radikálny príkaz nám Ježiš hovorí 'ostaňte vo mne'? Áno, Ježiš vie, že svet je preplnený nenávisťou, zlobou a to človeka môže stiahnuť na túto stranu.

Ostať u Ježiša znamená: prijať jeho náuku a ísť za ním. Ochotne mu slúžiť a byť jeho učeníkom. Ostať pri Ježišovi neznamena len, aby sme zostali prítomní, ani to, aby sme jednoducho vykonali určité skutky, o ktorých si myslíme, že splnia náš záväzok voči Bohu. Ostať v Ježišovi je predovšetkým vecou srdca - odpoveďou na jeho lásku voči nám a to osobne a presvedčivo.

Často sa aj nám stáva, že sme tolerantní iba zriedkavo a zriedkavo prijímame pravdu tých druhých. Azda najväčším faktom zostáva, že my ľudia v dnešnej dobe sme veľmi jednostranní. Chceme, aby všetci mysleli tak, ako my, lebo sme presvedčení, že náš pohľad je ten najsprávnejší.

Ježiš chce, aby sme boli účastníkmi samotného Božieho života. Pri krste sme sa stali Božími deťmi a údmi jeho tela, ktorým je Cirkvi. Ježiš chce, aby sme mali účasť na tom, čo má on sám v plnosti. Skúsme sa zahľadiť na kmeň stromu a ratolesti. Oni spolu tvoria to isté bytie – jednotu, spolu sa živia aj konajú a vydávajú to isté ovocie, pretože ich živí tá istá miazga. Aj my sa máme neustále živiť miazgou Krista - jeho telom a krvou, lebo iba v ňom sa hýbeme a sme. Iba v ňom môžeme povedať: „Pán môj a Boh môj.“ Iba on je naša viera, nádej i láska.

Sväté písmo nám hovorí: **„Ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, vernosť, láskavosť, dobrotá, vernosť, miernosť, zdržanlivosť.“** (Gal 5,22). A presne tak ako strom prináša ovocie natoľko, natoľko je zakorenený v dobrej pôde, aj my prinášame ovocie v takej miere, v akej sme zakorenení v Kristovi. V našom živote sa prejaví ovocie Ducha, ak sa naučíme zotrvávať

LUBOMÍR STANČEK

v Ježišovej láske a moci. Iba vtedy budeme milovať tých druhých, ak sami zakúsime Božiu lásku. Ved' zotrvať v Kristovi teda znamená, ponúknuť svoje srdce Pánovi a dovoliť jeho Duchu, aby cez nás slúžil iným. Ved' sv. Ján dostal zjavenie, keď dovolil Ježišovi, aby naplnil jeho myseľ a srdce. Sv. Ján Bosco bol talianskym sedliakom so slabým vzdelaním, ale vďaka tomu, že podriadil svoj život Duchu, mohol evanjelizovať tisíce mladých chlapcov a zachrániť ich pred životom v chudobe a násilí.

Vzdelaný pohan, ktorý cestoval po Európe, stretol sa vo vlaku s katolíckym kňazom a skôr zo zvedavosti, než z úprimného záujmu, sa ho spýtal: „Ktoré sú základné zásady vášho náboženstva a kresťanského učenia?“ Kňaz namiesto odpovede siahol po Katechizme a podal ho cudzincovi. Tento si knihu prehliadol, ale potom namietal: „Nemám kedy, aby som všetko prečítal a preštudoval. Nemohli by ste mi podať kratší obsah kresťanského náboženstva?“

Kňaz chvíľu premýšľal, potom mu ukázal na jedno miesto v katechizme: 'Verím v Boha'...

Cudzinec si to prečítal, ale hneď zase namietal: „I tieto zásady, tak stručné a obsažné by potrebovali bližší výklad a my sa za chvíľu rozídeme. Nemohli by ste mi vyjadriť ešte kratšie a ešte jasnejšie podstatu svojho náboženstva?“

Kňaz zase chvíľku premýšľal a potom vážne, skoro slávnostne odpovedal slovami Pána Ježiša zo sv. evanjelia: „Milovať budeš svojho Boha nadovšetko a blížneho ako seba samého!“

Cudzinec bol prekvapený. Premýšľal a nič nehovoril. Za chvíľu, keď sa kňaz chystal vystúpiť z vlaku, stisol mu ruku a povedal: "Veruže nemôže byť krajšieho náboženstva, než je vaše, ktoré má také zásady!"

Isteže, tento cudzinec možno pochopil slová, že ostať u Ježiša znamená, prijať jeho náuku a ísť za ním, ochotne mu slúžiť a byť jeho učeníkom.

Áno, je potrebné, mať radikálne stanoviská a neustále sa zasadzovať za Božiu pravdu. Je namieste, teraz si povedať: „Potrebujem sa zakoreniť a zdokonaľiť v Božej dokonalosti.“

Pane Ježišu, moja duša sa pri tebe upokojuje. Svoju nádej vkladám do teba, ktorý všetko vieš, všetko vidíš, všetko miluješ a všetko naplňaš. Pane Ježišu, ponúkam ti svoje srdce - prenikni ho svojou prítomnosťou a láskou.“

Amen.

Byť priateľ Ježiša

Ostaň dobrým Ježišovým priateľom a zakúsiš opravdivú lásku.

Každý z nás bol vychovávaný v rodinnom spoločenstve alebo v sociálnych domovoch. A tak každý jeden z nás bol povinný, zachovávať isté pravidlá, či domové predpisy, ktorý nariaďovali. Všetci sme sa museli podriaďiť istému poriadku - priam museli sme ten poriadok zachovávať.

Ježiš dnes každého jedného z nás, vyzýva: „***Ostaňte v mojej láske. Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná.***“ (Jn 15,10n).

V slove ostať, by sme mohli povedať, že Ježiš ako keby nám prízvukoval: podriadte sa.

Dnes je veľmi pekne vidno, ako nás Ježiš vyzýva, aby sme ostali v jeho láske. Ježiš už jasne naznačuje učeníkom svoj odchod - cez smrť ide k Otcovi. Ježiš nám išiel pripraviť cestu. Veď, on sám je Cestou k Otcovi, ale je aj Cestou a Životom. Božia pravda teda nie je nejakým učením, ale je osobou. Každý jednotlivec pochopí túto pravdu v tej miere, v akej sa ňou dá uchvátiť a pretvárať.

Skutočnosť radosti, ktorú chce Ježiš vliat' do našich srdiec, by mala byť dôvera v jeho lásku. Táto dôvera nás pobadá k tomu, že máme tu toho, ktorý položil svoj život na kríži, oslobodil nás od hriechu a preniesol nás do svojho svetla. Ježiš nám chce ukázať, že radosť je dar, ktorý živo pociťujeme v okamihoch naplnenia jeho milosťou. Každý z nás si musíme uvedomiť, že nedokážeme žiť bez Boha a jeho príkazov. Ježiš dnes chce, aby sme sa zachovávaním jeho prikázaní úplne oddali jemu.

Matka Tereza nás vo svojich slovách vyzýva: „Radosť musí byť základnou črtou nášho života. Možno nebudeme mať čo dať, ale vždy budeme schopní darovať radosť, čo prúdi zo srdca, ktoré miluje Boha. Radosť je vždy nákazlivá. Vždy, keď pôjdete ku chorým, budte plní radosti“.

Tak aj my, ak plníme Ježišove príkazy, prežívame radosť, pokoj a môžeme povedať, tak ako povedal sv. Augustín: „Verím, komu som uveril.“ Ježiš chce darovať každému z nás jeho lásku, ale je zaiste jasné, že chce, aby sme splnili jeho požiadavku – zachovať to, čo nám prikázal. Mnohokrát aj my chceme niečo získať, ale bez podmienky, bez toho aby sme nemuseli niečo vykonať. Pozrime sa na

ĽUBOMÍR STANČEK

Ježiša: on musel zachovávať to, čo mu prikázal Boh. Aj on bol 'poddaný' Bohu. Iba ten, kto ostane v Bohu, bude naplnený radosťou.

Každý deň by sme si mali položiť otázku: „Splnil som všetko to, čo odo mňa Boh chcel? Zachoval som jeho prikázania?“ Je potrebné, aby sme sa obracali na Pána s prosbou o pomoc, aby sme pamätali na jeho príkazy. Ježiš Kristus k nám ľudom zostúpil z nebies, nechal sa uväzniť a odsúdiť na smrť preto, aby sme my mohli byť oslobodení od hriechov a vín. Ježiš od nás chce radikálne rozhodnutie. Aj apoštoli mnohokrát stáli pred otázkou rozhodnutia. Boli to oni, ktorí robili prvé vážne rozhodnutia pre budúcnosť Cirkvi. Veď, nik nemá väčšiu lásku ako ten, ktorý ma poslal. Áno, iba Boh je ten, ktorý je najväčší priateľ všetkých nás. Je potrebné, aby sme mu dôverovali a obracali sa na neho vo svojich slabostiach a iba tak v našich srdciach vzrastie vedomie o jeho vernosti a toto poznanie nás zmení.

Istá matka, ktorá mala početnú rodinu, musela sa dať vyfotografovať. Tvárila sa veľmi slávnostne. Fotografista jej však povedal: „Ráďte sa usmievať.“ Matka sa o to pokúsila. Fotografista však stále opakuje: „Netvárite sa prísno a smutno, ako keby vám horel dom.“ A keďže sa usilovala tváriť príjemnejšie, fotografista dodal: „Nemyslite na svoje domáce starosti, lež na česť a blaho, že ste matkou rodiny. Pomyslite si na odmenu, ktorú vám raz Boh dá.“

Cvak! A hotovo. „Ďakujem vám!“ Keď videla fotografiu, zvolala: „Ale veď som tuná mladšia o 10 rokov!“ „Vôbec nie, máte však radostný výzor, aký by ste mali mať stále, pretože máte k tomu všetky dôvody.“ Tieto slová utkveli v mysli statočnej dámy. Opakovali sa jej každý deň - ráno a večer, keď pracovala a keď odpočívala. O niekoľko dní na to, povedal jej manžel: „Zdá sa mi, že si každý deň mladšia. Užívaš niečo, alebo si našla nejaké 'železko'?“ Muž mal pravdu
- veselosť matky je zdrojom ozajstného rodinného blaha.

K tomu môžeme my dodať, že ísť za Kristom a ostať v jeho láske je: byť tým najšťastnejším človekom. Iba ten človek, ktorý denne zakúša Kristovu lásku, môže o tom podávať svedectvo života.

Pane Ježišu, naplň naše vnútro tvojim pokojom a daj nám navždy zachovávať tvoje príkazy. Naplň naše srdce láskou, aby sme mohli rozdávať tvoju radosť všetkým ľuďom okolo nás.

Amen.

Láska
Príkaz milovať.

Priateľstvo. Čo znamená to slovo pre nás dnes? Na čom stojí moje priateľstvo voči Ježišovi, voči druhým ľuďom? Na tieto otázky by sme mohli nájsť rôzne odpovede. Je potrebné práve dnes nám povedať, že naše priateľstvo musí stáť v prvom rade na láske. Z vlastnej skúsenosti sami vieme, že svoju lásku k iným najlepšie dokážeme skutkami.

Ježiš nám dnes dáva jedno zo svojich prikázaní - aby sme sa milovali navzájom, tak ako on miloval mňa i teba. Iba tak, keď bude medzi nami vládnuť vzájomná láska a dôvera, budeme jeho priateľmi.

Láska, o ktorej nám dnes hovorí Ježiš, presahuje oblasť citov a emócií. Ide o takú lásku, ktorá vo svojej podstate je rozhodnutím: chcieť dobro pre toho druhého. Aké dobro preukazujem ja svojmu blížnemu? Nepreukazujem mu opak lásky - a to: nechotu, nenávisť...? Ak milujeme Ježiša, milujeme všetkých ľudí bez rozdielu a podmienok. Pripomeňme si, že Ježiš nás zmieril s Bohom a tak nás oslobodil od hriechu a smrti. Tým, že sa obetoval za nás všetkých - a to je najväčší prejav lásky všetkých čias. Každý, kto sa nechá viesť týmto Ježišovým prikázaním lásky, nezostane bez radosti. Veď lásku, radosť a priateľstvo nemožno od seba oddeliť, na to sa často napomína. Plnenie príkazu spôsobuje radosť. Ježiš sám nás vyzýva, že jeho radosť bude v nás a že táto radosť má byť dokonalá. Naša radosť má byť prirodzená, nie nejaká povrchná, iba navonok. Naša radosť má byť na pevnom základe nového života. Je to radosť, ktorá nás má naplňovať v najhlbšom bode nášho vnútra a ktorá sa má prejavovať i navonok. Pozrime sa na učeníkov, ako boli oni naplnení Ježišom Kristom a tým si ich Ježiš vyvolil za svojich priateľov. Sám hovorí: „Už vás nenazývam sluhami, nazval som vás priateľmi.“ Základným bodom, ktorý si je potrebné drahí bratia a sestry zapamätať je, že medzi priateľmi panuje jedinečný vzťah dôvery a otvorenosti. Tu nemôžeme hovoriť o žiadnom tajomstve. Prečo Ježiš všetko vyrozprával svojím učeníkom? Pretože si ich zvolil za svojich verných priateľov.

Predstavme si situáciu: manžel kúpi manželke kvietok, alebo rodič dá najlepšiu hračku svojmu dieťaťu po ktorej najviac túži, alebo rodič si nájde veľmi výhodnú prácu a je spokojný, že dokáže uživiť svoju rodinu... a tak mať niekoho rád a túžiť po niekom a niečom znamená: hľadať spôsob, ako mu to dokázať, či splniť jeho pranie. Je veľkým darom pre nás, že sa môžeme nazývať Ježišovými

priateľmi. Aká obrovská 'vymoženosť': stať sa priateľom samého Boha. Ježiš je môj i tvoj priateľ, ak plníme to, čo nám prikazuje a na to nik z nás nemôže zabudnúť. On nás nikdy nesklame, vždy je s nami pripravený sa stretnúť a to pri sv. prijímaní, vo sviatosti zmierenia, na dennej adorácii... On je ten, ktorý nás vypočuje, ktorý nám pomôže a dodáva nám sil i odvahy kráčať ďalej. Čo ak by sa nás Ježiš opýtal tak ako Petra: „Miluješ ma?“ Si mojím priateľom? Môžem ti dôverovať? Sú to veľmi vážne slová, nad ktorými je potrebné sa hlboko zamyslieť. Ozajstné priateľstvo sa má zakladať v Ježišovi cez modlitbu. Pozrime sa na sv. Pavla, ktorý mal veľa priateľov a ktorých mal naozaj rád. Tešil sa z nich, keď dostal od nich aj najmenšiu správu. Veď, koľko ľudí muselo v prvých storočiach zomrieť pre priateľstvo a lásku Ježiša Krista?

Každodenný rozhovor s Ježišom Kristom nás vedie k tomu, aby sme mali postoj otvorenosti, porozumenia a to nám umožňuje mať viac priateľov. Pozrime sa dnes, aká je naša láska voči tým druhým. Hľadáme príležitosť uskutočňovať Ježišov príkaz: milovať iných tak, ako on miluje nás.

Čo sa týka nebezpečných priateľstiev, nájdeme krásne poučenie vo Filotei od sv. Františka Saleského:

„Každému, kto sa zaplietol do siete nezriadeného alebo celkom nemravného pomeru, hovorím úpenlivo a úprimne: „Roztrhaj, rozviaž, rozdziap na kúsky putá. Rázne skonči s touto hrou citov, falošnej lásky a zmyselnosti.“

Svätec chváli veľké dobro, ktoré plynie z opravdivého priateľstva. Také je medzi osobami, ktoré sa môžu navzájom obohacovať čnosťami. Ale upozorňuje:

„Musíme byť však opatrní, zvlášť ak ide o priateľstvo s osobami druhého pohlavia. Priateľstvo môže byť zo začiatku šlachetné a dobré. Keď diabol vidí, že dotyčné osoby nie sú dosť čnostné a svedomité, pristupuje k nim oveľa rafinovanejšie a vlieva do ich srdc zmyselné a nečisté náklonnosti omnoho nepozorovanejšie. A tak priateľská láska stráca na čistote a nezištnosti, stáva sa čoraz povrchnejšou a postupne sa mení na zmyselnú a telesnú lásku.“

A tu každý jeden z nás musí sa sám pred Bohom pýtať aká je moja láska?

Ježiš nám dnes hovorí o priateľstve a láske ako o hodnote nového života, ktorý dáva a živí jedine Ježiš. Je potrebné, drahí bratia a sestry, aby sme si priateľstvo a lásku pestovali. Zapamätajme si, že naše priateľstvo s Ježišom sa najistejšie upevňuje modlitbou, čítaním a počúvaním Božieho slova, prijímaním Eucharistie, dennou meditáciou...

Pane Ježišu, ďakujem ti, že môžeme prežívať priateľstvo s tebou, lebo ty si zdrojom mojej radosti a istoty na celý život. Amen.

Milujme sa

Žime tak, aby nás ľudia nie nenávideli, ale aby nás milovali.

Niekedy, keď počúvame rozhlas, či pozeráme televíziu, alebo ak čítame dennú tlač, sme smutní, že dnešný svet je zlý. Že vo svete je veľa nepriateľstva, zloby, závidi, klamstva... Prečo toto všetko? Toto všetko nám spôsobuje bolesť, utrpenie i smrť. Dnes sme počuli slová, ktoré nás veľmi upozorňujú o zlobe sveta.

Ježiš nás dnes vystríha pred nebezpečenstvom a ukazuje, že napriek tomu, že bol Božím synom, mal svojich odporcov, či nepriateľov - a tým bol aj svet.

Ježiš hovorí: „**Ak vás svet nenávidí, mňa nenávidel prv ako vás.**“ (Jn 15,18).

Čo týmito slovami chce Ježiš mne i tebe dnes povedať? Prečo je tu takáto výzva? Len pár veršov dozadu - tej istej kapitoly u Jána, Ježiš nám hovorí o láske a dnes už o nenávisti. Ide o dva extrém, kde Ježiš chce, aby v jednom sme napredovali a pred druhým nás chce vystríhať. Ján nám chce týmito slovami poukázať, že dôvod nenávisti a prenasledovania vidí v tom, že učeníci patria výlučne Ježišovi. Žiť v blízkosti s Ježišom znamená: prijímať jeho pravdu, učenie i osud. Svet dnes prijíma tých, ktorí sa mu prispôbia a zaradia sa do davu. Ježiš bol pripravený na nenávisť sveta. Koľkokrát dav kričal, pľul naňho, a Ježiš to pokorne všetko prijímal. Prijal to, aby splnil vôľu svojho otca. Ježiš nám všetkým zachováva svedectvo pravdy a jeho slová sú pre nás výzvou: ak nás svet bude nenávidieť, je potrebné, aby sme nezakolísali vo viere, ale aby sme mali vždy na pamäti tieto Ježišove slová a náš pohľad nech je vždy upriamený práve na Ježišovu tvár.

Stáva sa, že my ľudia sme postavení akoby na vážkach, kde na jednej strane kyvadla je Boh a na druhej strane kyvadla je svet. A tak sme vystavení rozhodnutiu: pre ktorú stranu sa rozhodnem? Či pre Boha a tým sa pre mnohých vzdialim, odmietnu a znenávidia ma a zostanem sám... a ak prijmem svet, nie som Božím synom. Veď svet miluje tých, ktorí ho poslúchajú a žijú svetom.

V dnešnej dobe je potrebné, aby sme radikálne nastúpili na cestu za Kristom, aj napriek tomu, že budeme odsotení. Lebo ak túžime po skutočnej láske, musíme jej byť verný, aj keby ma za to znenávidel svet. Sú to veľmi vážne a výstražné slová. Aj dnes sme počuli slová sv. apoštola Pavla, ako sa už v prvotnej Cirkvi prejavovala Božia moc. Dnes nám samým je na mieste hovoriť o Božej moci, ktorá vzkriesila Ježiša z mŕtvych. Moci, ktorú nám dnes ponúka pre mňa i pre teba, sám Boh.

ĽUBOMÍR STANČEK

V poslednej dobe som sa dosť často stretával s tým, že ľudia nosia na svojich hrudiach retiazky so znakom kríža - ako symbol, že Ježiš je nielen na ich hrudi, ale aj v ich vnútri. Do módy vstupuje tetovanie rôznych svetských symbolov, len aby dali najavo, že 'veria v Boha' aj cez takéto symboly. Ale stačí toto Ježišovi? Ježiš pozerá na to, čo ja mám na svojej hrudi za znak, či symbol na tele? Určite nie. Ježiš pozerá, čo ty a ja nosíme vo svojich srdciach a toto je veľmi dôležité, bratia a sestry.

Ak sa rozhodnem nasledovať Ježiša za každú cenu, dôležité tu je, že budem patriť Bohu a len jemu. A to je naša výhra pre večný život. Veľmi pekne napísal vo svojej úvahe jeden zo svätých: „Kde sa klame, rozprávaj pravdu, kde sa kradne, odíď s prázdnyimi rukami a ak hovoria o chybách iných, ty sa v duchu za nich modli.“ A toto nám mnohým chýba.

Marta Almendingenová rozpráva vo svojej knihe: „Katolícka Cirkev v terajšom Rusku“, tento dojímavý príbeh:

V istej dedine - na okolí Petrohradu, nachádzal sa sirotinec s katolíckou kaplnkou. Revolúcia zatvorila ústav, lebo nebolo peňazí na jeho udržiavanie a vyhnala duchovného z ústavu. Červenoarmejci si zaumienili, že zo sirotinca a z kaplnky urobia rekreačné miestnosti. Keďže kaplnka bola zatvorená, rozhodli sa do nej vniknúť násilím. Čas pre toto vlámanie si určili v istej krčme. Tri katolícke deti to však náhodou počuli. Ihneď pochopili, že ide o zneuctenie Božieho domu. S niekoľkými kamarátmi sa v noci vyšplhali cez okno do kaplnky a posadali si na stupne oltára. Keď zavčas ráno vošli tu vojaci, chceli deti odohnať. Tieto sa však ani nepohli. Vojaci vystrelili a zabili dve deti. Potom chceli vyhnúť ostatné. Tieto sa však ani nepohli, aby svojím telom chránili „Ježišov príbytok“. O niekoľko minút neskôršie, títo malí hrdinovia poliali svojou krvou stupne oltára. „Bránili sme Ježiša“, povedalo jedno z detí, keď ho umierajúce niesli k jeho rodičom a vojaci sa neodvážili ani len dotknúť svätostánku.

Dojímavé, ale môžeme povedať, že pre dnešnú dobu je dosť nereálne takéto konanie malých detí.

Ak sa rozhodneme nasledovať Ježiša z lásky, náš život bude ladiť so životom Ježiša Krista. Ježiš je našim svetlom na ceste a je na nás, aby sme ho nasledovali z lásky. Je prítomný v každom našom dni, či sa modlíme, alebo pracujeme. Pevne sa ho držíme!

Amen.